

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 530 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Μητσοτάκης γαντζωμένος στην εξουσία, επικίνδυνοι σωτήρες

Θρύψαλα το πολιτικό σκηνικό

Εργαζόμενοι
Αποτελέσματα εκλογών σε Επισιτισμό και Τηλεπικοινωνίες
σελ. 4-5

Φοιτητικές εκλογές
Επιτακτική η ανασύνθεση με επαναστατική πολιτική
σελ. 7

Υποκλοπές
Σκάνδαλα, σήψη και αυταρχισμός χωρίς όριο
σελ. 10

Κούβα
Μία ανάσα από την εισβολή
σελ. 12

20 χρόνια από το φοιτητικό κίνημα του 2006-07

Ιούλιος 2006: Η κυβέρνηση της ΝΔ καταθέτει στη Βουλή νόμο-πλαίσιο και προωθεί αναθεώρηση του Άρθρου 16 του Συντάγματος, με στόχο να επιβάλλει τα ιδιωτικά «ΑΕΙ», να καταργήσει τη Δημόσια Δωρεάν Παιδεία. Το νομοσχέδιο προέβλεπε: «Αυτοχρηματοδότηση» των ΑΕΙ με περικοπή δημόσιας χρηματοδότησης, εισαγωγή διδασκτρων και κατάργηση/ιδιωτικοποίηση της φοιτητικής μέριμνας (σίτιση, στέγαση, συγγράματα κ.ά.), εντατικοποίηση σπουδών με όριο ν+2 και διαγραφές, κατάργηση του Πανεπιστημιακού Ασύλου.

Η απάντηση ήταν γρήγορη και αποφασιστική. Από τον Μάη σε όλα τα πανεπιστήμια ξεκινάει ένα κύμα καταλήψεων, μαζικοποιείται γρήγορα, εξαπλώνεται και στην πιο μικρή κωμόπολη. Καθοριστικό ρόλο έπαιξαν οι δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς, κυρίως τα ΕΑΑΚ (τότε ενιαία), η ΣΣΠ κ.ά.: προτείνοντας καταλήψεις διαρκείας έδιναν στο κίνημα έμπρακτη αγωνιστική κατεύθυνση, έσπαγαν τον φόβο για την εξεταστική και τις ταλαντεύσεις άλλων αριστερών δυνάμεων. ΠΚΣ, ΔΑΠ,

ΠΑΣΠ προσπάθησαν αποτυχημένα να εμποδίσουν το κίνημα με πλαίσια «αντικατάληψης / ανοιχτών σχολών», καλλιεργώντας σύγχυση για «χαμένες εξεταστικές». Υπό το βάρος των κινητοποιήσεων, η κυβέρνηση Καραμανλή απέσυρε το νομοσχέδιο.

Στα τέλη Ιανουαρίου 2007, η κυβέρνηση, θα επαναφέρει τον νόμο πλαίσιο. Ταυτόχρονα, δηλώνει πρόθεση να προχωρήσει τη συνταγματική αναθεώρηση – ένα σχέδιο βαθιών αντιδραστικών αλλαγών στο Σύνταγμα, που θα ακύρωνε ουσιαστικά ό,τι προοδευτικό στοιχείο έχει. Σύντομα οι φοιτητές ξεκίνησαν νέο κύμα καταλήψεων. Αυτή τη φορά η συμμετοχή ήταν πιο μικρή, ενώ φάνηκαν και ορισμένες αδυναμίες του κινήματος: η σύγκρουση ήταν πιο συνολική, απαιτούνταν να τραβήξει στον αγώνα εργαζόμενους, εκπαιδευτικούς και μαθητές, να λειτουργήσει ως πυροκροτητής μιας συνολικότερης εξέγερσης – πράγμα που ήταν εφικτό, αλλά όχι εύκολο. Ο νόμος ψηφίστηκε, αλλά ήταν ξεδοντισμένος και ουσιαστικά, κάτω από το βάρος του αγώνα, δεν

εφαρμόστηκε. Απέτυχε και η αναθεώρηση του Άρθρου 16 και του Συντάγματος, για τον ίδιο λόγο: ο αγώνας των φοιτητών απέτρεψε τα άλλα αστικά κόμματα να ταυτιστούν με τη ΝΔ, που «τελείωνε» πλέον ως κυβέρνηση. Ένα έμπρακτο παράδειγμα πως ένα νικηφόρο κίνημα αλλάζει τους συσχετισμούς, όχι με φιέστες και ερωτήσεις στη Βουλή, αλλά με αγώνα στον δρόμο.

Το φοιτητικό κίνημα του 2006-2007 παρά την αδυναμία του να μπλοκάρει ολοκληρωτικά την επίθεση ανέδειξε στην πράξη ότι ένας ανυποχώρητος αγώνας, που στηρίζεται στη συλλογική δράση, την ενότητα και την οργάνωση των φοιτητών μπορεί να αντιπαρατεθεί και να πετύχει νίκες απέναντι στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Οδήγησε σε μία συνολική άνοδο της συνείδησης των φοιτητών, σε μία επαναλειτουργία και ζωντάνεμα των συλλόγων, στην ενδυνάμωση και εδραίωση της Άκρας Αριστεράς στα πανεπιστήμια. Όλα τα παραπάνω έδωσαν στο φοιτητικό κίνημα την ιδιαίτερη δυναμικότητα του που διατηρεί μέχρι και τις μέρες μας.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίντα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Πρωτομαγιά 1944: Τιμή και δόξα στους 200 εκτελεσθέντες της Καισαριανής**

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2026

Σελίδες: 52

Τιμή: 2 ευρώ

Οι φωτογραφίες των 200 εκτελεσμένων της Καισαριανής, που ήρθαν στην επιφάνεια, έχουν δικαίως ευαισθητοποιήσει και συγκλονίσει αγωνιστές του εργατικού και λαϊκού κινήματος, αριστερούς και προοδευτικούς ανθρώπους, εργαζόμενους και νέους. Που βλέπουν σ' αυτές ένα σπουδαίο κομμάτι της ιστορίας του εργατικού και επαναστατικού κινήματος της χώρας μας. Που τιμάνε τη μεγάλη ιστορία αγώνων και θυσιών, εμπνέονται από αυτή για τους σημερινούς και μελλοντικούς αγώνες.

Η Ελληνική Επανάσταση 1943-1949 (όπως είναι το πιο σωστό να χαρακτηρίζεται η ένοπλη αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας από τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες - και όχι μόνο Αντίσταση ή ακόμα περισσότερο «Εθνική Αντίσταση») είναι

ένα κορυφαίο ορόσημο. Παρά την τραγική, οδυνηρή κατάληξη της ήττας, για τις αιτίες της οποίας η ΟΚΔΕ, το ρεύμα του τροτσκισμού / επαναστατικού μαρξισμού έχει τοποθετηθεί αναλυτικά και επανειλημμένα.

Για να τιμήσουμε αυτό το ορόσημο και τους αγωνιστές του, για να διδαχτούμε από αυτό, η ιδεολογική και πολιτική αντιπαράθεση είναι αναπόφευκτη και μάλιστα απαραίτητη, όταν πρόκειται για γεγονότα τέτοιας σημασίας και κλίμακας. Όμως ούτε χρειάζεται ούτε βοηθάει οποιαδήποτε προπαγανδιστική ή «προκρούστεια» ή πολύ περισσότερο «ιδιοκτησιακή» χρήση της ιστορίας - το αντίθετο.

Από την έκδοση

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Μπαλαδάφου 11, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στις 7/5/2026 (είχε ανοίξει η συζήτηση από τον Φεβρουάριο) ο Μητσοτάκης είχε υποβάλει στην Κοινοβουλευτική Ομάδα της Νέας Δημοκρατίας προτάσεις για την αναθεώρηση του Συντάγματος. Στις 2/6/26 τις κατέθεσε στη Βουλή ανοίγοντας επίσημα τις διαδικασίες για αναθεώρηση, οι οποίες θα πραγματοποιηθούν, όσες εγκριθούν στην επόμενη Βουλή (μετά τις εκλογές) η οποία θα είναι και αναθεωρητική. Αυτές οι προτάσεις εκπλήρουν ακόμη και όσους δεν έχουν καμιά αμφιβολία για τη σήψη, την αθλιότητα και την αντιδραστικότητα της κυβέρνησης. Όσο και αν προσπαθεί να θολώσει τα νερά με ορισμένες «ανούσιες» και «φλύαρες» προτάσεις/αλλαγές» (π.χ., για την τεχνική νοημοσύνη, την γλώσσα, τη σημαία... τη διαγενεακή αλληλεγγύη) και τον ολοφάνερο σκοπό να αποσπάσει την προσοχή των εργατικών και λαϊκών μαζών από τα φλέγοντα ζητήματα (μεροκάματο/μισθός, ακρίβεια, εργασιακές σχέσεις, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, ακρίβεια, σκάνδαλα, πόλεμος) οι βασικές προθέσεις της κυβέρνησης είναι: α) Να τελειώνει με το Σύνταγμα του 1975, δηλαδή με το θεμελιακό εκείνο κείμενο που σε κάποιο βαθμό έκφραζε/αποτύπωνε την Μεταπολίτευση και τις κατακτήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας (πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές κ.ά.) μετά την πτώση της Χούντας. β) Να καθιερώσει και συνταγματικά τον νεοφιλελευθερισμό και τα συμφέροντα του κεφαλαίου. γ) Να επαναφέρει, ουσιαστικά και τυπικά, το Σύνταγμα του 1952, το μετεμφυλιακό κράτος και τον αλήστου μνήμης ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. δ) Να φέρει – ανάμεσα σε άλλες αντιδραστικές και άκρως επικίνδυνες τροποποιήσεις για τα δημοκρατικά δικαιώματα – τον έλεγχο των προϋποθέσεων συμμετοχής των κομμάτων στις εκλογές από το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο. Αυτή η πρόταση σε περίπτωση αρνητικού συσχετισμού των ταξικών δυνάμεων μπορεί να οδηγήσει και σε απαγόρευση λειτουργίας κομμάτων, οργανώσεων, ιδιαίτερα της άκρας και επαναστατικής αριστεράς.

Τα άρθρα που προτείνονται για αναθεώρηση

Όχι στις προτάσεις Μητσοτάκη για το Σύνταγμα

Τελικά 30 άρθρα πρότεινε για αλλαγή/τροποποίηση του Συντάγματος ο Μητσοτάκης με βαρύγδουπες σχολικής εορτής εκφράσεις («εσκυγχρονίζει τη δημόσια ζωή», «ανοίγει τον δρόμο για μεγάλες μεταρρυθμίσεις που έχει ανάγκη η πατρίδα μας βαδίζοντας στον 21 αιώνα», «στόχος μας είναι το 2030, χρονιά που συμπληρώνονται 200 χρόνια από την επίσημη συγκρότηση του κράτους μας, να συναντηθούμε με το μέλλον, έχοντας πυξίδα έναν σύγχρονο Καταστατικό χάρτη»), παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως μεγάλο μεταρρυθμιστή! Από αυτά τα 30 άρθρα που προτείνονται για τροποποίηση, κυρίως τα 6 (τα άρθρα 16, 17, 24, 78, 79, 103) είναι τα πιο σημαντικά που δείχνουν και τι θέλει να κάνει ο Μητσοτάκης με την αναθεώρησή του.

Συγκεκριμένα προτείνεται:

- 1) Η κατάργηση/τροποποίηση του άρθρου 16 του Συντάγματος που ορίζει σαφώς και κατηγορηματικά τον δημόσιο χαρακτήρα της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης καθώς επιτρέπει την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ. Είναι μια βαθιά αντιδραστική και αντιλαϊκή αντιμεταρρύθμιση με στόχο την επιστροφή της εκπαίδευσης στα πανεπιστημιακά ιδρύματα, όπως ήταν παλαιότερα μόνο για τα παιδιά των ανώτερων τάξεων και των «κλειστών προνομίων» που έσπασαν οι νεολαιίστικοι και λαϊκοί αγώνες των προηγούμενων δεκαετιών. Ταυτόχρονα η κατάργηση/αλλαγή του άρθρου 16 που προτείνεται είναι και μια ομολογία ότι ο νόμος που επιτρέπει την λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων είναι αντισυνταγματικός.
- 2) Η κατάργηση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων (άρθρο 103) και η κατοχύρωση συνταγματικά της διαβόητης διαρκούς «αξιολόγησης» των δημοσίων υπηρεσιών, που στοχεύει στη συγκρότηση ενός πραγματικά «βαθιού κράτους», μιας ελεγχόμενης από την κυρίαρχη τάξη ανώτερης και προστατευμένης

κρατικής γραφειοκρατίας, σε μεγάλη απόσταση από τη μεγάλη πλειοψηφία των δημοσίων υπαλλήλων που δεν θα έχει δικαιώματα και ελευθερίες και κυρίως δεν θα μπορεί να αντιστέκεται και να υπερασπίζεται τα συμφέροντα των πολιτών. Το γεγονός ότι σήμερα λείπει το 40 έως 50% του προσωπικού σε όλα τα υπουργεία, στον ΕΦΚΑ, στα Νοσοκομεία, στην Εκπαίδευση, δεν τους απασχολεί καθόλου. Αν περάσει αυτή η αλλαγή, θα παύσουν ή θα περιοριστούν οι αποκαλύψεις σκανδάλων όπως π.χ., στον ΟΠΕΚΕΠΕ ή οι στοιχειώδεις έλεγχοι της εργοδοτικής απληστίας και εγκληματικότητας, όπως έδειξε η υπόθεση της Βιολάντα κ.λπ. Το συνδικαλιστικό κίνημα γενικά και ιδιαίτερα στον δημόσιο τομέα είναι μπροστά στη «μητέρα όλων των μαχών», γιατί το διακύβευμα είναι όλες οι κατακτήσεις πάνω από 100 χρόνων αγώνα (καθιερώθηκε από τη αναθεώρηση του 1911), όσο περίπου έχει θεσπιστεί και η εν λόγω μονιμότητα. Να συμπληρώσουμε ακόμη ότι η νομιμότητα, αντίθετα από τα ψέματα της κυβέρνησης και των αργυρώνητων παπαγάλων της, ισχύει σχεδόν σ' όλες τις χώρες της ΕΕ.

3) Η συνταγματική κατοχύρωση της «δημοσιονομικής σταθερότητας» (άρθρο 79), δηλαδή η επιβολή των μνημονίων και των αντεργατικών και αντιλαϊκών νεοφιλελεύθερων πολιτικών των τελευταίων 15 χρόνων σε μόνιμη, σταθερή και απαρέγκλιτη πολιτική του ελληνικού κράτους και των κυβερνήσεων. Μ' αυτή την αναθεώρηση η ΝΔ, και όχι μόνο, θα επιβάλει «δικλίδες» που θα «εγγυώνται τη μόνιμη δημοσιονομική ισορροπία» (δηλαδή τη διαρκή άγρια λιτότητα), θα επιβάλει «τη συνεντη κυβερνητική δράση», θα ελέγχει ακόμα και την «ορθότητα των (προεκλογικών) κομματικών υποσχέσεων»! Εάν αυτή η τροποποίηση γίνει, το μόνο που θα απέμενε ως ανοιχτό ζήτημα θα ήταν μια επόμενη «τροποποίηση» που θα όριζε ως συνταγματική αρχή «το τέλος των

αγώνων για διεκδικήσεις»!

4) Η αναθεώρηση του άρθρου 86 που αφορά στην ευθύνη των υπουργών, που, καθώς όλοι γνωρίζουμε πώς διαχειρίστηκαν τις υποθέσεις (για να αναφερθούμε μονάχα σε πρόσφατες) των υποκλοπών, της Πύλου, των Τεμπών, του ΟΠΕΚΕΠΕ κ.λπ., μπορούμε να καταλάβουμε ότι αποσκοπεί στην συγκάλυψη.

5) Η αναθεώρηση του άρθρου 24 που προστατεύει το περιβάλλον και δεσμεύει τις κυβερνήσεις. Προφανώς για να παραχωρήσει ανεξέλεγκτα τη γη, τα δάση και τα νησιά στους επιχειρηματίες, όπως ήδη έχει κάνει μέχρι τώρα πολλές φορές καταπατώντας το Σύνταγμα του 1975 και πάρα πολλούς νόμους που προστατεύουν το περιβάλλον.

6) Η Προστασία (άρθρο 17) όχι μόνο της ιδιοκτησίας, αλλά γενικά της περιουσίας (μετοχές, ομόλογα, πνευματική και βιομηχανική ιδιοκτησία, εμπορικό σήμα). Αποζημίωση για περιορισμό χρήσης χωρίς απαλλοτρίωση. Δυνατότητα μεταφοράς συντελεστή δόμησης (δυναμική πολεοδομία). Αξιοποίηση εγκαταλεμμένων κτιρίων, υποτίθεται για κοινωνικούς σκοπούς.

Να μην περάσει

Ο Μητσοτάκης και η άθλια αντεργατική και αντιλαϊκή κυβέρνησή του έχοντας μπει σ' ένα πλήρες αδιέξοδο, «ανοίγει» τη συζήτηση για την αναθεώρηση του Συντάγματος, οργανώνοντας μια ιδεολογική «φυγή προς τα μπρος» με στόχο να αξιοποιήσει πολιτικά την ανυπαρξία αντιπολίτευσης και κυρίως να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό. Με την υπάρχουσα διαδικασία που προβλέπεται για την αναθεώρηση του Συντάγματος, αυτός ο κίνδυνος είναι υπαρκτός. Αυτό που χρειαζόμαστε πραγματικά σήμερα είναι ένα Σύνταγμα που να εξασφαλίζει τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας ή, έστω, που να περισώνει ό,τι έχει απομείνει από το Σύνταγμα του 1975, το οποίο έχει γίνει σουρωτήρι από τις πολλαπλές παραβιάσεις του. Και προφανώς όχι ένα Σύνταγμα σαν και αυτό που προσπαθεί να περάσει ο Μητσοτάκης. Πρέπει να αποτρέψουμε το συνταγματικό πραξικόπημά του και την άθλια κυβέρνησή του.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

ΕΛΛΑΔΑ

ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ EUROSTAT καταρρίπτει το αφήγημα της κυβέρνησης της ΝΔ σχετικά με το «rebrain Greece». Ειδικότερα, τους 386.100 έφτασαν το 2025 οι Έλληνες ηλικίας 20-64 ετών που ζουν στην Ευρώπη, σημειώνοντας αύξηση κατά 30.300 άτομα μέσα σε έναν μόλις χρόνο καταγράφοντας ιστορικό υψηλό. Το μεγαλύτερο κομμάτι της αύξησης αφορά σε άτομα με ολοκληρωμένη τουλάχιστον την δευτεροβάθμια εκπαίδευση. 126.300 άτομα με αυτό το χαρακτηριστικό ζουν σήμερα σε χώρες της ΕΖΕΣ. 128.500 Έλληνες ηλικίας 20-64 ετών με ανώτατη εκπαίδευση διαμένουν σε χώρες της ΕΖΕΣ. Ο αριθμός είναι αυξημένος κατά 13.900 άτομα ή αλλιώς 12% σε σχέση με το 2024. Σε ό,τι αφορά στη σύνθεση του ελληνικού πληθυσμού στο εξωτερικό, οι πτυχιούχοι αποτελούν την πλειονότητα με ποσοστό 85,9%. Στις ίδιες χώρες διαμένουν 130.200 άτομα που έχουν ολοκληρώσει την υποχρεωτική εκπαίδευση.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ITUC ο Δείκτης Παγκόσμιων Δικαιωμάτων για το 2025 καταγράφει ελεύθερη πτώση των εργασιακών δικαιωμάτων σε κάθε ήπειρο, σημειώνοντας τις χειρότερες βαθμολογίες από την έναρξη του Δείκτη το 2014. 3 από τις 5 παγκόσμιες περιοχές είδαν τις συνθήκες να επιδεινώνονται. Η Αμερική (3,68) και η Ευρώπη (2,78) κατέγραψαν τις χειρότερες ιστορικά βαθμολογίες. Η Ευρώπη συνέχισε την ταχεία επιδείνωση από το 1,84 το 2014 — τη μεγαλύτερη πτώση που παρατηρήθηκε σε οποιαδήποτε περιοχή παγκοσμίως τα τελευταία 10 χρόνια. Μόνο 7 από τις 151 χώρες που συμμετείχαν στην έρευνα έλαβαν κορυφαία βαθμολογία, από 18 πριν από μια δεκαετία. Οι 10 χειρότερες χώρες για τους εργαζομένους είναι: Μπαγκλαντές, Λευκορωσία, Ισημερινός, Αίγυπτος, Εσουατίνι, Μβανμάρ, Νιγηρία, Φιλιππίνες, Τυνησία και Τουρκία. Θάνατοι συνδικαλιστών καταγράφηκαν σε Καμερούν, Κολομβία, Γουατεμάλα, Περού και Ν. Αφρική. Το 87% των χωρών παραβίασε το δικαίωμα στην απεργία και το 80% το δικαίωμα στις συλλογικές διαπραγματεύσεις. Η πρόσβαση των εργαζομένων στην αστική δικαιοσύνη περιορίστηκε στο 72%, το χειρότερο επίπεδο που έχει καταγραφεί ποτέ.

ΗΠΑ

Η ΝΕΑ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ MOODYS ANALYTICS αποκαλύπτει ότι το μέσο αμερικανικό νοικοκυριό δαπάνησε επιπλέον 447,19 δολάρια σε έξοδα που σχετίζονται με τα καύσιμα από την έναρξη του πολέμου στις 28 Φλεβάρη. Η αύξηση, λόγω των υψηλότερων τιμών της βενζίνης και των αυξανόμενων αεροπορικών εισιτηρίων, κόστισε στους αμερικανούς καταναλωτές σχεδόν 60 δισ. δολάρια τους τελευταίους 3 μήνες. Εάν οι τιμές ενέργειας παραμείνουν στα τρέχοντα επίπεδα, το μέσο νοικοκυριό θα μπορούσε να αντιμετωπίσει επιπρόσθετο κόστος ύψους 2.000 μέχρι την πρώτη επέτειο του πολέμου. Σε αντιδιαστολή οι μεγάλες εταιρείες ενέργειας αύξησαν εκθετικά τα έσοδά τους: τα κέρδη της BP υπερδιπλασιάστηκαν στα 3,2 δισ. για τους 3 πρώτους μήνες του έτους, η Shell ανακοίνωσε αύξηση κερδών του πρώτου τριμήνου στα 6,92 δισ. και η Total Energies το πρώτο τρίμηνο του έτους αύξησε κατά 1/3 τα έσοδά της, δηλαδή στα 5,4 δισ. Αύξηση των κερδών σημείωσαν και οι μεγαλύτερες τράπεζες στο πρώτο τρίμηνο του έτους: η JP Morgan σημείωσε έσοδα ρεκόρ ύψους 11,6 δισ. (τα δεύτερα μεγαλύτερα τριμηνιαία κέρδη της). Συνολικά οι 6 μεγαλύτερες τράπεζες (Bank of America, Morgan Stanley, Citigroup, Goldman Sachs, Wells Fargo και JP Morgan σημείωσαν αύξηση κερδών ύψους 47,7 δισ.

Ψηφισάντες: 318 (380)	Για το ΔΣ Έγκυρα: 314 (380)	ΕΔΡΕΣ	Για το ΕΚΙ Έγκυρα: 313 (381)	Αντιπρόσωποι ΕΚΙ	Για την Ομοσπονδία Έγκυρα: 313 (381)	Αντιπρόσωποι Π.Ο.Ε.Ε.Τ
ΔΑΣ	246 (305)	6 (6)	245 (302)	5 (7)	245 (302)	2 (3)
Αντεπίθεση των Εργαζομένων	52 (51)	1 (1)	53 (48)	1 (1)	53 (48)	1 (1)
Ταξική Πορεία	16 (24)	0 (0)	15 (29)	0 (0)	15 (29)	0 (0)
Λευκά	1 (0)		1 (0)		1 (0)	
Άκυρα	3 (0)		4 (0)		4 (0)	

Σε παρένθεση τα προηγούμενα αποτελέσματα (2024)

Από τις 27 έως τις 30 Μάη πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Σωματείου Επισιτισμού – Τουρισμού Ιωαννίνων. Ως **Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό** ευχαριστούμε όλους τους συναδέλφους που μας στήριξαν με την ψήφο τους. Δεσμευόμαστε να ανταποκριθούμε στα καθήκοντα μας, με ακόμη μεγαλύτερη πίστη στις δυνάμεις μας και τις δυνάμεις της Εργατικής Τάξης. Ειδικά σήμερα, που η απειλή του πολέμου είναι στην ημερήσια διάταξη, η κρίση σε όλα τα επίπεδα (οικονομική, κοινωνική, πολιτική, περιβαλλοντική) έχει οξυνθεί και κυβέρνηση/εργοδότες προσπαθούν να φορτώσουν τα βάρη της στους εργαζόμενους, κάθε κίνηση για την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του Σωματείου, έστω και μικρή, είναι σημαντική.

Η **Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό** πήρε 52 ψήφους και εξέλεξε μία έδρα στο ΔΣ, και με 53 ψήφους εξέλεξε έναν αντιπρόσωπο στο Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων (ΕΚΙ) και στην Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Επισιτισμού Τουρισμού (ΠΟΕΕΤ).

Τα αποτελέσματα των εκλογών δείχνουν την αναγνώριση της σκληρής δουλειάς, των παρεμβάσεων και των αγώνων στους οποίους οργάνωσε/συμμετείχε, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό όλο το προηγούμενο διάστημα. Με τις παρεμβάσεις και τις κινητοποιήσεις μας σε χώρους δουλειάς και Επιθεώρηση Εργασίας καταφέραμε μια σειρά από συνάδελφοι να κερδίσουν συνολικά δεδουλευμένα πάνω από 15.000 €. Την ώρα που η συμμετοχή στις εκλογές μειώνεται και η ΔΑΣ (ΚΚΕ) καταβαραθρώνεται, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό διατηρεί τις ψήφους της, αυξάνει το ποσοστό της και εκλέγει για 2^η συνεχόμενη φορά μέλος στη διοίκηση του Σωματείου αλλά και στα δευτεροβάθμια όργανα, ΕΚΙ και ΠΟΕΕΤ.

Αυτή η **ποιοτική αναβάθμιση**, φιλοδοξούμε να έχει πολλαπλά οφέλη για το Σωματείο μας, τους εργαζόμενους του κλάδου και τους αγώνες τους, το συνδικαλιστικό κίνημα γενικότερα. Παλεύοντας με τους εργαζόμενους του κλάδου, σε κάθε χώρο δουλειάς για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας. Με αυτή τη λογική οργάνωσαμε τον νικηφόρο αγώνα στα κυλικεία του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και με την ίδια λογική στηρίζουμε τον αγώνα της συναδέλφου από το Beer Brothers που διεκδικεί δεδουλευμένα 6 μηνών και του

απολυμένου συνδικαλιστή συναδέλφου από την efood που διεκδικεί την επαναπρόσληψη του.

Αγώνας για την πραγματική αναγέννηση και ενίσχυση του Σωματείου Επισιτισμού-Τουρισμού Ιωαννίνων. Για να ξαναγίνει εργαλείο αγώνα στα χέρια των εργαζομένων.

Για ακόμα μια χρονιά η ΔΑΣ (ΠΙΑΜΕ/ΚΚΕ) αποφάσισε οι εκλογές να πραγματοποιηθούν με «ανοιχτά μητρώα». Πριν 2 χρόνια σημειώναμε: «η απόφαση της ΔΑΣ ότι οι εκλογές θα γίνονταν με «ανοιχτά μητρώα» εγείρει ερωτηματικά για την ποιοτική ενίσχυση του Σωματείου. Σχεδόν το 1/2 των ψηφισάντων ήταν νέες εγγραφές, γεγονός που αποδεικνύει την αποδυνάμωση του Σωματείου τα τελευταία χρόνια.» Σήμερα, η κατάσταση είναι ακόμα χειρότερη. Κατά τη διάρκεια των αρχαιρεσιών έγιναν μέλη του Σωματείου πάνω από 100 συνάδελφοι και παρόλα αυτά η συμμετοχή μειώθηκε αποδεικνύοντας την ανεπάρκεια του σχεδίου και της πολιτικής της ΔΑΣ. Για ακόμα μια χρονιά δεν έλειψαν και οι προσπάθειες που ενδεχόμενα να αλλοίωσαν και το αποτέλεσμα. Νέα και παλιά μέλη του Σωματείου ελέγχονταν για το αν και πού εργάζονται μόνο αν θεωρούνταν από τα μέλη της ΔΑΣ ψηφοφόροι της Αντεπίθεσης και της Ταξικής Πορείας. Επίσης η εφορευτική επιτροπή (όλοι μέλη της ΔΑΣ) δεν έδινε ψηφοδέλτια με τη δικαιολογία ότι οι συνάδελφοι έχουν ήδη στα χέρια τους ψηφοδέλτιο της ΔΑΣ, αδυνατίζοντας τη μυστική, δημοκρατική διαδικασία των εκλογών.

Ως Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό δεσμευόμαστε ότι θα συνεχίσουμε να παλεύουμε μαζί με τους εργαζόμενους του κλάδου, για να αλλάξουμε τους συσχετισμούς στο Σωματείο, για να γίνει πλειοψηφία μια άλλη πολιτική, πραγματικά αποτελεσματική, μαχητική, αντικαπιταλιστική.

Ενάντια στην βαρβαρότητα του πολέμου που εξαπολύει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και το κράτος δολοφόνος του Ισραήλ, ενάντια στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού Λαού, ενάντια σε κάθε αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία και ασυδοσία. **Συνεχίζουμε τον αγώνα!**

Καλούμε όλους τους συναδέλφους να συμμετέχουν μαζί στην κλαδική Απεργία στις 24/6, για να εφαρμοστεί παντού η εργατική νομοθεσία και να καταργηθούν όλοι οι αντεργατικοί νόμοι.

επίκαιρα...

Επέμβαση του αμερικανικού ΥΠΕΞ στην αποφυλάκιση Γιωτόπουλου

Στις 21/05 αποφυλακίστηκε με περιοριστικούς όρους ο Αλ. Γιωτόπουλος, μέλος της «17 Νοέμβρη». Αμέσως μετά ο Άρειος Πάγος παρέπεμψε το βούλευμα για την αποφυλάκισή του προς αναίρεση. Αναμένεται να εκδικασθεί άμεσα. Το αίτημα για αναίρεση προέρχεται από τον Εισαγγελέα Αρείου Πάγου Κ. Τζαβέλα, τον ίδιο που στις 24/04 σταμάτησε την έρευνα και έκλεισε τον φάκελο της υπόθεσης των υποκλόπων, για να μην κατατεθούν εκ νέου στοιχεία. Πρόκειται για μία καθαρά εκδικητική ενέργεια, καθώς αν γίνει δεκτή, ο Γιωτόπουλος θα ξαναμπει φυλακή μονάχα για λίγους μήνες, αφού βρίσκεται λίγο πριν τη συμπλήρωση του ανώτατου χρονικού ορίου φυλάκισης. Μετά την αποφυλάκισή του και ενώ όλα τα κυβερνητικά ΜΜΕ θυμήθηκαν να ξαναβρωμίσουν το όνομά του, αποκαλώντας τον δολοφόνο και τρομοκράτη, το αμερικανικό ΥΠΕΞ εξέδωσε ανακοίνωση, με την οποία ζητάει την άμεση φυλάκισή του. Συγκεκριμένα αναφέρει: «Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι βαθιά απογοητευμένες από την απόφαση του Εφετείου Πειραιά να απελευθερώσει τον Αλέξανδρο Γιωτόπουλο, τον ηγέτη και εγκέφαλο της ακροαριστερής ελληνικής τρομοκρατικής οργάνωσης 17 Νοέμβρη [...] καλούμε την ελληνική κυβέρνηση να κάνει ό,τι μπορεί για να επιστρέψει ο Γιωτόπουλος στη φυλακή». Η αμερικανική κυβέρνηση παρεμβαίνει φανερά, ως «παγκόσμιος αστυφύλακας». Ο Γιωτόπουλος δηλώνει: «Μετά από 24 έτη κράτησης, αναμένω ακόμη την απάντηση στο κείμενο ερώτημα: Σε ποιο χώρο έγινε η ηθική αυτουργία μου; Πότε έγινε; Τι καιρό έκανε; Ποιοι ήταν παρόντες και ποιες συγκεκριμένες λέξεις χρησιμοποιήθηκαν για να πειστούν οι φυσικοί αυτουργοί;».

Απάνθρωπες συνθήκες στη δομή-φυλακή της Σιντικής

Στις 03/05, στην κλειστή δομή-φυλακή στο Κλειδί Σιντικής Σερρών έγινε κινητοποίηση 50 μεταναστών για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης και την καθυστέρηση χορήγησης ασύλου. Μετά από σύντομα επεισόδια και τη λήξη της κινητοποίησης, οι αρχές συνέλαβαν 4 Αιγύπτιους ως υποκινητές, οι οποίοι καταδικάστηκαν συνοπτικά σε 2ετή φυλάκιση για «στάση κρατουμένων». Δεν είναι γνωστό αν έχουν μεταφερθεί σε κανονική φυλακή. Αμέσως μετά, 650 από τους 700 έγκλειστους μετανάστες προχώρησαν σε τριήμερη απεργία πείνας, ζητώντας να μετακινηθούν σε καλύτερο μέρος. Οι πρόσφυγες καταγγέλλουν ότι ζουν σε άθλιες συνθήκες, πολλοί στοιβαγμένοι μέσα σε κοντέινερ, χωρίς πρόσβαση σε περίθαλψη, χωρίς καμία μέριμνα για καθαριότητα, με περιορισμούς σε διαρκή εκφοβισμό και καταστολή από τους μόνιμα εγκατεστημένους ΜΑΤ και ΟΠΚΕ. Οι περισσότεροι περιμένουν την εξέταση για άσυλο σε τρίτο βαθμό, καθώς στους πρώτους δύο έχει απορριφθεί. Υφίστανται εκβιασμό, καθώς καλούνται να περιμένουν έγκλειστοι έως και 24 μήνες τη χορήγηση ασύλου ή αλλιώς να υπογράψουν «εκούσια» απέλαση. Αλλά ακόμη και αυτοί που υπέγραψαν, περιμένουν πάνω από μήνα. Στη δομή-φυλακή, κινητοποιήσεις, εξεγέρσεις και απεργίες πείνας γίνονται από το καλοκαίρι του 2025, όταν αυτή μετατράπηκε σε «κλειστό τύπου».

ΕΚΛΟΓΕΣ Π.Α.Σ.Ε. VODAFONE: Με οργάνωση και αγώνα κόντρα στην εργοδοσία

Στις 3 και 4 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Πανελληνίου Σωματείου Εργαζομένων Vodafone (Π.Α.Σ.Ε. Vodafone). Παρά το κλίμα φόβου που έχει διαμορφώσει η εργοδοσία μέσα από απολύσεις, πιέσεις και «αναδιρθρώσεις», η συμμετοχή αυξήθηκε σημαντικά: 112 συνάδελφοι ψήφισαν, έναντι 87 το 2024. Ιδιαίτερα σημαντικό είναι ότι αρκετοί εργαζόμενοι συμμετείχαν για πρώτη φορά, δείχνοντας ότι ολοένα και περισσότεροι αντιλαμβάνονται πως χωρίς συλλογική οργάνωση και αγώνα δεν μπορεί να υπάρξει καμία ουσιαστική υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας.

Η ενίσχυση του σωματείου δεν ήρθε τυχαία. Βασικός λόγος αποτελεί ο νικηφόρος αγώνας γύρω από το επίδομα stand-by, ένας αγώνας που απέδειξε στην πράξη ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να αποσπών κατακτήσεις όταν οργανώνονται συλλογικά και συγκρούονται με την εργοδοσία. Η μάχη αυτή, όμως, δεν έχει τελειώσει. Χρειάζεται να συνεχιστεί μέχρι την πλήρη ικανοποίηση του αιτήματος για 200€ ανά εβδομάδα και την υπογραφή σχετικής συμφωνίας με το σωματείο.

Ταυτόχρονα, όλο και πιο επιτακτική γίνεται η ανάγκη υπογραφής επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς. Σε μια περίοδο εκρηκτικής ακρίβειας, όπου οι εργαζόμενοι αδυνατούν να καλύψουν βασικές ανάγκες, οι αυξήσεις-κοροϊδία και τα επικοινωνιακά παιχνίδια της εργοδοσίας δεν αρκούν. Η Σ.Σ.Ε. αποτελεί αναγκαίο εργαλείο προστασίας απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία και στη συνεχή υποβάθμιση των όρων εργασίας.

Τα τελευταία χρόνια, τόσο διεθνώς όσο και στη Vodafone, οι διοικήσεις προχωρούν σε αλληπαλλήλες «αναδιρθρώσεις» — δηλαδή σε απολύσεις, εντατικοποίηση και διάλυση εργασιακών δικαιωμάτων. Πίσω από τις βαρύνουσες εξαγγελίες περί «τεχνητής νοημοσύνης» και «ψηφιακού μετασχηματισμού» κρύβεται η ίδια παλιά επιδίωξη του κεφαλαίου: μεγαλύτερη κερδοφορία με λιγότερους εργαζόμενους, περισσότερη πίεση και φθηνότερη εργασία. Η τεχνολογία δεν χρησιμοποιείται για να ελαφρύνει τη ζωή των εργαζομένων, αλλά ως εργαλείο ελέγχου, εντατικοποίησης και περικοπών.

Στο πλευρό της εργοδοσίας βρίσκεται σταθερά η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη, η οποία λειτουργεί ως πολιτικός εκπρόσωπος των συμφερόντων του κεφαλαίου. Η κατάργηση του δώρου, η νομομοποίηση 13ωρου, η διάλυση των εργασιακών ελέγχων και η διαρκής επίθεση στις συλλογικές διεκδικήσεις δεν είναι «μεταρρυθμίσεις», αλλά μια οργανωμένη προσπάθεια επιβολής εργασιακής ζούγκλας. Την ίδια στιγμή, η ακρίβεια αφήνεται ανεξέλεγκτη να καταπνίγει τα εργατικά εισοδήματα, μετατρέποντας ακόμη και βασικά αγαθά σε είδη πολυτελείας.

Την ίδια χρεοκοπία αποκαλύπτει και ο θεσμικός συνδικαλισμός. Οι γραφειοκρατικές ηγεσίες της ΓΣΕΕ και συνολικά του επίσημου συνδικαλιστικού μηχανισμού έχουν απομακρυνθεί πλήρως από τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων. Αντί να οργανώνουν αγώνες, λειτουργούν ως δύναμη εκτόνωσης και συμβιβασμού. Τα φαινόμενα εκφυλισμού και απομάκρυνσης από τους χώρους δουλειάς ενισχύουν την απογοήτευση και την αποστράτευση εργαζομένων, ενώ ακόμη και εκεί όπου εμφανίζονται «αγωνιστικές» δυνάμεις (δυνάμεις του ΚΚΕ), η καθημερινότητα στους χώρους εργασίας παραμένει συχνά αμετάβλητη.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση γίνεται ακόμη πιο αναγκαία η ύπαρξη μαχητικών, δημο-

κρατικών σωματείων στους χώρους δουλειάς. Σωματείων που δεν θα λειτουργούν ως μηχανισμοί διαχείρισης της ήττας, αλλά ως οργανωτές της συλλογικής πάλης και της εργατικής αντεπίθεσης.

Την ίδια στιγμή, η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και οι πολεμικές συγκρούσεις διεθνώς δημιουργούν τεράστιους κινδύνους για τους λαούς. Ο πόλεμος των ΗΠΑ και του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή απειλεί να οδηγήσει σε γενικευμένη ανάφλεξη με ανυπολόγιστες συνέπειες. Η ελληνική κυβέρνηση, πλήρως ευθυγραμμισμένη με τις επιδιώξεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, μετατρέπει τη χώρα σε ορμητήριο πολέμου και εμπλέκει τον λαό σε επικίνδυνους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς.

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν ούτε από την εργοδοσία ούτε από τις κυβερνήσεις και τους γραφειοκράτες του συνδικαλισμού ιδίως από τις διαλυτικές δυνάμεις του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ. Η μόνη πραγματική δύναμη βρίσκεται στη συλλογική οργάνωση, στην αλληλεγγύη και στους αγώνες από τα κάτω. Η ενίσχυση του Π.Α.Σ.Ε. Vodafone αποτελεί ένα θετικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση και δείχνει ότι, ακόμη και μέσα σε δύσκολες συνθήκες, υπάρχουν δυνατότητες για αντίσταση, διεκδίκηση και νίκες προς όφελος των εργαζομένων.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΑ.ΣΕ. ICAP: Βήματα προς την ενίσχυση του σωματείου

Στις 16/5 ολοκληρώθηκαν οι δεύτερες εκλογές του επιχειρησιακού Σωματείου «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ICAP OUTSOURCING SOLUTIONS». Στις εκλογές πήραν μέρος μέλη από την Αντεπίθεση των Εργαζομένων συμμετέχοντας στο ενιαίο ψηφοδέλτιο, καταλαμβάνοντας τρεις θέσεις στο ΔΣ. Εκεί εκλέχθηκαν και νέοι συνάδελφοι που θα βοηθήσουν στην ανανέωση του σωματείου αλλά και παλιότεροι με εμπειρία στον εργασιακό χώρο. Επίσης ενώ η σύσταση του σωματείου στις πρώτες εκλογές προερχόταν μόνο από ένα τμήμα της εταιρίας, φέτος προέρχεται από τρία τμήματα, κάτι που δείχνει το καλύτερο άνοιγμα του σωματείου στην εταιρία.

Το σωματείο στα δύο χρόνια δράσης του έχει καταφέρει να αναδείξει κάποιους αγώνες. Έχει σταθεί στο πλευρό κάθε εργαζομένου που έχει βρεθεί στο στόχαστρο εργοδοτικών αυθαιρεσιών όπως η προσπάθεια κατάργησης των αργιών και η συγχώνευσή τους με ρεπό. Έχει δώσει αγώνες μαζί με συναδέλφους που βρέθηκαν μπροστά σε βλαπτικές μεταβολές τμήματος και τους έχει κερδίσει. Ειδικότερα, τον αγώνα συναδέλφου ενάντια στην απόφαση της εταιρίας να τον αλλάξει τμήμα. Από τη μία μέρα στην άλλη, μεταφέρθηκε από το τμήμα του chat στις τηλεφωνικές κλήσεις, γεγονός που επιβάρυνε

το τμήμα αλλά και την επαγγελματική σταθερότητα του ίδιου. Μετά από συνεννόηση με το σωματείο μαζεύτηκαν 22 υπογραφές εργαζομένων ενάντια στην αλλαγή τμήματος του συναδέλφου, ενώ αποφασίστηκε και στάση εργασίας μετά την πρώτη αρνητική απάντηση της εργοδοσίας. Το αποτέλεσμα ήταν να επανέλθει ο συνάδελφος με συνοπτικές διαδικασίες στο τμήμα του.

Αν και οι νίκες που έχουμε καταγράψει είναι σημαντικές και έχουν βοηθήσει στην καλύτερη κατάσταση των συνθηκών εργασίας αρκετών εργαζομένων, βρισκόμαστε μόνο στην αρχή. Η ελαστικοποίηση του ωραρίου εργασίας, η κατάργηση του δώρου, η τηλεργασία, η μείωση των αργιών και η επιλεκτική τήρησή τους και οι μεταθέσεις συναδέλφων σε άλλα έργα, είναι τα κύρια προβλήματα που έχουμε να λύσουμε. Ταυτόχρονα οι προσλήψεις μειώνονται διαρκώς με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να επωμίζονται μεγαλύτερο φόρτο εργασίας. Ακόμα, πολλές υπερωρίες δεν δηλώνονται ή αν δηλωθούν η πληρωμή τους καταβάλλεται σε κάρτα bonus. Τέλος ένα πρόβλημα που θα κληθούμε να αντιμετωπίσουμε το επόμενο διάστημα είναι το κύμα απολύσεων εξαιτίας του πολέμου. Απέναντι σε όλα τα παραπάνω προβλήματα των εργαζομένων, θα πρέπει σαν σωματείο να οχυρωθούμε κατάλληλα.

Η κατάσταση αυτή επισφραγίζεται με τη διασπαστική πολιτική του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, που διατυμπανίζει την ίδρυση ξεχωριστού «σωματείου» στην ICAP, το οποίο βέβαια το μόνο που κάνει είναι να πετάει λάσπη ενάντια στο ΠΑΣΕ ICAP κάθε τόσο, χωρίς να καταφέρνει να κερδίσει κάτι. Έτσι, το μόνο που καταφέρνουν είναι να προκαλούν μια σύγχυση στους συναδέλφους, ενώ η διοίκηση παρακολουθεί και τριβεί τα χέρια της με ικανοποίηση.

Το αποτέλεσμα των εκλογών στην ICAP δυστυχώς δεν επαρκεί για να αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις που έρχονται. Η κυβέρνηση της ΝΔ τα έχει διαλύσει όλα. Συνεχίζοντας από εκεί που σταμάτησαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις, έχει αυξήσει κατακόρυφα τόσο το δημόσιο όσο και το ιδιωτικό χρέος και ξεπουλάει κάθε δημόσιο αγαθό. Η κλίμα του Μητσοτάκη, αφού έχει ρίξει την αξία των μισθών μας με την ακρίβεια και τον πληθωρισμό, μπλέκει τη χώρα σε πολέμους (στηρίζοντας ΗΠΑ-Ισραήλ, στέλνοντας όπλα στην Ουκρανία και πλοία στην Ερυθρά Θάλασσα) και πάει να τελειώσει ό,τι έχει μείνει από τα δικαιώματα των εργαζομένων. Το σωματείο έχει συμμετάσχει σε δράσεις και κινητοποιήσεις που αφορούν τον πόλεμο (π.χ. Κούβα, Παλαιστίνη κ.λπ.) και σε δράσεις άλλων αγωνιστικών σωματείων που διεκδικούν αυξήσεις και συμβάσεις, ενώ έδειξε την έμπρακτη αλληλεγγύη του στην απεργία πείνας του Π. Ρούτσι.

Η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει μια τεράστια επίθεση εναντίον της εργατικής τάξης. Μια επίθεση άνευ προηγουμένου η οποία έχει στόχο τη διάλυση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, κατακτήσεων από τη Μεταπολίτευση. Θέλει

να διαλύσει την εργατική νομοθεσία ποινικοποιώντας μέχρι και την απεργία, καταργώντας τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και όποιο δικαίωμα συνεπάγονται και ψηφίζοντας το ένα αντεργατικό νομοσχέδιο μετά το άλλο.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, το νεοελεγέν Διοικητικό Συμβούλιο έχει χρέος να τιμήσει την εμπιστοσύνη που του έδειξαν οι συνάδελφοι. Οι εργαζόμενοι δεν έχουμε άλλο όπλο στα χέρια μας εκτός από την οργάνωσή μας και τα σωματεία. Με μεθοδικότητα και αποφασιστικότητα πρέπει να μπούμε μπροστά στη μάχη για την ενίσχυση του σωματείου με νέες εγγραφές, με εξωστρεφείς δράσεις, να γίνει ξανά ένα όπλο στα χέρια κάθε συναδέλφου με γενικές συνελεύσεις και μαχητικά μέσα πάλης, θυμίζοντας στην εργοδοσία τη δύναμη των εργαζομένων όταν αποφασίζουν να παλέψουν για τα δικαιώματα και τις ζωές τους.

Χρειάζεται να ενισχύσουμε το Σωματείο και να το μετατρέψουμε σε έναν πραγματικά ζωντανό πυρήνα μέσα στην εταιρεία. Για να μπορέσουμε:

- να διεκδικήσουμε αυξήσεις στους μισθούς που να ανταποκρίνονται στο πραγματικό κόστος ζωής,
- να επιβάλουμε σεβασμό στα ωράρια, στις άδειες και στις συνθήκες εργασίας,
- να βάλουμε φρένο στην αυθαιρεσία και την εντατικοποίηση,
- και κυρίως, να προχωρήσουμε στη διαμόρφωση και διεκδίκηση Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας που να καλύπτει όλους μας.

ΕΚΛΟΓΕΣ VICTUS NETWORKS: Αναγκαία η ανανέωση του Σωματείου

Το διήμερο 19 και 21 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν οι ετήσιες αρχαιρεσίες του Επιχειρησιακού Σωματείου Εργαζομένων της Victus Networks, της θυγατρικής εταιρίας των Vodafone και Nova, που ιδρύθηκε το 2014 με την μεταφορά εργαζομένων από τις Τεχνικές Διευθύνσεις των δύο μητρικών εταιρειών.

Σε ένα σύνολο περίπου 250 εργαζομένων, στο Σωματείο είναι εγγεγραμμένοι οι 118 και από αυτούς στις εκλογές ψήφισαν οι 68, ένα αναμφίβολα σημαντικό ποσοστό του συνόλου των εργαζομένων, από τα υψηλότερα που συναντώνται σε επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι πολλοί συνάδελφοι —ιδίαιτερα οι παλιότεροι— αναγνωρίζουν τη σημασία και την ανάγκη ύπαρξης και στήριξης ενός Σωματείου, γιατί έχουν συσσωρευ-

σει πολύτιμες εμπειρίες από την ίδρυση των επιχειρησιακών σωματείων σε Wind (2005) και Vodafone (2008) και όλη την αγωνιστική τους διαδρομή για περίπου μια δεκαετία.

Ωστόσο, οι εκλογές στη Victus φέτος κατέγραψαν μείωση σε σχέση με πέρυσι (132 εγγεγραμμένοι, 102 ψήφισαντες). Η πτώση στα μέλη του Σωματείου και στους ψηφισαντες οφείλεται σε έναν βαθμό στις συνεχιζόμενες απαιτήσεις συναδέλφων, που μετακινούνται σε άλλες επιχειρήσεις του κλάδου. Ο κυριότερος όμως λόγος είναι η έλλειψη απάντησης στις διαρκείς επιθέσεις της εργοδοσίας, που έχει διαμορφώσει κλίμα απογοήτευσης και υποχώρησης. Είναι χαρακτηριστικό ότι για περισσότερο από έναν χρόνο, η Διοίκηση σαμποτάρι τον διάλογο με το Σωματείο για την ανανέωση της Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργα-

σίας, ενώ παράλληλα προχώρησε μονομερώς στην αντικατάστασή της με ατομικές συμβάσεις, εντάσσοντας όλους τους εργαζόμενους στην Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση του ανειδίκευτου εργάτη! Ταυτόχρονα, έχει ανακοινώσει τον στόχο για σημαντική μείωση των λειτουργικών εξόδων μέσα στην τρέχουσα χρονιά, εξαπλώνοντας τα αισθήματα ανασφάλειας και φόβου για τις θέσεις εργασίας και το μέλλον των εργαζομένων. Όλες αυτές οι επιθέσεις της εργοδοσίας έμειναν κατά βάση αναπάντητες, χωρίς ιδιαίτερη κινητοποίηση από μεριάς των εργαζομένων και του Σωματείου, εκτός από κάποιες σποραδικές πρωτοβουλίες (π.χ. κάποιες στάσεις εργασίας, κινητοποίηση με αφορμή το έγκλημα των Τεμπών).

Η σοβαρότερη αδυναμία του Σωματείου είναι ότι δεν έχει ανανεωθεί με νέες εγγραφές, δεν έχει ανοιχτεί στους νεότερους συναδέλφους για να τους συσπειρώσει και οργανώσει. Η Διοίκηση του Σωματείου αποτελείται αποκλειστικά από παλιούς συναδέλφους, μεγαλύτερων ηλικιών, που —παρά ορισμένες συνδικα-

λιστικές εμπειρίες που διαθέτουν κάποιοι από αυτούς— είναι σε σημαντικό βαθμό απογοητευμένοι και αποκαμωμένοι, δεν έχουν τη διάθεση, το κουράγιο αλλά και το απαραίτητο σχέδιο για να φέρουν σε πέρας το έργο της ανανέωσης του Σωματείου. Ταυτόχρονα, η αναζήτηση ατομικών λύσεων με τη μεταπήδηση από επιχείρηση σε επιχείρηση, η άγνοια και η αδιαφορία για τη συλλογική οργάνωση και δράση, που συναντάμε στους νέους εργαζόμενους, δυσχεραίνουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση.

Επομένως, είναι επιτακτική ανάγκη το επόμενο διάστημα η ενίσχυση του Σωματείου με νέους συναδέλφους, που θα μπουν μπροστά στη στήριξη του, στην οργάνωση αγώνων και αντιστάσεων. Για να μεταστραφεί το κλίμα παραίτησης και απογοήτευσης, με πρωταρχικό στόχο να επιβάλλουμε την έναρξη της διαπραγμάτευσης με την εργοδοσία για την επαναφορά της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας με γενναίες αυξήσεις στους μισθούς για όλους.

Εκλογές ΕΛΜΕ για το 22^ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ

Μέσα στον Μάη έγιναν οι εκλογές στις ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία των καθηγητών) όλης της χώρας για την εκλογή αντιπροσώπων στο 22ο συνέδριο της ΟΛΜΕ που θα εκλέξει το νέο Διοικητικό Συμβούλιο της ΟΛΜΕ.

Οι εκλογές διεξήχθησαν σε μια περίοδο που η εγκληματική πολιτική της Κυβέρνησης με τις ιδιωτικοποιήσεις, την ακρίβεια και τους καθηλωμένους μισθούς-φιλοδώρημα έχει τσακίσει τους εργαζόμενους και τους εκπαιδευτικούς. Αλλά κυρίως, βρισκόμαστε μπροστά στην απειλή ενός Γ' ΠΠ που θα εντείνει ακόμα περισσότερο τη βαρβαρότητα και τις ταξικές επιθέσεις.

Σε αυτό το πλαίσιο, εντείνεται η επίθεση στον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, στα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Η αξιολόγηση στοχεύει στην κατηγοριοποίηση και ιδιωτικοποίηση των σχολείων και στην ανατροπή των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών, με την άρση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων, μέσω της συνταγματικής κατοχύρωσης της αξιολόγησης στην επικείμενη συνταγματική αναθεώρηση.

Για να περάσει αυτήν την πολιτική, η κυβέρνηση της ρεμούλας, της συγκάλυψης του εγκλήματος στα Τέμπη, του Φραπέ και του Χασάπη, του σκανδάλου του ΟΠΕΚΕΠΕ, των «αρίστων» χωρίς πτυχία, εντείνει την καταστολή με τις μαζικές παραπομπές απεργών- εκπαιδευτικών στα πειθαρχικά (2.500 πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση που αυξάνονται), με την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης (δυστητική αργία της Χρ.Χοτζόγλου, κλήση σε πειθαρχικό με το ερώτημα για αργία και στον Δ.Χαρτζουλάκη, μηνύσεις σε συνδικαλιστές από στελέχη εκπαίδευσης κ.ά.), με το νέο πειθαρχικό «δικαίο» για τους δημοσίου υπαλλήλους.

Μπροστά σε αυτήν την κατάσταση οι παράταξεις των ΔΑΚΕ, ΔΗΣΥ και ΣΥΝΕΚ κρατούν στάση προδοτικής υποχώρησης στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση και το νέο πειθαρχικό «δικαίο»-καρμανιόλα. Απεργίες ανοργάνωτες και χωρίς καμία κλιμάκωση. Καμία Κλαδική Απεργία απέναντι στο Πογκρόμ Διώξεων! Υπονομεύουν τον αγώνα των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση και την τρομοκρατία του Υπουργείου, καλλιεργώντας συστηματικά τον

φόβο, την ηττοπάθεια και την απογοήτευση.

Η διασπαστική πολιτική της ΑΣΕ βρίσκει διαρκώς προφάσεις για να μην προχωρήσει ο αγώνας από τα κάτω και η μοναδική πρότασή της είναι η «πρωτιά» της στις ομοσπονδίες. Πρόκειται για σχέδιο αποτυχημένο, αφού στη ΔΟΕ –όπου πήρε την πρωτιά– τίποτα δεν βελτιώθηκε! Έχει ουσιαστικά σφουριξει τη λήξη του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση, ενώ πολεμά λυσσαλέα το αναγκαίο πολιτικό αίτημα να πέσει η κυβέρνηση υπό την απειλή του κινήματος και να επανέλθουν στο δημόσιο οι ιδιωτικοποιημένες επιχειρήσεις υπό εργατικό έλεγχο, προτιμώντας να συγκροτεί προεδρεία στα σωματεία συνεργαζόμενη με δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού!

Η λογική της αλλαγής εκλογικών συσχετισμών έχει επικρατήσει και στις Παρεμβάσεις, που βάζουν σαν στόχο την 3η έδρα στο ΔΣ της ΟΛΜΕ ως προϋπόθεση για να ανατραπεί η αντιεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης. Αυτό αποδεικνύει ότι, παρά τη μεγάλη τους συμβολή στους αγώνες, φέρουν κι αυτές ευθύνες για την κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος των εκπαιδευτικών αφού υποτιμούν την αυτοοργάνωση των εκπαιδευτικών μέσα από τη συγκρότηση Επιτροπών Αγώνα ως την αναγκαία συνθήκη για την ανασυγκρότηση του εκπαιδευτικού συνδικαλιστικού κινήματος. Αλλά και γιατί τρέφουν αυταπάτες ότι η ΑΣΕ θα συνεργαστεί μαζί τους και θα συμβάλλει στους απαραίτητους αγώνες.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών παρεμβήκαμε στις εκλογές των ΕΛΜΕ περιγράφοντας την συγκυρία, την κατάσταση στην οποία βρίσκεται η κυβέρνηση (αντίπαλος) και αναπτύξαμε στους συναδέλφους μας ένα σχέδιο αγώνα ώστε να οδηγηθούμε στην νίκη! Τους ζητήσαμε μαζί να συνεχίσουμε την οργάνωση της απεργίας – αποχής από την ατομική αξιολόγηση και την ακύρωση των εξετάσεων PISA. Με όπλο μας τις γενικές συνελεύσεις και τις επιτροπές αγώνα να οργανώσουμε Απεργίες – Διαδηλώσεις – Κινητοποιήσεις ώστε να σταθούμε με αλληλεγγύη στο πλευρό όλων των διωκόμενων συναδέλφων και να δώσουμε τη μάχη μαζί τους. Μόνο αν η βάση των εκπαιδευτικών πιστέψει στις δυνάμεις της, γίνει πιο μαχητική και ενεργοποιηθεί θα ξαναζωντανέψουν τα σωματεία και οι Ομοσπονδίες. Μόνο τότε θα τα μετα-

τρέψουμε σε χρήσιμα εργαλεία αγώνα για τους συναδέλφους τόσο απέναντι στις καθημερινές καταστρατηγήσεις των δικαιωμάτων μας, όσο και στις συνολικές επιθέσεις στις κατακτήσεις του εκπαιδευτικού κινήματος. Η ενότητα δεν έρχεται μέσα από εκλογικιστικές συγκολλήσεις, οικοδομείται μέσα στους αγώνες, κάτω από συγκεκριμένο πλαίσιο και στη βάση των κοινών προβλημάτων των εργαζομένων ενάντια σε κατακερματισμούς, χωροταξικές διαιρέσεις.

Οι συνάδελφοι έδειξαν εμπιστοσύνη ενισχύοντας την Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών. Είχαμε άνοδο και στις δύο ΕΛΜΕ, διατηρήσαμε μία αντιπρόσωπο στην Ε' ΕΛΜΕ. Τα αποτελέσματα των εκλογών που συμμετέχουμε φαίνονται στους πίνακες (σε παρένθεση τα αποτελέσματα του 21ου Συνεδρίου -2024). Τα πανελλαδικά συγκεντρωτικά αποτελέσματα δεν έχουν βγει μέχρι τη στιγμή που γράφτηκε το άρθρο.

■ Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

Α' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	2026 - 22ο Συνέδριο		
	Ψήφοι	Αντιπρόσωποι	%
Ψήφισαν	233 (219)	2(2)	1,29 (1,37)
Άκυρα/Λευκά	3 (3)		
Έγκυρα	230 (216)		
Αγωνιστική Συσπείρωση Εκπαιδευτικών (ΚΚΕ)	106 (93)	1(1)	45,49 (42,47)
Αγωνιστική Παρέμβαση (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΛ-ΚΚΕ)	60 (55)	1(1)	25,75 (25,11)
ΔΑΚΕ(ΝΔ)	30 (27)	0(0)	12,88 (12,33)
Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών (ΟΚΔΕ)	26 (24)	0(0)	11,16 (10,96)
ΣΥΝΕΚ(ΣΥΡΙΖΑ- Νέα Αριστερά)	8 (17)	0(0)	3,43 (7,76)

Ε' ΕΛΜΕ-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	2026 - 22ο Συνέδριο		
	Ψήφοι	Αντιπρόσωποι	%
Ψήφισαν	807 (823)	8 (8)	
Λευκά	6 (4)		0,75 (0,49)
Άκυρα	2 (3)		0,25 (0,36)
Έγκυρα	799 (816)		
Αγωνιστική Παρέμβαση	383 (381)	4 (4)	47,46 (46,29)
ΔΑΚΕ	191 (195)	2 (2)	23,66 (23,69)
Αγωνιστική Συσπείρωση Εκπαιδευτικών	116 (110)	1 (1)	14,37 (13,37)
Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών	70 (57)	1 (1)	8,67 (6,93)
Αγωνιστικές Κινήσεις	39 (33)	0 (0)	4,83 (4,01)
ΣΥΝΕΚ	- (40)	0 (0)	- (4,86)

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΜΕΘ: Να αποτελέσουν αρχή για τον αγώνα υπογραφής ΣΣΕ

Στις 24/5 πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Σ.Μ.Ε.Θ., σε μία ιδιαίτερα δύσκολη περίοδο συνολικά για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Η ακρίβεια, τα δυσβάσταχτα ενοίκια, οι καλπάζουσες τιμές στην ενέργεια εξαφανίζουν τον μισθό στα μέσα του μήνα. Ο πόλεμος των δυτικών ιμπεριαλιστών στην Μέση Ανατολή θέτει την εργατική τάξη σε θανάσιμο κίνδυνο. Στο όνομα των "στρατηγικών" εταιρών, η κυβέρνηση, στηρίζει παρέχοντας γη και ύδωρ αλλά και στρατιωτική βοήθεια στους φονιάδες των λαών ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ. Ταυτόχρονα επιτίθεται λυσσαλέα στους εργαζόμενους με την κατάργηση του οχταώρου, την διάλυση του Ε.Σ.Υ, την επίθεση στο επίδομα ανεργίας, το χτύπημα των κινητοποιήσεων των εργαζομένων (καταστολή στους εκπαιδευτικούς, κήρυξη των απεργιών ως παράνομων, δικαστικό κυνήγι μαχητικών συνδικαλιστών).

Αντίστοιχα δύσκολες είναι και οι συνθήκες εργασίας στον κλάδο της ιδιωτικής εκπαίδευσης καθώς κυριαρχεί η ανασφάλεια και η εκμετάλλευση: 1)Το πενιχρό ωρομί-

σθιο έχει πέσει περίπου στο μισό την τελευταία 10ετία ενώ οι τριετίες έχουν καταργηθεί από το 2012. 2) Η ανασφάλεια βασιλεύει καθώς δεν υπάρχει τυπική υποχρέωση, λόγω έλλειψης σύμβασης, για συμβάσεις αορίστου χρόνου ή για επαναπρόσληψη την επόμενη χρονιά, δυσκολεύοντας την προσπάθεια για διεκδικήσεις καθώς επικρέμεται σαν δαμόκλειος σπάθη η απόλυση τον Ιούνιο. 3) Στην πλειοψηφία των συναδέλφων τα Δώρα, επιδόματα, δεν καταβάλλονται καθώς παρακρατούνται από τον μισθό. 4)Επικρατεί ασυδοσία στην 45λεπτη διδακτική ώρα που ξεχειλώνει, καλούμαστε σε meeting και ενημερώσεις γονέων εκτός εργασιακού ωραρίου, ενώ δεν τηρούνται πάντα οι ορισμένες από τον νόμο αργίες. Πρακτικά μιλάμε για αδήλωτη και απλήρωτη εργασία. 5)Τέλος, με τους νέους νόμους για τον ΟΑΕΔ περικόπτονται οι δικαιούχοι και το διάστημα λήψης ταμείου ανεργίας.

Τα τελευταία δύο χρόνια το σωματείο βρίσκεται σε τροχιά ανοικτοδότησης, εν μέσω κλιμακούμενης επίθεσης από την εργοδοσία και την κυβέρνηση ενώ ταυτόχρονα τα

σωματεία αποδυναμώνονται, λόγω της έλλειψης μιας μαχητικής εργατικής πρωτοπορίας στους χώρους εργασίας αλλά και της γενικότερης δυσπιστίας, έλλειψης εμπιστοσύνης που δείχνουν οι εργαζόμενοι κυρίως λόγω της διαλυτικής κατάστασης που έχει επιβάλλει η αστικοποιημένη (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ) και η σταλινική (ΚΚΕ) γραφειοκρατία. Από τις τελευταίες εκλογές το σωματείο αναβάθμισε την λειτουργία και την παρέμβασή του. Με συχνές ενημερώσεις στους χώρους εργασίας, με εγγραφές νέων συναδέλφων, με την πραγματοποίηση συχνών συνεδριάσεων και συνελεύσεων όπου συζητούνται όλα τα επίκαιρα ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση και όχι μόνο, με τις κινητοποιήσεις για τις αλλαγές στο επίδομα ανεργίας, αλλά και την συμμετοχή του σωματείου σε όλες τις γενικές απεργίες, καθώς και την επίδειξη γρήγορων αντανακλαστικών την περίοδο της απεργίας πείνας του Πάνου Ρούτσι αλλά και στο ζήτημα του πολέμου.

Μόνιμη καμπάνια και στόχος του σωματείου είναι η υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας

που θα ρυθμίζει το πλαίσιο της εργασίας και θα λύνει τα κύρια προβλήματα του κλάδου καθώς αυτά: α) δεν ορίζονται καν από κάποιον νόμο β) εμπίπτουν σε γενικές διατάξεις του εργατικού δικαίου που δεν λαμβάνουν υπ' όψη τις ιδιαιτερότητες του κλάδου (π.χ. συμβάσεις ορισμένου χρόνου) γ) αποτελούν προϊόν διαπραγμάτευσης του εργοδότη και του εργαζόμενου μεμονωμένα. Πρέπει να μπει ένα τέλος στις ατομικές διαπραγματεύσεις που δίνουν την δυνατότητα στους εργοδότες να ασυδοτούν. Με την ΣΣΕ που προσπαθούμε να υπογράψουμε θέτουμε το ζήτημα της αύξησης των μισθών και το ξεπάγωμα των τριετιών καθώς και το ζήτημα της δέσμευσης ανανέωσης της σύμβασης για κάθε νέα ακαδημαϊκή χρονιά και την μετατροπή της σύμβασης σε αορίστου χρόνου έτσι ώστε να μπορούμε να σχεδιάζουμε τις ζωές μας και να εξασφαλίσουμε αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. Η υπογραφή ΣΣΕ από το σωματείο είναι ο μόνος και αποτελεσματικότερος δρόμος για την εξυπηρέτηση των αναγκών μας τόσο σαν επαγγελματική ομάδα όσο και ατομικά. Η υπογραφή της από ένα δυνατό σωματείο, ριζωμένο στους χώρους δουλειάς αποτελεί την μεγαλύτερη εγγύηση εφαρμογής της. Πρέπει να είναι καθαρό ότι τα δικαιώματά μας κατακτούνται μέσα από την οργάνωση και τον αγώνα που αποτελεί τον μοναδικό δρόμο για να πετύχουμε νίκες.

Η συμμετοχή στις φετινές εκλογές του σωματείου δεν ήταν ιδιαίτερα ικανοποιητική λόγω του γενικότερου κλίματος αλλά και των δυσκολιών που εμφανίζονται συνδικαλιστικά στον κλάδο (μεγάλη διασπορά συναδέλφων σε πολλά μικρά φροντιστήρια, ατομικές διαπραγματεύσεις, συνεχής ανανέωση του εκπαιδευτικού προσωπικού).

Όλα τα παραπάνω όμως καταγράφτηκαν από το σωματείο και το επερχόμενο διοικητικό συμβούλιο το οποίο αποτελείται από νέους συναδέλφους το οποίο δίνει προοπτική για την ανανέωση και τη δημιουργία ενός μαχητικού πυρήνα συνδικαλιστών στον κλάδο που το έχει τόσο ανάγκη. Το Σ.Μ.Ε.Θ. έχει αποδείξει – με τους αγώνες σε Μπαχαράκη, Σύστημα, Παιδικά Χωριά SOS, τον αγώνα ενάντια στην αλλαγή του τρόπου υπολογισμού των ενσήμων, τον αγώνα και την απεργία απέναντι στις βλέψεις της ΟΕΦΕ να ρίξει το φορομισθίο στα 3,5 ευρώ – ότι αποτελεί την δύναμη εκείνη που μπορεί και θέλει να υπηρετήσει τα συμφέροντα των εργαζομένων. Καλούμε τους συναδέλφους να στηρίζουν την προσπάθεια του σωματείου και να συμμετέχουν ενεργά στις διαδικασίες και τις κινητοποιήσεις του.

Αποτελέσματα Φοιτητικών Εκλογών

Επιτακτική ανάγκη για την αντιστροφή της κρίσης του κινήματος η ανασύνθεση προς μια επαναστατική πολιτική

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε μία δύσκολη περίοδο, όπου η βαθιά κρίση του καπιταλισμού γεννά θανάσιμους κινδύνους για τους λαούς και τη νεολαία. Απέναντι στην υποβάθμιση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ο Τραμπ σπρώχνει την ανθρωπότητα στη δίνη ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Σε αυτό το πλαίσιο, η κυβέρνηση Μητσοτάκη συμμετέχει ενεργά στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ισραήλ ξοδεύοντας δισεκατομμύρια σε εξοπλισμούς, ενισχύοντας τη συμμαχία με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και υποστηρίζοντας πλήρως τα σχέδια των ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, στο εσωτερικό κηρύττει έναν άγριο ταξικό πόλεμο ενάντια σε εργαζομένους, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία. Θέλει να ξηλώσει κάθε κατάκτηση της Μεταπολίτευσης, κάθε εργασιακό, πολιτικό και δημοκρατικό δικαίωμα. Εντέίνει την καταστολή και τις διώξεις, επιδιώκοντας να προετοιμάσει τη νεολαία για τον πόλεμο και να χτυπήσει κάθε μορφή αντίστασης και αγώνα. Αναγκαία προϋπόθεση για τα σχέδια της κυβέρνησης είναι η πλήρης ιδιωτικοποίηση -εμπορευματοποίηση της δημόσιας-δωρεάν Παιδείας, την οποία προχωρά με αιχμή την αντιδραστική προσπάθεια της Συνταγματικής Αναθεώρησης (κατάργηση Άρθρου 16 κ.ά.). Προς αυτή την κατεύθυνση συνεχίζει την ολομέτωπη επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση με:

α) την επιβολή των διαγραφών, β) το προχώρημα των ιδιωτικών «πανεπιστημίων», γ) τη διάλυση της φοιτητικής μέριμνας, δ) την επιβολή των πειθαρχικών, των μέτρων ασφαλείας (επιδίωξη της εφαρμογής τους σε ΕΚΠΑ και ΑΠΘ μέσα στο καλοκαίρι) και γενικά την όξυνση της καταστολής (με ΜΑΤ και ποινικές διώξεις αγωνιστών) στα πανεπιστήμια.

Μπροστά σε αυτούς τους κινδύνους το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σε μία βαθιά και πολύπλευρη κρίση. Οι φοιτητικοί σύλλογοι βρίσκονται στα όρια της παράλυσης: έχει αδυνατίσει σοβαρά η μαζική και ζωντανή λειτουργία τους, οι φοιτητές των μικρότερων ετών δεν τα αντιλαμβάνονται ως χρήσιμα εργαλεία αγώνα. Ο ενεργός ρόλος των φοιτητών στις διαδικασίες και τη λήψη αποφάσεων είναι περιορισμένος, ενώ τα εκφυλιστικά φαινόμενα έχουν πυκνώσει επικίνδυνα: τραμπουκισμοί, βία, κ.λπ. Αποκορύφωμα αποτέλεσαν οι δολοφονικές επιθέσεις «μαυροντυμένων» σε συνδικαλιστές στο ΑΠΘ και το ΠΑΔΑ μία μέρα πριν τις εκλογές, όπου μάλιστα

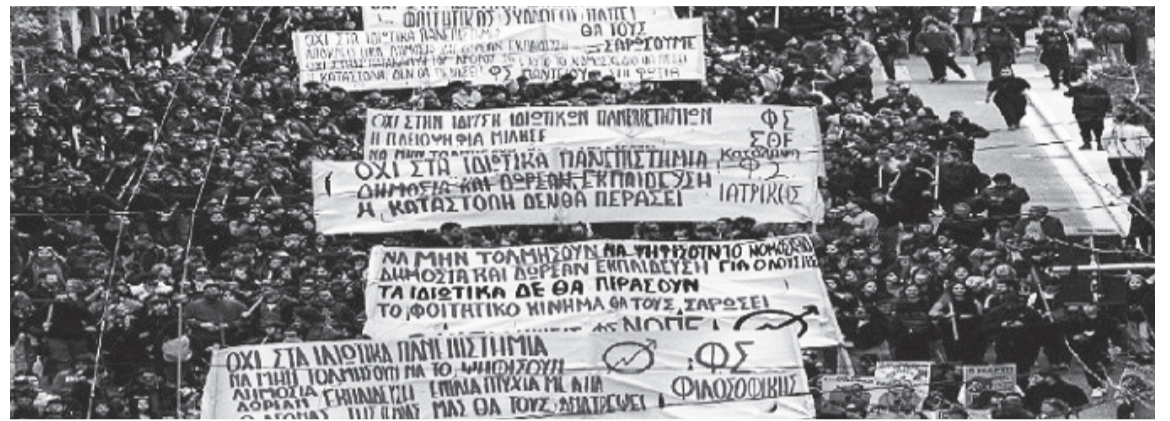
στην πρώτη περίπτωση ακολούθησε και εισβολή της αστυνομίας πραγματοποιώντας 39 προσαγωγές «στο σωρό». Ως αποτέλεσμα των παραπάνω, το φοιτητικό κίνημα έχει βρεθεί απροετοίμαστο και ανοργάνωτο μπροστά στα καθήκοντα της περιόδου και δεν έχει διαδραματίσει τον αναγκαίο πρωταγωνιστικό ρόλο στις εξελίξεις. Τέλος, η παραλυτική κρίση έδωσε την ευκαιρία στις διοικήσεις των σχολών να αμφισβητήσουν το αδιάβλητο των εκλογών, μέχρι και να προσπαθήσουν - λιγότερο ή περισσότερο πετυχημένα - να παρέμβουν στην διεξαγωγή της διαδικασίας. Χαρακτηριστική είναι η απαγόρευση διεξαγωγής των εκλογών στον ιστορικό χώρο του Πολυτεχνείου - όπως γίνεται εδώ και πάνω από 50 χρόνια - από την Πρυτανεία του ΕΜΠ και οι διάφορες «βόλτες» Κοσμητόρων στους χώρους των εκλογών, σε ορισμένες περιπτώσεις ζητώντας μέχρι και ονόματα φοιτητών!

Η συμμετοχή στις φετινές εκλογές σημείωσε μία σημαντική πτώση των 4.000 ψήφων (48.500 από 52.600 το 2025). Η μείω-

Ως ΣΣΠ, θα παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για μία πολιτική ανασύνθεση του κινήματος, ως μία αναγκαία προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση των δομών του και την αντιστροφή της κρίσης του. Την ενίσχυση μίας επαναστατικής πολιτικής που θα υπερασπίζεται τις παραδόσεις, τις κατακτήσεις, τις δομές του φοιτητικού κινήματος και τη δημοκρατία στο εσωτερικό του.

ση αυτή χτυπάει το «καμπανάκι του κινδύνου»: αποτυπώνει την αποσύνδεση των φοιτητών από το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του, ως αποτέλεσμα της βαθιάς κρίσης του. Παράλληλα, φανερώνεται ο κίνδυνος αποπολιτικοποίησης που εγκυμονεί για τους φοιτητές, λόγω της συνεχούς δεξιάς μετατόπισης και κατάχρησης των συλλόγων από μεριάς των δύο «μεγαλύτερων» αριστερών δυνάμεων, ΠΚΣ και ΕΑΑΚ.

Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι η πτώση της συμμετοχής ήταν και μεν σημαντική, αλλά μικρότερη του αναμενόμενου (λόγω των παραπάνω), την οποία κιόλας χρεώνεται σχεδόν αποκλειστικά ο «αριστερός συντηρητισμός» της ΠΚΣ. Η συνολική συμμετοχή συγκρατείται από ένα κομμάτι φοιτητών που αναγνωρίζει την

σημασία και την χρησιμότητα της διαδικασίας. Που αναγνωρίζει την ανάγκη για μία αλλαγή στους συλλόγους και αναζητά εναλλακτική, ένα διαφορετικό σχέδιο και μέσα από τις εκλογές. Το συμπέρασμα είναι ξεκάθαρο: τα πολιτικά προχωρήματα της συνείδησης και τα συμπεράσματα που έβγαλαν οι φοιτητές το προηγούμενο διάστημα παραμένουν. Το φοιτητικό «ακροατήριο» που κινείται στα αριστερά της ΚΝΕ έδειξε μια αξιοσημείωτη αντοχή και φαίνεται ότι υπάρχει η βάση για να αντιστραφεί η κρίση του κινήματος και διάθεση για να δοθούν σημαντικοί αγώνες το επόμενο διάστημα.

Η ΠΚΣ/ΚΝΕ καταγράφει σημαντική πτώση περίπου 2.100 ψήφων (16.598 ψήφοι πέρυσι, 14.449 φέτος) και 4.700 ψήφων συνολικά τα τελευταία 4 χρόνια, παραμένοντας ωστόσο στην 1η θέση για ακόμα μία χρονιά. Το αποτέλεσμα αυτό είναι μία πρώτη δίκαιη τιμωρία από τη μεριά των φοιτητών προς την ολόενα και πιο συντηρητική στροφή της: α) την στάση της για τις διαγραφές φοιτητών που αναπαρήγαγε την κυβερνητική προπαγάνδα περί «ενεργών» και «ανεργών» φοιτητών, β) την «λύσσα» της απέναντι σε συνθήματα για την πτώση της κυβέρνησης, γ) το κενό πολιτικής της προεκλογικής της καμπάνιας που συνοδεύτηκε από την προσπάθεια παρουσίασης των εκλογών σαν ένα δημοψήφισμα ανάμεσα σε αυτή και τη ΔΑΠ και την παρομοίωση του ΔΣ με τα σχολικά 15μελή!

Οι καθεστωτικές δυνάμεις ΔΑΠ και ΠΑΣΠ για πέμπτη συνεχόμενη χρονιά βρίσκονται στη 2η και 3η θέση αντίστοιχα, με μια διατήρηση στις ψήφους (12.300 περίπου και 5.580 αντίστοιχα) που δείχνει ότι η απόρριψή τους από τη νεολαία, αν και είναι υπαρκτή, δεν βρήκε ένα κανάλι εντονότερης έκφρασης τη φετινή χρονιά μέσα στις σχολές, λόγω της σοβαρής κρίσης του κινήματος και κατά συνέπεια δεν αποτυπώθηκε εκλογικά.

Τα ΕΑΑΚ (ΑΡΑΣ) παραμένουν στην 4η θέση σημειώνοντας μία μικρή πτώση των 270 ψήφων (4.790 πέρυσι στα 4.520 φέτος), η

οποία αν και είναι αναντίστοιχη της παρουσίας (ή απουσίας) τους στις σχολές (πρωταγωνίστησε σε εκφυλιστικά φαινόμενα, αποσύνδεση από τα πραγματικά προβλήματα και τους αγώνες του φοιτητικού κινήματος), έρχεται μετά από μία «εύπεπτη», συντηρητική και αποπολιτικοποιημένη καμπάνια. Όλα αυτά αποτελούν δείγματα μίας δεξιάς προσαρμογής, μιας συντήρησης σε βάρος του κινήματος και των δομών του.

Η Attack (vKA) καταγράφεται στην 5η θέση σημειώνοντας μια μεγάλη πτώση περίπου 400 ψήφων (από 2.300 πέρυσι στα 1.900 φέτος). Πληρώνει την αδύναμη καθημερινή παρουσία στις σχολές και την άνευ περιεχόμενου πολιτική της (κανένα ουσιαστικό σχέδιο ενάντια στις επιθέσεις και βασισμένη σε καταγγελίες προς άλλες αριστερές δυνάμεις). Στην 6η θέση ακολουθεί η ΡΕΒΑΝΣ, που καταγράφει μία μικρή ενίσχυση (1.590 φέτος από 1.500 πέρυσι), κυρίως λόγω μιας, έστω «επιφανειακής», πολιτικής βάσης της παρέμβασής της: αναφορά στον πόλεμο, την πάλη ενάντια στις κυβερνητικές επιθέσεις, για την δημοκρατική λειτουργία των συλλόγων, κ.λπ.

Τα αποτελέσματα της ΣΣΠ: μία εναλλακτική κατεύθυνση στους αγώνες και το κίνημα

Η ΣΣΠ φέτος κατέβηκε σε 29 Συλλόγους, αποσπώντας 374 ψήφους (-32 από πέρυσι) και 30 έδρες στα διοικητικά συμβούλια των συλλόγων (από 28 το 2025), καταλαμβάνοντας για δεύτερη χρονιά την 7η θέση πανελλαδικά (μπροστά από τις ΣΑΣ, Δίκτυο και Αγωνιστικές Κινήσεις) και διατηρώντας τις δυνάμεις της. Η μικρή πτώση οφείλεται κυρίως στην μειωμένη συμμετοχή στις φετινές εκλογές και δευτερευόντως σε κατά τόπους δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε στο φετινό δύσκολο τοπίο μέσα στις σχολές, που όμως αντισταθμίζονται από την σταθερή ενίσχυσή μας στην Αθήνα. Σημειώνονται ποιοτικά στοιχεία που αποτελούν βάσεις για μία περαιτέρω ενίσχυση: η διατήρηση της πρωτιάς στο

Ιστορικό Αρχαιολογικό Ιωαννίνων και στο Γεωλογικό ΑΠΘ, η ανάδειξη μας στην Ψυχολογία Ιωαννίνων σε πρώτη δύναμη, η αύξηση στην Αθήνα (από 43 ψήφους πέρυσι σε 56 φέτος). Τέλος, συνεχίζουμε στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων να διατηρούμε την 3η θέση παίρνοντας 220 ψήφους με ποσοστό 10%. Η εκλογική διατήρησή μας δείχνει ότι η ψήφος στη ΣΣΠ αποτυπώνει την αναζήτηση σε μία εναλλακτική κατεύθυνση στους συλλόγους, τους αγώνες και το κίνημα. Ευχαριστούμε κάθε φοιτήτρια και φοιτητή που έδωσε μαζί μας την μάχη των εκλογών και μας στήριξε με την ψήφο του.

Ως ΣΣΠ, θα παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για μία πολιτική ανασύνθεση του κινήματος, ως μία αναγκαία προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση των δομών του και την αντιστροφή της κρίσης του. Την ενίσχυση μίας επαναστατικής πολιτικής που θα υπερασπίζεται τις παραδόσεις, τις κατακτήσεις, τις δομές του φοιτητικού κινήματος και τη δημοκρατία στο εσωτερικό του. Που θα συνδέει τις διάσπαρτες κινητοποιήσεις σε έναν κεντρικό αγώνα για την ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Που θα έχει ως βασικό στόχο τη συγκρότηση ενός αντιπολεμικού κινήματος ως τη μόνη διέξοδο από την απειλή του πολέμου. Προτάσσοντας το τρίπτυχο Ενότητα-Αγώνας-Οργάνωση, κόντρα σε κάθε αντίληψη και πρακτική που οδηγεί στη διαίρεση των φοιτητών και τον κατακερματισμό του κινήματος. Μόνο έτσι το φοιτητικό κίνημα θα είναι σε θέση να ανταπεξέλθει στις μάχες που έχει να δώσει το επόμενο διάστημα. Καλούμε κάθε συμφοιτητή, κάθε αγωνιστή, κάθε νέο που αγωνιά για ένα καλύτερο μέλλον να παλέψει μαζί μας για την υπεράσπιση της δημόσιας-δωρεάν εκπαίδευσης και για μια ζωή με αξιοπρέπεια, μέλλον, για μια άλλη κοινωνία που θα εγγυάται ό,τι αυτονόητο μας στερούν: δικαιώματα και ελευθερίες. Μια κοινωνία Σοσιαλιστική.

ΝΕΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Αλλαγή του πολιτικού σκηνικού; Απάντηση στην Πολιτική Κρίση;

Μέσα στο Μάιο εμφανίστηκαν τα δύο νέα κόμματα, της Μ. Καρυστιανού και του Α. Τσίπρα, φιλοδοξώντας και τα δύο να αποτελέσουν το αντίπαλο δέος στο Μητσοτάκη και τη Ν.Δ..

**«Ελπίδα για τη Δημοκρατία-
Μαρία Καρυστιανού»**

**Οι στόχοι του
νεοσύστατου
κόμματος της Μ.
Καρυστιανού,
υποκρύπτουν
στην
πραγματικότητα
έναν και μόνο
στόχο: να
παραπλανήσει
με τον λαϊκισμό
του τους
εργαζόμενους.
Γ' αυτό και
είναι κόμμα
προσωποκεντρικό
και αρχηγικό.**

Στις 21/5 η Μαρία Καρυστιανού με συγκέντρωση στον κινηματογράφο Ολύμπιον στη Θεσσαλονίκη παρουσίασε το κόμμα της με την ονομασία «Ελπίδα για τη Δημοκρατία- Μαρία Καρυστιανού» και την ιδρυτική διακήρυξη για το Ανεξάρτητο Κίνημα Πολιτών. Την εκδήλωση προλόγισε ο δημοσιογράφος Θανάσης Αυγερινός, ενώ παρών ήταν και ο πρώην νομάρχης Παναγιώτης Ψωμάδης (γνωστός για την καταδίκη του για οικονομικά σκάνδαλα). Στόχοι του κόμματος είναι ανάμεσα σε άλλα η καταπολέμηση της διαφθοράς, η ευημερία των πολιτών, η στήριξη της κοινωνίας και της οικογένειας, η ισονομία, η βιώσιμη ανάπτυξη του πρωτογενούς και του δευτερογενούς τομέα, το κράτος δικαίου, η ανασυγκρότηση του δημόσιου συστήματος εκπαίδευσης και υγείας, ο έλεγχος όλων των συμβάσεων και ειδικά των μνημονιακών, ο έλεγχος των services και των funds, η ασφάλεια στις μεταφορές κ.ά.. Και βέβαια η «προάσπιση της εθνικής κυριαρχίας και της εδαφικής κυριαρχίας με βάση το διεθνές δίκαιο. Η Ελλάδα δεν πρέπει να λειτουργεί ποτέ ως ακολούθημα κανενός ξένου εταίρου». Η συμμετοχή στην

εκδήλωση δεν ήταν μάλλον η αναμενόμενη. Στις 26/5 η Μαρία Καρυστιανού κατέθεσε στον Άρειο Πάγο την ιδρυτική διακήρυξη με 650 υπογραφές που δεν αποτελεί τίποτε άλλο από αφηρημένες ιδέες και αρχές της κάλπικης αστικής δημοκρατίας και του λεγόμενου «κράτους δικαίου».

Γ' αυτό τον λόγο, δεν έχουν κανένα νόημα και δε συγκροτούν καμιά απάντηση στα άμεσα και τεράστια προβλήματα των εργαζομένων. Δεν είναι παρά λόγια που δεν περιέχουν καμιά δέσμευση, λαϊκίζουν και νομιμοποιούν με τον χειρότερο τρόπο τα φθαρμένα ψέματα της αστικής ιδεολογίας και πολιτικής. Έχει κυλήσει, λοιπόν, πολύ νερό στο αυλάκι από τότε που οι «αρχές» αυτές μπορούσαν να συγκαλύπτουν και να δικαιολογούν την εκμετάλλευση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ειδικά με την κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού, με το δόγμα «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο» και της άγριας επίθεσης στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, όπου η αρπαγή του δημόσιου πλούτου και της περιουσίας των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων έχει γίνει η βασική πηγή κερδοφορίας για το πιο γκρίζο και κερδοσκοπικό κομμάτι του κεφαλαίου,

όπου τα κονδύλια του ταμείου ανάκαμψης μοιράζονται στους ημετέρους του Μαξίμου, όπου ο ΟΠΕΚΕΠΕ ληστεύθηκε από κάθε φραπέ ή χασάπη, το να λες ότι θα επιβάλεις τη «διαφάνεια» και τον «έλεγχο» στα funds και ότι θα ανασυγκροτήσεις τον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα, είναι μια φενάκη και ένα άθλιο ψέμα, που λέγεται όμως συνειδητά για να παραπλανήσει. Άλλωστε και πολλοί άλλοι εξήγγειλαν κάτι τέτοιο, χωρίς βέβαια να το εφαρμόσουν ποτέ. Για ποια καταπολέμηση της διαφθοράς μπορεί να μιλάει κανείς όταν τα σκάνδαλα είναι πλέον η κανονικότητα της λειτουργίας του κεφαλαίου και των πολιτικών του υπηρετών; Όταν οι ιδιωτικοποιήσεις, που είναι και το μεγαλύτερο σκάνδαλο και στις οποίες δε γίνεται καμιά αναφορά στην ιδρυτική διακήρυξη και τους στόχους του νέου κόμματος, δολοφονούν, όπως στο έγκλημα των Τεμπών, και είναι ο πυρήνας του πλουτισμού αυτών των κρατικοδαιτών «αρίστων» επιχειρηματιών; Για ποια δικαιοσύνη και λειτουργία της βουλής μπορεί να μιλάει κανείς όταν η συγκάλυψη των σκανδάλων αποτελεί το κύριο έργο τους, ειδικά με το καθεστώς Μητσοτάκη;

Οι στόχοι του νεοσύστατου κόμματος, υποκρύπτουν στην πραγματικότητα έναν και μόνο στόχο: να παραπλανήσει με τον λαϊκισμό του τους εργαζόμενους. Γ' αυτό και είναι κόμμα προσωποκεντρικό και αρχηγικό. Τέλος, το «εθνικό συμφέρον» με βάση το ανύπαρκτο «διεθνές δίκαιο» που είναι το άγιο δισκοπότηρο και αυτού του νέου κόμματος αποδείχθηκε τι σημαίνει στην πραγματικότητα με την εμπλοκή της χώρας στους δύο πολέμους, στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή που οδηγούν στον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι στρατηγικές συμμαχίες με το Ισραήλ και τις ΗΠΑ απέδειξαν ότι το «εθνικό συμφέρον» είναι αυτό των ΗΠΑ και του συμμάχου τους, του κράτους δολοφόνου των σιωνιστών-Ισραήλ. Οι εργαζόμενοι της χώρας πληρώνουν ήδη την προθυμία του Μητσοτάκη με την ακρίβεια, αλλά και την πλήρη νέα υποθήκευση του μέλλοντος των νέων γενιών με τους θηριώδεις εξοπλισμούς που θα

Πιστός στη δική του «Βάρκιζα», αυτήν που υπέγραψε με το παλιό του κόμμα, τον ΣΥΡΙΖΑ, σαν «κυβερνώσα αριστερά», με τη μετατροπή του ΟΧΙ του δημοψηφίσματος σε ΝΑΙ, με την αποδοχή των δύο προηγούμενων μνημονίων των Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, με το τρίτο και χειρότερο μνημόνιο, με τη μετατροπή της χώρας σε αποικία χρέους.

σημάνουν την καταστροφή και την πλήρη ιδιωτικοποίηση της παιδείας, υγείας, κοινωνικής ασφάλισης και πρόνοιας.

Η ΕΛΑΣ του Τσίπρα

Στις 26/05 επίσης, ο Αλέξης Τσίπρας, παρουσίασε το νέο κόμμα του και το όνομα αυτού «Ελληνική Αριστερή Συμπάραταξη (ΕΛΑΣ)». Το όνομα και ο συμβολισμός απασχόλησε τη συζήτηση για το νέο κόμμα, καθώς παραπέμπει στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό του 1943 και στον «πατριωτισμό» της αριστεράς. Βέβαια, ο ιστορικός απολογισμός για τον ΕΛΑΣ και τον ένοπλο ελληνικό λαό ήταν μια συντριπτική ήττα, αποτέλεσμα της πλήρους υποταγής της ρεφορμιστικής αριστεράς του ΚΚΕ στα συμφέροντα της αστικής τάξης και του αστικού κράτους, που θυσίασε την ελληνική επανάσταση του 1943-49 για μερικά υπουργεία και συμμετοχή στις αστικές κυβερνήσεις.

Ανατρέχει, λοιπόν, ο Τσίπρας στο ΕΑΜ για να βρει ερείσματα αριστεράς και πατριωτισμού (για να μην μονοπωλεί τον τελευταίο η δεξιά). Ο «δημοκρατικός καπιταλισμός» του έχει ανάγκη από τον «αριστερό πατριωτισμό» του. Πιστός στη δική του «Βάρκιζα», αυτή που υπέγραψε με το παλιό του κόμμα, τον ΣΥΡΙΖΑ, σαν «κυβερνώσα αριστερά», με τη μετατροπή του ΟΧΙ του δημοψηφίσματος σε ΝΑΙ, με την αποδοχή των δύο προηγούμενων μνημονίων των Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, με το τρίτο και χειρότερο μνημόνιο, με τη μετατροπή της χώρας σε αποικία χρέους. Είναι αυτή η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα που νεκρανάστησε τη Ν.Δ. και την έφερε ξανά στην κυβέρνηση, απογοητεύοντας τις εργατικές και λαϊκές μάζες που τον εμπιστεύτηκαν ως «πρώτη φορά αριστερά». Και αφού για όλα τα «λάθη» έφταιγαν οι συνεργάτες του, ο ίδιος «αποκαθαρμένος», αλλά πιστός στη μνημονιακή νεοφιλελεύθερη μετάλλαξη του, επιχειρεί να παρουσιαστεί

ως σωτήρας του ελληνικού λαού, ως αντίπαλο δέος του αστικού πολιτικού συστήματος.

Με απίστευτο θράσος, μιλά για «κοινωνία που ασφυκτιά» και «για την πατρίδα που χάνει διαρκώς έδαφος». Ακόμα χειρότερα, καλεί την «εργαζόμενη πλειοψηφία» να «αποχαιρετήσει την απογοήτευση» (που αυτός και η κυβέρνησή του επέφερε στη συνείδησή τους αναδεικνύοντας με την πολιτική του ως κυβέρνηση και ως αντιπολίτευση ότι δεν υπάρχει εναλλακτική στα μνημόνια και στην άγρια αντεργατική νεοφιλελεύθερη πολιτική). Και βέβαια θα ήταν πολύ απαιτητικός κάποιος αν αναζητούσε κάποιο πρόγραμμα. Όσο για τις δηλώσεις περί αύξησης της φορολογίας στο 1% των επιχειρήσεων για να σώσει την κοινωνία, μάλλον δεν είναι το κατάλληλο πρόσωπο, καθώς είναι αυτός που «επέβαλε» στους εφοπλιστές να πληρώνουν εθελοντικά φόρους. Όπως άλλωστε δήλωσε η εκπρόσωπος της ΕΛΑΣ, Θεώνη Κουφονικολάκου, η πατριωτική εισφορά των πλουσίων που υποτίθεται προτείνει «στόχο έχει να εξασφαλίσει ένα μερίδιο συνεισφοράς από εταιρείες με πολύ ψηλά κέρδη... επειδή είναι αναγκαίο να δημιουργηθεί ένας δημοσιονομικός χώρος, ο οποίος θα επιτρέψει την επανίδρυση του κοινωνικού κράτους» και θα επιτρέψει να χρηματοδοτηθεί η παιδεία, η υγεία και οι ευάλωτες κατηγορίες. Αλίμονο αν το κοινωνικό κράτος «επανιδρυθεί» μέσω της ελεημοσύνης των εταιρειών. Ακόμη πιο απαιτητικός θα ήταν όποιος αναζητούσε κάποια αναφορά στον άξονα Ελλάδα-Ισραήλ-Αιγύπτου-Κύπρου και στη στρατηγική συμφωνία με τις ΗΠΑ για την επέκταση των αμερικανικών βάσεων στη Σούδα, την Αλεξανδρούπολη και το Στεφανοβίκειο.

Οι επιπτώσεις στα άλλα κόμματα

Η ίδρυση των δύο νέων κομμάτων δημιούργησε τρικυμία μέσα στον βάλτο της πολιτικής κρίση. Η

Ν.Δ. μαστιζόμενη από τα διαρκή σκάνδαλα και το διαρκές «μπάζωμά» τους (υποκλοπές, Τέμπη, ΟΠΕΚΕΠΕ, πλαστά πτυχία κ.ά.), επιχειρήσε να «συσπειρωθεί» στο συνέδριό της κάτω από την απειλή των «εκλογών μετά τη ΔΕΘ». Όσο και αν επιχειρεί να καλύψει την αποτελμάτωσή της πίσω από τη «σταθερότητα» και από το «ποιος θα σηκώσει το τηλέφωνο στις τρεις το πρωί» δεν φαίνεται να μπορεί να ανακάμψει τα ήδη χαμηλά της ποσοστά στις δημοσκοπήσεις, που βέβαια δεν εξασφαλίζουν την αυτοδυναμία. Σίγουρα θα δυσκολέψει περισσότερο την κατάσταση για τη Ν.Δ. ένα πιθανό κόμμα Α. Σαμαρά.

Το ΠΑΣΟΚ ήδη με τις πρώτες δημοσκοπήσεις έρχεται τρίτο κόμμα, ενώ η πρόταση του Χ. Δούκα για κοινή κάθοδο του ΠΑΣΟΚ με την ΕΛΑΣ στις πιθανές δεύτερες εκλογές, δημιουργεί σοβαρές αμφισβητήσεις για τη γραμμή του κόμματος να βγει πρώτο «έστω και με μία ψήφο διαφορά». Από εκεί και πέρα ραγδαίες είναι οι εξελίξεις με τη διάσπαση στη Νέα Αριστερά, όπου ανεξαρτητοποιήθηκαν έξι βουλευτές, με την Αχτσιόγλου να παραιτείται, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει πλέον η κοινοβουλευτική ομάδα της Νέας Αριστεράς. Τέλος σε ό,τι αφορά τον ΣΥΡΙΖΑ με βάση τις δημοσκοπήσεις δεν μπαίνει καν στη Βουλή, ενώ η απόφαση της Πολιτικής Γραμματείας μετά την εισήγηση του προέδρου Σωκράτη Φάμελλου τονίζει ότι θα ήταν «στρατηγικό λάθος» η αντιπαράθεση με την ΕΛΑΣ και εμμένει στην κατεύθυνση πως ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει να συμμετέχει σε μια «ευρεία ενωτική σύγκλιση των «προοδευτικών δυνάμεων» που θα συγκροστεί εκλογικά με τον Μητσοτάκη. Ο δε Νίκος Παππάς ζήτησε από τον Φάμελλο να επικοινωνήσει με τον Τσίπρα για το «περιθώριο συνεργασίας» με την ΕΛΑΣ.

Τα δύο νέα κόμματα πιο πολύ κίνησαν τα λιμνάζοντα νερά της πολιτικής κρίσης παρά αποτελούν μια αναγέννηση του αστικού πολιτικού

σκηνικού. Άλλωστε στο ερώτημα ποιο κόμμα αποτελεί εναλλακτική κυβερνητική πρόταση το 29,3% απαντά κανένα, μακράν μεγαλύτερο ποσοστό από τα ποσοστά των νέων και παλιών κομμάτων. Προσωποκεντρικά και αρχηγικά και τα δύο, χωρίς υπόνοια προγράμματος που να απαντά στα καυτά προβλήματα των εργαζομένων και της νεολαίας, έχουν ως μοναδικό σκοπό να εκμεταλλευτούν την απέχθεια και την οργή απέναντι στο καθεστώς Μητσοτάκη και να την καναλιζάρουν μέσα στα πλαίσια των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών πολιτικών και στους απαξιωμένους αστικούς θεσμούς (δικαιοσύνη, ανεξάρτητες αρχές, βουλή κ.ά.). Ειδικά οι μεταλλαγμένοι νεοφιλελεύθεροι του ΣΥΡΙΖΑ και των διασπάσεών του, δεν αποτελούν παρά πολιτικά πρόσωπα φθαρμένα, ανίκανα και γελοία, με πρώτο και καλύτερο τον Αλέξη Τσίπρα.

Παρότι δεν μπορούν να προβλεφθούν οι εξελίξεις γύρω από την πολιτική της αντιπολίτευσης που συμπυκνώνεται μόνο ενάντια στο καθεστώς Μητσοτάκη, αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι η απόσταση μεταξύ των εργαζομένων, της νεολαίας, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και του αστικού πολιτικού συστήματος, την ουσία δηλαδή της πολιτικής κρίσης, εξαιρετικά δύσκολα μπορεί να γεφυρωθεί. Η πραγματικότητα όλων των «από κάτω», της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας χειροτερεύει μέρα με τη μέρα και απειλείται από την εμπλοκή της χώρας στους πολέμους και την οικονομική κρίση καθώς και μια νέα πολύ πιθανή χρεοκοπία. Αυτές οι ρωγμές ανάμεσα στις εργαζόμενες μάζες και στο πολιτικό σύστημα αποτελούν σημαντικά προαπαιτούμενα για να εκδηλωθούν μεγάλες κινητοποιήσεις, συνέχεια των προηγούμενων κινητοποιήσεων για τα Τέμπη, τους αγρότες κ.ά..

Το σκάνδαλο των υποκλοπών, που επανέρχεται με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο στην επικαιρότητα, δεν είναι μια στιγμιαία «εκτροπή», μια περίπτωση θεσμικής αστοχίας. Αντίθετα, οι εξελίξεις από την αρχή της μέχρι τώρα σκιαγραφούν μια υπόθεση συγκάλυψης, που επισφραγίζει με τον πιο εξόφθαλμο τρόπο την ολοκληρωτική σήψη, τη δυσωδία και την αυταρχικότητα του καθεστώτος Μητσοτάκη και των αστικών ελίτ. Αναδεικνύεται με τον πιο κρυστάλλινο τρόπο πως κυβέρνηση, μηχανισμοί του αστικού κράτους και μονοπωλιακοί όμιλοι λειτουργούν σε μια αδιατάρακτη σύμπνοια για την επιβολή των παρακολουθήσεων.

Η θεσμική θωράκιση του αυταρχισμού

Οι ρίζες της υπόθεσης αυτής βρίσκονται κυριολεκτικά στην επομένη της εκλογής της κυβέρνησης του Μητσοτάκη. Μία από τις πρώτες και πλέον συμβολικές ενέργειες της κυβέρνησης ήταν η μεταφορά των σκοτεινών μηχανισμών της ΕΥΠ υπό την άμεση εποπτεία του πρωθυπουργού. Η μεταφορά αυτή δεν ήταν μια απλή γραφειοκρατική, διοικητική μεταβολή. Ήταν η θεσμική θωράκιση για τη μετατροπή της υπηρεσίας σε ένα μηχανισμό παραγωγής «νόμιμων επισυνδέσεων» κατά παραγγελία. Από εκείνη τη στιγμή, η «εθνική ασφάλεια» μετατρέπεται σε ένα λάστιχο, μια αόριστη επίκληση για να στοχοποιείται κάθε πολιτικός αντίπαλος, μέχρι υπουργοί, αρχηγοί αστυνομίας, και – κυρίως – κάθε εστία αγώνων και αντίστασης των εργαζομένων (βλ. καταγγελία για την χρόνια παρακολούθηση της ηγεσίας του σωματείου της ΠΙΕΝΕΝ, κ.ά.).

Η αποκάλυψη του μνημονίου συνεργασίας μεταξύ της Intellexa (της επιχείρησης που προμηθεύει το κατασκοπευτικό πρόγραμμα Predator) και του Κέντρου Τεχνολογικής Υποστήριξης,

Υποκλοπές: Σκάνδαλα, σήψη και αυταρχισμός χωρίς όριο

Ανάπτυξης και Καινοτομίας της ΕΥΠ, αποτελεί το «πιστοποιητικό γέννησης» της βρώμικης σύμπραξης του κρατικού μηχανισμού με εμπόρους παράνομου λογισμικού. Μάλιστα, η εν λόγω εταιρία αποπειράται να απορροφήσει ευρωπαϊκά κονδύλια μέσω του Κέντρου Μελετών Ασφάλειας της ΕΛ.ΑΣ. Με αυτόν τον τρόπο, η κυβέρνηση νομιμοποίησε ουσιαστικά τις υπηρεσίες παρακολούθησης. Το αστικό κράτος και το σάπιο καθεστώς του Μητσοτάκη, δεν παρακολουθεί απλώς· χρηματοδοτεί και ενσωματώνει τις παρακολουθήσεις στον σκληρό πυρήνα λειτουργίας του, τις έχει μετατρέψει σε ένα δομικό εργαλείο.

Η κατάρρευση του αφηγήματος περί ιδιωτών

Παρ' όλο που η κυβέρνηση προσπάθησε με κάθε τρόπο να αποποιηθεί κάθε ευθύνη που φορτώθηκε στο σβέρκο της με τις αποκαλύψεις του 2021-2022 σχετικά με τις υποκλοπές, οι εξελίξεις των τελευταίων μηνών έρχονται να γκρεμίσουν και το τελευταίο οχυρό της προπαγάνδας της. Για να φυλάξουν τα νώτα τους, σαν σωστοί μαφιόζοι, «έδωσαν» τον Ταλ Ντίλιαν (ιδρυτή και επικεφαλής του ομίλου Intellexa) και τους συνεργάτες του, οι οποίοι καταδικάστηκαν σε 126 έτη φυλάκισης (τα οποία συγχωνεύτηκαν σε 8). Ο Ντίλιαν, σε δηλώσεις του μετά την καταδίκη, «καρφώνει» με τη σειρά του την κυβέρνηση και τον ίδιο τον Μητσοτάκη, παραδεχόμενος πως το Predator είναι ένα εργαλείο που απευθύνεται αποκλειστικά σε κυβερνήσεις και κρατικές οντότητες. Με αυτόν τον τρόπο ισοπεδώνεται ολοκληρωτικά το παραμύθι περί «ιδιωτών που δρούσαν αυτόνομα».

Είναι ηλίθιο φαεινότερο ότι το καθεστώς Μητσοτάκη πρωταγωνιστεί και

ενορχηστρώνει μια ακόμη επιχείρηση συγκάλυψης. Η αρχειοθέτηση της υπόθεσης από τον Άρειο Πάγο το 2024, η πρόσφατη άρνηση της κυβερνητικής πλειοψηφίας στη Βουλή να συστήσει μια (ακόμη και από τους ίδιους ελεγχόμενη) Εξεταστική Επιτροπή, με την επίκληση του ορίου των 151 ψήφων και λόγους «εθνικού απορρήτου», αποτελούν νότες σε μια συμφωνία ενός νέου «μπαζώματος», υπόθαλψης εγκληματιών με τον μανδύα της θεσμικής νομιμοφάνειας, με την άκρατη συνδρομή της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης.

Η κυβέρνηση της διαφθοράς και των δολοφόνων του Μητσοτάκη βλέπει την εξουσία να γλιστρά μέσα από τα χέρια της. Η οικοδόμηση ενός σιδηρόφρακτου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, η σκληρορυνση του πολιτικού σκηνικού, είναι το τελευταίο τους χαρτί για να γαντζωθούν στην εξουσία: ενισχύουν με κάθε τρόπο την καταστολή απέναντι στο εργατικό κίνημα, με πρακτικές που θυμίζουν τα σκοτεινά χρόνια του μετεμφυλιακού κράτους και της δικτατορίας (διώξεις, φυλακίσεις αγωνιστών, βασανισμοί και δολοφονίες στα Α.Τ.). Ειδικά ενόψει της όλο και πιο βαθιάς συμμετοχής της χώρας στον πόλεμο σύμφωνα με τις επιταγές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του ΝΑΤΟ, η καταστολή γίνεται ένα οργανικό κομμάτι της προσπάθειας πειθάρχησης του «εσωτερικού εχθρού», της προετοιμασίας των εργαζομένων να γίνουν κρέας στα κανόνια των ιμπεριαλιστών-σφαγέων. Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση έχει μετατραπεί σε μια κυβέρνηση υποδίκων, συγκεντρώνοντας γύρω της τα πιο ανήθικα, βρωμερά πρόσωπα (που μπλέκονται σε υποθέσεις που αφορούν από κλοπές δημοσίου χρήματος μέχρι και μαστροπεία και βιασμούς ανηλίκων),

με τα κύρια στελέχη της να είναι βουτηγμένα μέχρι τον λαιμό σε σκάνδαλα και κάθε είδους μαφιόζικες, παράνομες δραστηριότητες.

Καμία αυταπάτη για τους όψιμους υπερασπιστές της νομιμότητας και τις παρωχημένες πολιτικές συνταγές

Το σκάνδαλο των υποκλοπών δεν αποτελεί αποκλειστική συνταγή της κυβέρνησης της ΝΔ, ούτε το αποτέλεσμα κάποιων σκοτεινών κέντρων που λειτουργούν ερήμην του κράτους. Οι παρακολουθήσεις αποτελούν δομικό χαρακτηριστικό του οπλοστασίου των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων και ελίτ, μια τερατογένεση της ακραίας νεοφιλελεύθερης πολιτικής.

Οι κραυγές της δήθεν αντιπολίτευσης, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Πλευσή Ελευθερίας, κ.ά. ηχούν κενές περιεχομένου και είναι άκρως υποκριτικές. Μεταξύ των δραματικών κραυγών περί «ανάγκης εκδημοκρατισμού», «ευτελισμού των θεσμών», «διεθνούς διασυρμού της χώρας», ξεχνούν όλοι αυτοί οι επιτήδειοι να αναφέρουν τον δικό τους ρόλο. Κατά τη διάρκεια των κυβερνήσεων ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, όχι μόνο δεν αποδυναμώθηκε, αλλά γιγαντώθηκε το πλαίσιο των παρακολουθήσεων. Ενδεικτικά, μεταξύ των ετών 2015-2019, ο αριθμός των «νόμιμων επισυνδέσεων» σχεδόν τριπλασιάστηκε, φτάνοντας τις 11.600 από τις 4.800. Αλλά, φυσικά, η δημοκρατική ευαισθησία ορισμένων φαίνεται πως ενεργοποιείται μόνο όταν χάνουν τον έλεγχο του τηλεφωνικού κέντρου...

Συνέδριο ΓΣΕΕ: Το εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα σε παραλυτική κρίση

Στις 16-19/04 πραγματοποιήθηκε το 39ο συνέδριο της ΓΣΕΕ. Αυτό έφερε στην επιφάνεια, την κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος και την πλήρη αποστασιοποίηση της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας από τα πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων. Χαρακτηριστικά, έλαβε χώρα σε πεντάστερο ξενοδοχείο, την ίδια στιγμή που η ακρίβεια εξαϊλώνει τον μισθό-κοροϊδία που έδωσε ο Μητσοτάκης. Η 13ωρη εργασία εφαρμόζεται κανονικά, οι συλλογικές διαπραγματεύσεις παραμένουν παγωμένες και ο πόλεμος έρχεται ολοένα και πιο κοντά σε εργαζόμενους και νέους. Το συνέδριο χαρακτηρίστηκε από εκατέρωθεν καταγγελίες, από όλες σχεδόν τις παρατάξεις, για νόθα σωματεία, κυρίως αυτά που παρουσίασε ως εκπροσωπούμενα η ΠΑΣΚΕ. Καταγράφεται αύξηση 64 αντιπροσώπων σε σχέση με το προηγούμενο συνέδριο, αλλά μάλλον πρόκειται για σωματεία κίτρινα ή «φαντάσματα». Την αύξηση αυτή από τα σωματεία-σφραγίδες καρπώνονται η 1η ΠΑΣΚΕ, με αύξηση από 40,73% σε 42,89% και 20 έδρες από 19 και η 2η ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), με αύξηση από 22,98% σε 26,57% και 12 έδρες από 11.

Ο «αιώνιος πρόεδρος» Γ. Παναγόπουλος ήρθε στο συνέδριο να επευφημήσει την «κοινωνική συμφωνία» και συνεπώς τον

υποβιβασμό της ΓΣΕΕ σε «ελεγκτή» των ομοσπονδιών στην υπογραφή κλαδικών συμβάσεων. Στην ουσία, δεν είπε κουβέντα για την απαγόρευση των συλλογικών διαπραγματεύσεων για τον κατώτατο μισθό, που έχει επιβληθεί από όλες τις κυβερνήσεις μετά τα μνημόνια, με φασίζοντα τρόπο. Για το σκάνδαλο υπεξαίρεσης χρημάτων από το ταμείο του ΙΝΕ ΓΣΕΕ (Ινστιτούτο Ερευνών) για το οποίο ερευνήθηκε, υποστήριξε ξεδιάντροπα ότι πρόκειται για «επίθεση της κυβέρνησης στα συνδικάτα» (που εν μέρει ισχύει), πετώντας τη μπάλα στην εξέδρα για τον δικό του ρόλο. Ενδεικτική της κρίσης του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά και της πλήρους αστικοποίησης της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, είναι η διάσπαση συνδικαλιστών της ΠΑΣΚΕ, που κατέβηκαν ξέχωρα.

Το συνέδριο στιγματίστηκε ιδιαίτερα από 2 γεγονότα. Πρώτον, η ΠΑΣΚΕ συμφώνησε εκ των προτέρων το «μοίρασμα» των θέσεων του προεδρείου με τη ΔΑΚΕ. Με βάση τη συμφωνία «συγκυβέρνησης», ο Γ. Παναγόπουλος εξελέγη πρόεδρος και ο Α. Καρράς, επικεφαλής της ΔΑΚΕ, πήρε τη θέση του γραμματέα. Δεύτερον, το νέο διοικητικό συμβούλιο του ΙΝΕ ορίστηκε από την νεοεκλεγείσα ηγεσία με συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς προηγούμενες να

κατατεθούν προτάσεις των παρατάξεων για τον σχηματισμό του.

Η ΔΑΣ κατήγγειλε τους νόθους εκπροσώπους της ΠΑΣΚΕ, όπως και τη «συγκυβέρνηση» ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ. Εμφανίστηκε με έναν γενικόλογο και βαρύνουδο λόγο, μιλώντας για «δύο κόσμους» μέσα στο συνέδριο: της εργοδοσίας και της εργασίας. Προσπάθησε έτσι να παρουσιαστεί ως μοναδικός πραγματικός εκπρόσωπος των εργαζομένων, χωρίς όμως να προτείνει κανένα σχέδιο αγώνα. Δεν υπολείπεται καθόλου σε φαινόμενα νοθείας και σωματεία-σφραγίδες.

Το συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται σε παραλυτική κρίση. Αφενός, η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει μετατραπεί από «ουρά» ή ακόλουθο της κυβερνητικής πολιτικής σε συντάιρο στην εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων επιθέσεων στα δικαιώματα των εργαζομένων. Αυτό αποδεικνύεται από τη «συγκυβέρνηση» ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, από τη σύναψη και τα χειροκροτήματα της «κοινωνικής συμφωνίας», από το σκάνδαλο στο οποίο ενεπλάκη το όνομα του «προέδρου από την Εκάλη», Παναγόπουλου. Αφετέρου, η σταλινική γραφειοκρατία ΔΑΣ/ΠΑΜΕ/ΚΚΕ βάζει εμπόδιο στους αγώνες, για χάρη της εκλογικής της ενίσχυσης. Καταλαμβάνει σωμα-

τεία και ομοσπονδίες με νοθείες και φυσική βία. Τα σωματεία στα οποία αναδεικνύεται ηγεσία καταλήγουν να είναι «αδειανά πουκάμισα». Οι αγώνες που κάνει, όταν και αν κάνει, είναι μικροί και ακίνδυνοι για την εργοδοσία. Είναι χαρακτηριστική η ανοχή ή και σε ορισμένες περιπτώσεις η υπεράσπιση του freelancing, που έχει κυριολεκτικά διαλύσει το επάγγελμα των διανομέων. Παρά τις καταγγελίες και τα μεγάλα λόγια για «δύο κόσμους», μετά και την εκλογική κατάρτηση της ΑΔΕΔΥ και μιας σειράς ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων, μάλλον σέβεται τους συσχετισμούς στη ΓΣΕΕ.

Μόνη διέξοδο από την κρίση του εργατικού κινήματος αποτελεί η οργάνωση των ιδίων των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς. Ο μόνος τρόπος να ξαναζωντανέψουν τα σωματεία είναι μέσα από ένα σχέδιο αγώνων με διάρκεια, ανυποχώρητων μπροστά στην εργοδοσία και την κυβέρνηση, όπως των ναυτεργατών της ΠΙΕΝΕΝ. Κόντρα στις εκφυλιστικές πρακτικές και τις νοθείες της γραφειοκρατίας, αστικής και σταλινικής. Η ανασύνθεση και η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος περνάει μέσα από έναν συνολικό αγώνα διάρκειας, ενάντια στην εργοδοσία, την κυβέρνηση της και την ολοένα αυξανόμενη απειλή του πολέμου.

Ισραήλ

Το Κράτος Τρομοκράτης που ξεπερνά σε εγκλήματα τους Ναζί

Στις 26/5 οι Πατροί Χωρίς Σύνορα δημοσίευσαν μια ανακοίνωση που επιβεβαιώνει τα εγκλήματα που διαπράττει το σιωνιστικό κράτος. Εγκλήματα, που κάνουν τους γερμανούς ναζί να δείχνουν «αρνάκια». Παραθέτουμε πέντε σημεία από αυτή τη δημοσίευση που δείχνουν τις συνθήκες μετά την υποτιθέμενη εκχειρία:

1. Έπειτα από την λεγόμενη κατάπαυση του πυρός, το Ισραήλ έχει σκοτώσει περισσότερους από 870 ανθρώπους και έχει τραυματίσει περισσότερους από 2.600, σύμφωνα με το Υπουργείο Υγείας της Γάζας.

2. Τον Μάρτιο καταγράφεται ο υψηλότερος αριθμός τραυματισμών Παλαιστίνιων από ισραηλινούς εποίκους τα τελευταία 20 χρόνια. Τουλάχιστον 70 παιδιά έχουν σκοτωθεί στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, συμπεριλαμβανομένης της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, από τις αρχές του 2025, με μέσο όρο περίπου ένα παιδί την εβδομάδα. Μόνο φέτος, 16 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί από εποίκους. Οι Παλαιστίνιοι διώκονται στα σπίτια τους, στη γη τους, στα σχολεία τους, ενώ οι επιτιθέμενοι απολαμβάνουν πλήρη ατιμωρησία.

3. Στη Γάζα, τα ιατρικά εφόδια εξαντλούνται ραγδαία, καθώς οι ισραηλινές αρχές περιορίζουν την είσοδό τους στη Λωρίδα. Συγκεκριμένα, οι ισραηλινές αρχές επιβάλλουν ανεπαρκείς συνθήκες μεταφοράς για φάρμακα ενώ το λάδι κινητήρα που είναι απαραίτητο για τη λειτουργία των γεννητριών και των οχημάτων εξαντλείται σε κρίσιμο βαθμό. Χωρίς αυτό, τα νοσοκομεία, τα συστήματα ύδρευσης και οι μεταφορές σταματούν, θέτοντας σε κίνδυνο ζωές, συμπεριλαμ-

βανομένων των μωρών σε θερμοκοιτίδες που εξαρτώνται από τις γεννήτριες για να παραμείνουν στη ζωή. Από την 1η Ιανουαρίου, το Ισραήλ, αφαιρέσε την άδεια λειτουργίας των Πατρών Χωρίς Σύνορα στα κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη και οι γιατροί εργάζονται εκεί σε συνθήκες πλήρους παρανομίας.

4. Το Ισραήλ έχει καταστρέψει ή υποβαθμίσει σχεδόν το 90% των υποδομών ύδρευσης και αποχέτευσης στη Γάζα, συμπεριλαμβανομένων μονάδων αφαλάτωσης, γεωτρήσεων, αγωγών και συστημάτων αποχέτευσης. Ομάδες των Πατρών Χωρίς Σύνορα έχουν καταγράψει περιστατικά κατά τα οποία ο ισραηλινός στρατός πυροβολούσε σε αναγνωρίσιμα βυτιοφόρα νερού ή κατέστρεφε γεωτρήσεις που αποτελούσαν τη σωτηρία για δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους. Συχνά έχουν σημειωθεί βίαια επεισόδια κατά τη διανομή νερού στους κατοίκους, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό Παλαιστίνιων και εργαζομένων σε ανθρωπιστικές οργανώσεις, καθώς και τη φθορά του εξοπλισμού. Η πρόσβαση σε βασικά είδη υγιεινής, όπως καθαρό νερό, σαπούνι, πάνες και προϊόντα εμμηνορροϊκής υγιεινής, έχει καταστεί εξαιρετικά δύσκολη. Οι άνθρωποι αναγκάζονται να σκάβουν τρύπες στην άμμο ως τουαλέτες, οι οποίες πλημμυρίζουν και μολύνουν το περιβάλλον και τα υπόγεια ύδατα με περιττώματα.

5. Κατά το πρώτο τρίμηνο του 2026, συνολικά 383 παιδιά εισήχθησαν στα κέντρα θεραπευτικής σίτισης των Πατρών Χωρίς Σύνορα, εκ των οποίων το 35% παρουσίαζε οξύ υποσιτισμό. Την ίδια περίοδο, το 24% των 5.996 εγκύων γυναικών που εξετάστηκαν στα νοσοκομεία Nasser και Al Helou διαγνώστηκαν με υποσιτισμό. Η ανεργία ανέρχεται

στο 80%, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, οι τιμές πολλών τροφίμων έχουν διπλασιαστεί — καθιστώντας τα φρέσκα τρόφιμα και τις πρωτεΐνες απρόσιτα για τις περισσότερες οικογένειες.

Βέβαια, το φασιστικό κράτος του Ισραήλ δεν σταματάει μόνο εκεί, έχει προχωρήσει με τον άξονα συμμαχίας Ελλάδα - Κύπρου και φυσικά τον παγκόσμιο τρομοκράτη, τις Η.Π.Α., ακόμα πιο «μακριά». Μέσω αυτών των συμμαχιών, «ξεμυτάει» και μέσα στα σύνορα της Ε.Ε. και καταστέλλει αλληλέγγυους χρησιμοποιώντας την πειρατεία και την τρομοκρατία. Το ισραηλινό ναυτικό αναχαίτισε, κατέλαβε και απήγαγε ολόκληρο τον στόλο του Global Sumud Flotilla που κατευθυνόταν στη Γάζα με ανθρωπιστική βοήθεια, μεταξύ δε των κρατουμένων βρέθηκαν και 19 Έλληνες πολίτες.

Η 1η στρατιωτική επιχείρηση- εισβολή έγινε την 30/4 σε διεθνή ύδατα κοντά στην Κάρπαθο. Πριν από δύο εβδομάδες έγινε κι άλλη επίθεση, εντός κυπριακής SAR, όπου ο IDF απήγαγε 430 μέλη του Global Sumud Flotilla. Ακτιβιστές από κάθε χώρα που συμμετείχε στην αποστολή, καταγγέλλουν τη βίαιη μεταχείρισή τους όσο βρίσκονταν υπό κράτηση, με αναφορές για ξυλοδαρμούς, ηλεκτροσόκ και σεξουαλική κακοποίηση. Η κλιμάκωση αυτή αποκαλύπτει με ακρίβεια τι σημαίνει στην πράξη η «στρατηγική συμμαχία» που καλλιεργούν οι κυβερνήσεις Μητσοτάκη και Χριστοδουλίδη με το ισραηλινό κράτος - οι εικόνες που έκαναν τον γύρο του πλανήτη και δημοσίευσε ο Γκβίρ (Υπουργός Εθνικής Ασφαλείας του Ισραήλ) επιβεβαιώνει την ελληνική παροιμία που λέει «δείξε μου τον φίλο να σου πω ποιος είσαι».

Όπως αναφέρουν τα κείμενα τις 25ης Συνδιάσκεψης μας: *Οι Σιωνιστές/*

Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δολοφόνησαν επίσημα περίπου 75.000 Παλαιστίνιους (ο πραγματικός αριθμός πρέπει να είναι τουλάχιστον διπλάσιος), προκάλεσαν 250.000 τραυματίες/ακρωτηριασμένους, και κατέστρεψαν το 80-90% όλων των υποδομών (κατοικίες, αποχετευτικό δίκτυο και δίκτυο ύδρευσης, νοσοκομεία, πανεπιστήμια, σχολεία, καλλιεργήσιμη γη, δίκτυο ενέργειας, κ.ά.). Παρ' όλα αυτά δεν κατόρθωσαν να νικήσουν τους Παλαιστίνιους, δηλαδή να τους εκδιώξουν, λόγω πρωτίστως του ηρωισμού και της αυτοθυσίας των παλαιστινιακών εργατικών και λαϊκών μαζών (εφάμιλλη των μεγάλων στιγμών όπως στη Ρωσία το 1917-21, το Βιετνάμ, ή ακόμη και σε όλη την ιστορία των καταπιεζόμενων μαζών) και δευτερευόντως επειδή τα γειτονικά αραβικά κράτη δεν άνοιξαν τα σύνορά τους (πράγμα που οφείλεται όχι τόσο στο ότι όντως δεν ήθελαν να φιλοξενήσουν τους Παλαιστίνιους και το παλαιστινιακό κίνημα, αλλά κυρίως στην άρνηση των αραβικών λαϊκών μαζών να αποδεχθούν τη γενοκτονία και την ταπείνωση από τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές).

Ο αγώνας τους μας δείχνει τον δρόμο, πρέπει όλοι μας να εμπνευστούμε από την αντίσταση των Παλαιστίνιων και τον αραβικών λαϊκών μαζών όπως στο Ιράν απέναντι στη επέλαση των βαρβάρων δυτικών Ιμπεριαλιστών που στοχεύουν στην εξόντωση της εργατικής τάξης.

Προσφυγικά: Δεν πρέπει να ξεπουληθούν - Να ικανοποιηθούν τα αιτήματα των απεργών πείνας

Το καθεστώς Μητσοτάκη σε συνεργασία με την Περιφέρεια Αττικής σκοπεύει να ξεπουλήσει σε κοράκια τις 8 πολυκατοικίες της κοινότητας των Προσφυγικών στην Λ. Αλεξάνδρας πετώντας στο δρόμο πάνω από 400 ανθρώπους. Η τακτική τους, να κρατήσουν σιγή ιχθύος απέναντι στις διάφορες κινητοποιήσεις που προηγήθηκαν, έσπασε όταν αναγκάστηκαν να επιστρατεύσουν τις πάνοπλες συμμορίες των ΜΑΤ/ΟΠΚΕ για να πνίξουν στα χημικά και στο ξύλο αλληλέγγυους που διαμαρτύρονταν έξω από το δημαρχείο Χαϊδαρίου, κάποιους μήνες πριν, καθώς το Περιφερειακό Συμβούλιο απέρριψε το αίτημα των διαδηλωτών να συμπεριληφθεί το ζήτημα στην ημερήσια διάταξη. Σήμερα, ο Αριστοτέλης Χαντζής και η Suzon Dorragne βρίσκονται σε απεργία πείνας την ύστατη μορφή πάλης, εδώ και 118 ημέρες ο πρώτος και 33 ημέρες η δεύτερη. Η υγεία τους και η ζωή τους, ιδιαίτερα του Αριστοτέλη Χαντζή ο οποίος διαμετακομίστηκε πρόσφατα στο νοσοκομείο, βρίσκονται πλέον σε σοβαρό κίνδυνο. Με δηλωμένη αποφασιστικότητα να φτάσουν έως τη δικαίωση των αιτημάτων τους, μέχρι τέλους, αποκαλύπτουν με τον πιο οξύ τρόπο

το πραγματικό περιεχόμενο των σχεδίων για εκκένωση, εκτοπισμό και καταστολή προς όφελος των ιδιωτικοποιήσεων.

Τα Προσφυγικά συμπληρώνουν το κάδρο των πλειστηριασμών και της εμπορευματοποίησης της κοινωνικής κατοικίας, με τους πλειστηριασμούς μόνο το 2026 να ανέρχονται σε 3.003. Συγκεκριμένα, ο σκοπός της κυβέρνησης των πλουσίων του Μητσοτάκη είναι να βγάλει στο σφυρί τις κατοικίες των Προσφυγικών και να τις ξεπουλήσει αντί πινακίου φακής σε κάποιον ιδιώτη, ο οποίος θα τις μετατρέψει σε ένα πεδίο αχαλίνωτης κερδοσκοπίας, θα διεξάγει διαγωνισμούς φτώχειας και αριστείας για «δικαιούχους επιδοτήσεων», «άριστους» φοιτητές, για συνοδούς ασθενών του Νοσοκομείου Αγίου Σάββα, με άλλα λόγια θα τους τα νοικιάζει με αδρά ενοίκια στο πλαίσιο ιδιωτικοποίησης του ΕΣΥ. Το ίδιο θα ισχύσει στο ενδεχόμενο χτισίματος φοιτητικών εστιών στην περιοχή, όπου θα μπαίνει όποιος μπορεί να χώσει το χέρι πιο βαθιά στην τσέπη. Άλλωστε, λεηλατούν την δημόσια-δωρεάν φοιτητική μέριμνα, όπου η ανάγκη των φοιτητών είναι μεγάλη, οι εστιες ρημάζουν και εν τέλει ξεπουλιούνται μέσω ΣΔΙΤ για 700 εκ σε κοράκια-φίλους του Μητσοτάκη, όπως δόθηκαν

πρόσφατα στον Μυτιληναίο.

Η επιλογή αυτή της κυβέρνησης να χτυπήσει τα Προσφυγικά περιέχει, μεταξύ άλλων, και μια ιδεολογική επίθεση. Πρώτα και κύρια με το ανάληγτο ταξικό της μίσος δεν διστάσει να παίξει στα ζάρια ανθρώπινες ζωές, να φτάσει την σύγκρουση στα άκρα για να ταΐσει τους φίλους της. Στην πραγματικότητα, αποτελεί ένα αγκάθι στο μάτι της νεοφιλελεύθερης χαβούζας, μια κοινότητα όπου ζουν εκατοντάδες άνθρωποι, διαφορετικών ηλικιών και εθνικοτήτων, που έχουν διαμορφώσει συλλογικά έναν χώρο στέγασης, αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Πρόκειται για μια μορφή κοινωνικής κατοικίας που έχει οικοδομηθεί για να καλύψει ανάγκες που το κράτος δεν εξασφαλίζει στο όνομα των νόμων του κέρδους: στέγη, τροφή, βασική φροντίδα και περίθαλψη. Ακόμη, πρόκειται για τόπο ιστορίας και αγώνα ενάντια στους ντόπιους και ξένους δωσίλογους, καθώς είναι από τα ελάχιστα κτήρια στην Αθήνα που ως σήμερα φέρουν αναλλοίωτες οπές από οβίδες της περιόδου των Δεκεμβριανών του 1944. Θέλουν να σβήσουν με αυτό τον τρόπο την ζωντανή ιστορία της Αθήνας και την μνήμη μιας από τις πιο σημαντικές μάχες του ελληνικού εργατι-

κού κινήματος.

Η ιδιωτικοποίηση των Προσφυγικών δεν πρέπει να περάσει. Ο αγώνας των απεργών πείνας είναι αγώνας όλης της κοινωνίας. Εργαζόμενοι και νέοι να στησουμε ανάχωμα στους πλειστηριασμούς, να διώξουμε τα αρπακτικά από τις γειτονιές μας. Απέναντι στην αισχροκέρδεια να παλέψουμε για δημόσιες, φθηνές λαϊκές κατοικίες. Να υπερασπιστούμε αδιπραγμάτευτα το δικαίωμα στην στέγη, την υγεία, την παιδεία, ώστε κανένας να μην μένει απροστάτευτος. Οφείλουμε να διαφυλάξουμε την συλλογική μνήμη των αγώνων του εργατικού κινήματος της χώρας μας, που οι νεοφιλελεύθεροι νομίζουν ότι μπορούν να διαγράψουν με «αναπλάσεις» και το χτίσιμο αποστειρωμένων κτηρίων. Να δείξουμε ότι μια άλλη κοινωνία είναι εφικτή με βασικές αρχές την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια μέσα από την αυτενέργεια και τη συλλογική ζωή. Στηριζόμενοι στις ίδιες μας τις δυνάμεις. Με οργάνωση σε γειτονιές, χώρους δουλειάς, σχολεία και σχολές να δυναμώσουμε τον αγώνα για να μετατραπεί σε μετωπική σύγκρουση ενάντια στην κυβέρνηση των δολοφόνων που καταδικάζει τους απεργούς πείνας στον θάνατο.

ΚΟΥΒΑ

Μια ανάσα πριν από την αμερικάνικη εισβολή

Η περικύκλωση της Κούβας συνεχίζεται για έκτο μήνα, με το σκηνικό της χώρας να θυμίζει την πολιορκία της Γάζας από τους σιωνιστές. Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν μείνει χωρίς ρεύμα, καθώς δεν έχει μείνει σταγόνα καυσίμου, εκτός τους υγραερίου. Μια κοινωνία χωρίς ηλεκτρισμό σήμερα, οπισθοχωρεί τουλάχιστον έναν αιώνα πίσω: δεν μπορεί να λειτουργήσει η βιομηχανία, η αγροτική παραγωγή, ο τουρισμός, οι δημόσιες υπηρεσίες, οι συγκοινωνίες και βεβαίως η καθημερινότητα των ανθρώπων. Η κουβανική οικονομία είναι σε πολεμική κατάσταση, έχοντας υποστεί μείωση κατά 50%. Αυτή η φρικτή, γενοκτονική και πειρατική κίνηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που καταδικάζει έναν ολόκληρο λαό σε εξόντωση, θυμίζει τις πιο σκοτεινές σελίδες της «πολιτισμένης» Δύσης.

Εξάντληση, «πορτοκαλί επανάσταση» και επέμβαση: Τα σχέδια των Αμερικάνων

Ο κλοιός σφίγγει παραπάνω από τους αμερικάνους τρομοκράτες με όλα τα μέσα οικονομικού και νομικού πολέμου. Τον περασμένο Μάιο, ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ και απόγονος εξόριστων κουβανών μαφιόζων στο Μαϊάμι, Μάρκο Ρόμπιο, ανακοίνωσε την επέκταση των δευτερογενών οικονομικών κυρώσεων των ΗΠΑ απέναντι στην κρατική «Ομάδα Επιχειρηματικής Διεύθυνσης» (GAESA), έναν μηχανισμό άμυνας που συγκέντρωνε πόρους και επέτρεπε στο κράτος να διαθέτει συναλλαγματικά έσοδα, παρά τις κυρώσεις. Με αυτή την ενέργεια, όποιο πρόσωπο, εταιρεία ή θυγατρική εταιρεία δραστηριοποιούνταν στις ΗΠΑ, απαγορευόταν να συναλλάσσεται εμπορικά με την Κούβα. Έτσι, απομακρύνθηκαν οι τελευταίες ξένες επιχειρήσεις από την Κούβα στους τομείς των εξορυξέων, της ναυτιλίας και του τουρισμού, βυθίζοντας το νησί σε περαιτέρω εξαθλίωση. Παράλληλα, οι ΗΠΑ προσφεύγουν σε διώξεις «αλά Μαδούρο»: ο Ραούλ Κάστρο, ένα από τα πιο εμβληματικά πρόσωπα της Κουβανικής Επανάστασης και ηγέτης της Κούβας για πολλά χρόνια, διώκεται από τα αμερικάνικα δικαστήρια για μια υπόθεση του '96 (!) όπου η Κούβα είχε καταρρίψει αμερικανικά ιδιωτικά αεροπλάνα κουβανών ακροδεξιών όταν είχαν παραβιάσει τον εναέριο της χώρας. Κυρώσεις επιβλήθηκαν σε κουβανούς στρατιωτικούς, υπουργούς και στον πρόεδρο της Βουλής.

Η πρωτοφανής κρίση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και η ήττα του στο Ιράν, τον οδηγεί σε πιο επικίνδυνες και τυχοδιωκτικές ενέργειες σε αυτό που θεωρεί «πίσω αυλή». Έτσι μπορεί να εξηγηθεί η μέγιστη πίεση που ασκεί πάνω στην Κούβα το τελευταίο διάστημα. Ο Τραμπ θέλει να επιδείξει μία «νίκη» που θα φέρει αλλαγή καθεστώτος στην Κούβα και παλινόρθωση του καπιταλισμού. Προσδοκούν ότι ο αργός και θανατηφόρος στραγγαλισμός θα προκαλέσει εσωτερικές αναταραχές, ιδιαίτερα όσο μπαίνουμε στο καλοκαίρι και τα μπλακ άουτ θα προκαλούν μεγαλύτερη δυσανεμία. Μια «πορτοκαλί», αντιδραστική εξέγερση θα δικαιολογούσε και θα συνέδραμε την αμερικάνικη επέμβαση. Μαζί με τον οικονομικό καταναγκασμό, προσπαθούν να βρουν μια ομάδα που θα συνεργαστεί με τις ΗΠΑ και θα υπακούσει, όπως έγινε αντίστοιχα με τη Ντ. Ροντρίγκες στη Βενεζουέλα. Η επίσκεψη του αρχηγού της CIA στην Αβάνα και οι συναντήσεις στρατιωτικών στην αμερικάνικη βάση του Γουαντάναμο δεν κατέληξε σε τίποτα περισσότερο από αυτόν τον εκβιασμό.

Η κουβανική αντίσταση

Όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο νομίζουν οι Αμερικάνοι. Η Κούβα αποτελεί βαθύ

πλήγμα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Για πάνω από 60 χρόνια, οι ΗΠΑ δεν έχουν πατήσει το πόδι τους, δηλαδή δεν έχουν διείσδυση στον κρατικό μηχανισμό και στην κουβανική οικονομία. Το κουβανικό εργατικό κράτος έχει δείξει απaráμιλλη αντοχή και συνοχή σε τέτοιου είδους πιέσεις (άλλωστε μετά την Κουβανική Επανάσταση δεν παρέμεινε απολύτως τίποτα στο κράτος από την εποχή Μπατίστα). Οι ονειρώξεις των Αμερικάνων για «πρόθυμους» συνεργάτες-δωσίλογους μάλλον είναι σχέδια επί χάρτου, ανάλογα με αυτά που ευελπιστούσαν και, εντέλει, απέτυχαν στο Ιράν. Μια στρατιωτική επέμβαση στην Κούβα όχι μόνο δεν θα είναι περίπατος για τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, αλλά ενδέχεται να τους γυρίσει μπούμερανγκ: η Κούβα, σε αυτή την περίπτωση έχει (και πρέπει να) απαντήσει και μάλλον έχει εξοπλιστεί από Ιράν και Κίνα. Η καταστροφή της αμερικάνικης βάσης στο Γουαντάναμο (ένα κατάλοιπο από την μισο-αποικιακή εποχή της Κούβας) ή ακόμα μια επίθεση στη Φλόριντα (η οποία απέχει μόνο 90 ναυτικά μίλια από τις ακτές της Κούβας) θα σημαίνει κάτι το πρωτοφανές: οι ΗΠΑ θα δέχονταν για πρώτη φορά επίθεση στο έδαφός τους και η ταπείνωση θα ήταν πολύ μεγαλύτερη από το Ιράν. Ωστόσο, ακόμα και αν υποθέσουμε ότι οι ΗΠΑ καταφέρνουν δια πυρός και σιδήρου μια νίκη στην Κούβα, θα είχαν ξοδέψει τόσες δυνάμεις μα και πάλι δεν θα φρέναραν επ' ουδενί την ιστορική παρακμή τους και την ήττα τους στα υπόλοιπα μέτωπα.

Η υπεράσπιση της Κούβας και της Κουβανικής Επανάστασης άνευ όρων, είναι πρωταρχικό ζήτημα πάλης και άμεσο πρακτικό καθήκον για τους επαναστάτες μαρξιστές. Μια χώρα που έχει καταφέρει να εξαλείψει τον αναλφαριθμητισμό, που διαθέτει ένα από τα πιο σύγχρονα συστήματα υγείας και που γενικά έχει απόλυτη προτεραιότητα στην επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων μέσω της κινητοποίησης των μαζών, δεν μπορεί να θεωρείται «αποτυχημένο έθνος», ούτε «κράτος-τρομοκράτης» όπως το ανακηρύσσουν τα διεστραμμένα μυαλά των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Αντίθετα, η Αμερική είναι μια αυτοκρατορία, όπου, πλέον, η ιστορική εξέλιξη την καταδικάζει σε παρακμή. Άμεσο καθήκον των αγωνιστών όλου του κόσμου είναι δείξουν την διεθνιστική τους αλληλεγγύη στην Κούβα μέσα από τους αγώνες. Να πιέζουν τις κυβερνήσεις τους προς την άμεση ενίσχυση του νησιού και την έμπρακτη αμφισβήτηση των κυρώσεων των ΗΠΑ. Η Κούβα αποδεικνύει ότι η σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι μόνο ζήτημα ιστορικής προοπτικής, αλλά με μια επαναστατική πολιτική μπορεί να γίνει δυνατότητα, ακόμα και κάτω από τον ασφυκτικό έλεγχο των ΗΠΑ. Αντιπροσωπεύει μια πολύ μικρή εικόνα για το πώς μπορεί να οργανωθεί μια κοινωνία του μέλλοντος, μια σοσιαλιστική κοινωνία. Μόνο με την ύπαρξη κινήσεων αντίστασης και επαναστατικών διεργασιών και σε άλλες χώρες, η Κούβα μπορεί να αντέξει και να σπάσει την ασφυξία της. Τα προβλήματα του ελληνικού και κουβανικού εργατικού κινήματος συνδέονται άρρηκτα και, στη δική μας περίπτωση, θα πρέπει να λύσουμε τα ζητήματά μας ακολουθώντας το παράδειγμά της.

στον κόσμο...

Ιταλία

Εργοδοτική συμμορία δολοφόνησε με φρικιαστικό τρόπο τέσσερις μετανάστες εργάτες γης (τρεις Αφγανοί και ένας Πακιστανός) στην Καλαβρία, επειδή αντέδρασαν στην εκμετάλλευσή τους, καίγοντάς τους ζωντανούς μέσα σε βαν σε βενζινάδικο. Οι εικόνες από τις κάμερες ασφαλείας δείχνουν τους δουλέμπορους να περιχύνουν το όχημα με βενζίνη και να κρατάνε κλειστές τις πόρτες, εγκλωβίζοντάς τους μέσα στο όχημα. Ένας πέμπτος εργάτης, που βρισκόταν κι αυτός μέσα, κατάφερε να ξεφύγει από το πορτμπαγκάζ, βαριά τραυματισμένος από τα εγκαύματα.

Το δολοφονικό αυτό έγκλημα σοκάρει με τις εικόνες του τα κεντρικά δελτία ειδήσεων της Ιταλίας, όμως δεν ξαφνιάζει. Είναι διαβόητο το σύστημα του *carovallato*, δηλαδή των παράνομων «εργολάβων εργασίας» που στρατολογούν, μεταφέρουν και εκμεταλλεύονται υπό την απειλή των όπλων χιλιάδες μετανάστες εργάτες στα χωράφια της νότιας Ιταλίας. Οι εργάτες αυτοί αποτελούν βασικό κομμάτι της αγροτικής παραγωγής, αλλά ζουν και εργάζονται σε συνθήκες που μπορούν να συγκριθούν με αυτές των μαύρων σκλάβων στις αμερικάνικες βαμβακοφυτείες: εξαντλητικά ωράρια, μισθοί πείνας, ανασφάλιστη εργασία, άθλια καταλύματα και συνεχής φόβος απέναντι στα μαφιόζικα κυκλώματα που ελέγχουν την πρόσβαση στη δουλειά και τα έγγραφα παραμονής.

Οι μαφιόζικες δολοφονικές πρακτικές και οι βάρβαροι τρόποι εκμετάλλευσης των μεταναστών δεν είναι ούτε απομεινάρι του παρελθόντος, ούτε κάτι καινούριο. Είναι θεμελιώδεις πυλώνες του παρηκμασμένου καπιταλισμού που δυσσομεί από την ολοένα επιταχυνόμενη σήψη. Από τα θερμοκήπια της Ισπανίας μέχρι τις φυτείες της Ιταλίας και τις «Μανωλάδες» της Ελλάδας, η αγροτική παραγωγή στηρίζεται σε ένα τεράστιο στρώμα μεταναστών χωρίς δικαιώματα, που χρησιμοποιούνται ως φθηνό και αναλώσιμο εργατικό δυναμικό. Οι κυβερνήσεις της ΕΕ είναι αυτές που υψώνουν φράχτες στα σύνορα, ενώ ταυτόχρονα συμμετέχουν και χρηματοδοτούν τα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-Ισραήλ, δημιουργώντας ακριβώς τις συνθήκες μέσα στις οποίες ανθούν η μαύρη εργασία, οι δουλέμποροι και τα κυκλώματά τους.

Κρατικά στελέχη και αστικά πολιτικά πρόσωπα έσπευσαν κιόλας να κάνουν βαρύγδουπες δηλώσεις καταδίκης. Όμως, οι τέσσερις νεκροί της Καλαβρίας είναι θύματα ενός νεοφιλελεύθερου συστήματος που αντιμετωπίζει τους μετανάστες ως φθηνά αναλώσιμα εργαλεία και όχι ως ανθρώπους. Η απάντηση βρίσκεται στην κοινή οργάνωση ντόπιων και μεταναστών εργατών, τη συνδικαλιστική δράση, την ουσιαστική κατάργηση του όρου «παράνομος» μετανάστης και την πάλη ενάντια στις πολιτικές που τροφοδοτούν την εργοδοτική αυθαιρεσία και τον ρατσισμό.

Ιρλανδία

Η οργή συνεχίζει να εξαπλώνεται μετά τον θάνατο του 35χρονου Κονγκολέζου μετανάστη Ίβ Σακίλα, ο οποίος δολοφονήθηκε στο κέντρο του Δουβλίνου ύστερα από καταδίωξη και βίαιη ακινητοποίηση από σκεικιούριτυ πολυκαταστήματος. Βίντεο που κυκλοφόρησε τον δείχνει ακινητοποιημένο στο έδαφος επί ώρες, ενώ σε ορισμένα σημεία φαίνεται να τον πιέζουν στον λαιμό και το κεφάλι του. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την δολοφονία του, καθώς όταν τον παρέλαβαν στο νοσοκομείο ήταν αργά.

Το περιστατικό έχει πυροδοτήσει μαζικές διαδηλώσεις και έντονη συζήτηση γύρω από τον ρατσισμό και την αντιμετώπιση των μεταναστών στην Ιρλανδία. Οι μάζες που διαδηλώνουν αναφέρονται στην «ιρλανδική υπόθεση Τζορτζ Φλόιντ». Η σύγκριση δεν αφορά μόνο τις εικόνες βίας, αλλά και το ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο συνέβη: άνοδος της ακροδεξιάς, που παρουσιάζει πρόσφυγες και μετανάστες ως υπεύθυνους για την κρίση στέγασης, την εγκληματικότητα κ.λπ. Ο ρατσισμός, όμως, δεν είναι απλώς προκατάληψη. Είναι εργαλείο της αστικής τάξης για να διαιρέσει τους εργαζόμενους, τους μετανάστες, τους φτωχούς.

27ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ

Από τις 3 έως τις 5 Ιουλίου θα πραγματοποιηθεί στο Πάρκο Γουδή το 27ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Ενάντια στα πολεμικά σχέδια των Δυτικών που απειλούν την ανθρωπότητα με ένα γενικευμένο Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, τη συνεργασία της Ελλάδας με τους σφαγείς των Παλαιστινίων, Τραμπ και Νετανιάχου, την ακρίβεια, τη γιγάντωση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης και την καταπάτηση των εργατικών δικαιωμάτων και των δημοκρατικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών μας, το φετινό φεστιβάλ οφείλει να γίνει χώρος συζητήσεων και κόμβος αφετηρίας για τον αγώνα μας ενάντια στον ρατσισμό, τον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και την εκμετάλλευση. Να γίνουμε ανάχωμα στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-ΕΕ-Ισραήλ.

Μέση Ανατολή

Για σχεδόν 3 χρόνια το σιωνιστικό κράτος-δοιοφόρος του Ισραήλ συντελεί γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Περισσότεροι από 73.000 Παλαιστίνιοι έχουν δολοφονηθεί από τα φασιστικά στρατεύματα του IDF, με την συντριπτική πλειοψηφία των θυμάτων να είναι άμαχοι και παιδιά. Παρά την «εκεχειρία» που ισχύει στα χαρτιά από τις 3 Οκτωβρίου, οι κτηνωδίες του Νετανιάχου συνεχίζουν ανεμπόδιστες με δεκάδες νεκρούς Παλαιστίνιους σχεδόν καθημερινά.

Παράλληλα, ο Λίβανος σφυροκοπείται αδιάκοπα από ισραηλινά στρατεύματα με τους νεκρούς των τελευταίων τριών

μηνών να αγγίζουν τους 3.000. Προσπαθούν να ισοπεδώσουν τον Λίβανο (όπως και την Παλαιστίνη) — χαρακτηριστική είναι η πρόσφατη δήλωση του υπουργού Οικονομικών του Ισραήλ πως, «για κάθε εκρηκτικό drone (σ.σ. που επιτίθεται στο Ισραήλ), δέκα κτίρια πρέπει να καταρρεύσουν στη Βηρυτό».

Ο πόλεμος ΗΠΑ-Ισραήλ με το Ιράν και η ήττα των Δυτικών σε αυτόν, είναι ένα τεράστιο χτύπημα στο νατοϊκό στρατόπεδο, τόσο στρατιωτικά όσο και πολιτικά. Παρά την τεράστια προσπάθεια του Τραμπ και των δυτικών επιτελείων να συντρίψουν το Ιράν, συντελώντας έτσι ένα τεράστιο χτύπημα στην παλαιστινιακή και λιβανέζικη αντίσταση, αλλά και στην Κίνα και τη Ρωσία, η αντίσταση και η αυτοθυσία του ιρανικού λαού, σε συνδυασμό με αντιπολεμικά κινήματα στη Δύση και κυρίως στην καρδιά της Αμερικής, τους οδήγησαν σε μία πρώτη πολύ σημαντική ήττα. Μια ήττα τεράστιας σημασίας, καθώς οι λαοί όλης της γης και κυρίως της Μ. Ανατολής κερδίζουν χώρο και χρόνο να αντιπαλέψουν τον μιλιταρισμό και την επιθετικότητα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Λ. Αμερική

Η επιθετικότητα και επικινδυνότητα των ΗΠΑ φαίνεται ξεκάθαρα στην παράνομη απαγωγή του δημοκρατικά εκλεγμένου προέδρου της Βενεζουέλας Ν. Μαδούρο στην αρχή της χρονιάς.

Ταυτόχρονα ο ασφυκτικός αποκλεισμός της Κούβας από τους Αμερικάνους συνεχίζεται. Οι ΗΠΑ, απαιτώντας πλήρη υποταγή από ένα από τα τελευταία εργα-

τικά κράτη στον κόσμο, κρατούν ομήρους 11 εκατομμύρια Κουβανούς, στερώντας τους αναγκαία καύσιμα για την επιβίωσή τους στο νησί της επανάστασης. Προς το παρόν αυτά τα τρομοκρατικά και μισάνθρωπα σχέδια του Τραμπ δεν καρποφορούν ενάντια στην αξιοθαύμαστη και αξιομίμητη αυταπάρηση του κουβανικού λαού, χωρίς αυτό όμως να αφήνει περιθώριο για οποιονδήποτε καθήσυχασμό.

Τουρκία

Η οικονομική και στρατιωτική ανάπτυξη που βιώνει η Τουρκία τις τελευταίες δεκαετίες είναι ένα εμπόδιο που ο Τραμπ πρέπει να ξεπεράσει, όσο προετοιμάζεται για μία σύγκρουση με τους κύριους ανταγωνιστές του Κίνα και Ρωσία, με σκοπό να κυριαρχήσει σε όλη τη Μ. Ανατολή. Η Τουρκία, από έναν σίγουρο σύμμαχο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, έχει μετατραπεί σε μια σχετικά αυτόνομη περιφερειακή δύναμη. ΗΠΑ και ΕΕ έχουν θέσει ως κύριο εγγυητή τον Μητσοτάκη για να μην πάει η Τουρκία στο αντίπαλο στρατόπεδο των BRICS+, σε μία προσπάθεια να την περικυκλώσουν μέσω του αντιδραστικού άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ. Στο πλαίσιο αυτό η ελληνική κυβέρνηση στέλνει πυραυλικά συστήματα στα ελληνοτουρκικά σύνορα, προσπαθεί να επεκτείνει την ελληνική ΑΟΖ στην ανατολική Μεσόγειο και συνάπτει συμφωνίες δισεκατομμυρίων για στρατιωτικούς εξοπλισμούς.

Πολεμική προετοιμασία

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ως ο προθυμότερος σύμμαχος των ΗΠΑ, επιδιώκει να μετατρέψει την Ελλάδα σε μια

απέραντη βάση των ΗΠΑ-NATO και στρατηγικό βάθος του Ισραήλ. Για να το καταφέρει αυτό, άμεση προϋπόθεση είναι το πλήρες τσάκισμα και η υποταγή των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στη χώρα μας. Χρησιμοποιώντας την καταστολή και τα ΜΜΕξαπάτησης έχει εξαγγείλει έναν αδίστακτο ταξικό πόλεμο απέναντι στις φτωχές εργαζόμενες μάζες. Καταστρέφει κάθε πολιτικό, εργασιακό και συνδικαλιστικό δικαίωμα, κηρύττει απεργίες και διαδηλώσεις παράνομες, διώκει μαθητές, φοιτητές και καθηγητές σε πειθαρχικά συμβούλια. Ενώ η ακρίβεια ακμάζει και ο μισθός ενός μέσου εργαζομένου δεν φτάνει μέχρι τα μέσα του μήνα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει υποσχεθεί 28 δισ. σε στρατιωτικές δαπάνες μέχρι το 2030. Για αυτόν τον λόγο καταργεί και ξεπουλάει κάθε δημόσιο αγαθό σε ιδιώτες, αφαιμάζει μέσω την υπερβολικής φορολογίας το εισόδημα των εργατικών και λαϊκών οικογενειών και αναδιανέμει τον κοινωνικό πλούτο στην πολεμική προετοιμασία, τους εξοπλισμούς, την αστυνομία και το φαγοπότι των σκανδάλων.

Μοναδική μας απάντηση απέναντι στα αντιδραστικά πολεμικά σχέδιά τους είναι ο μαζικός, διεθνιστικός αγώνας ενάντια στη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, τον πόλεμο στην Μ. Ανατολή και τον ιμπεριαλισμό, για την αλληλεγγύη σε κάθε λαό που μάχεται ενάντια στο τέρας των Αμερικάνων και των σιωνιστών. Εργαζόμενοι και νεολαία να συνταχθούμε με τους πραγματικούς μας συμμάχους, δηλαδή τους λαούς όλων των χωρών και να δώσουμε από κοινού αγώνα για έναν κόσμο χωρίς πολέμους, σοσιαλιστικό.

23ο Αντικαπιταλιστικό Camping της ΟΚΔΕ

Από τις 25 Ιουλίου μέχρι τις 2 Αυγούστου, η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση διοργανώνουν για 23η χρονιά το Αντικαπιταλιστικό Camping, το οποίο θα πραγματοποιηθεί στο camping «PANORAMA», στην παραλία Μονολίθι της Πρέβεζας.

Το κόστος συμμετοχής είναι 70€ για μαθητές/φοιτητές/άνεργους και 85€ για τους υπόλοιπους. Σε αυτό περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του camping. Για λιγότερες μέρες διαμονής, το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα 9 & 11€/ημέρα.

Πρόγραμμα Συζητήσεων

Η Ιρανική Επανάσταση του 1979: Μια κορυφαία στιγμή της ταξικής πάλης που συγκλόνισε την Ανατολή, ανατρέποντας έναν πάνοπλο πράκτορα του ιμπεριαλισμού. Μια υπενθύμιση πως οι λαοί έχουν τη δύναμη να τσακίσουν κάθε τυραννία, αρκεί να πάρουν την τύχη στα χέρια τους.

Για την Ιμπεριαλιστική επίθεση ΗΠΑ, Σιωνιστών στο Ιράν: Η πολεμική μηχανή της Δύσης και το κράτος-τρομοκράτης του Ισραήλ απειλούν με ολοκληρωτική καταστροφή την περιοχή. Η στοχοποίηση του Ιράν, σε συνδυασμό με την γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, αποτελεί το επόμενο βήμα ενός εγκληματικού σχεδίου που σπρώχνει την ανθρωπότητα στο σφαγείο.

Αντιπολεμική λογοτεχνία: Μέσα από

τις σελίδες μεγάλων δημιουργών, αναδεικνύεται η φρίκη των χαρακωμάτων, η αγριότητα της εκμετάλλευσης, αλλά και η αδιαπραγμάτευτη ελπίδα για έναν κόσμο χωρίς σύνορα και πολέμους.

Για την νεολαία: Αθλητισμός Κουλτούρα και Καταπίεση: Στο καπιταλιστικό σύστημα που μετατρέπει τη δημιουργικότητα σε εμπόρευμα και την άθληση σε κέρδος, η νεολαία ασφυκτιά. Η κουλτούρα της επιβολής και των προτύπων αποτελεί το εργαλείο για την πειθάρχηση των συνειδήσεων και την καταστολή.

Άλλες δραστηριότητες: Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομή κ.ά.

Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Επίσης, θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο των εκδόσεων «Εργατική Πάλη» με μεγάλη συλλογή πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Κάτω οι ΗΠΑ και η επικίνδυνη κυβέρνηση Μητσοτάκη – Αγώνας για να τους διώξουμε

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, μπροστά στο κίνδυνο της ιστορικής υποβάθμισής του, βάζει σε θανάσιμο κίνδυνο ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η γενοκτονία στην Παλαιστίνη, η αρπαγή του Μαδούρο, ο σκληρός αποκλεισμός της Κούβας και ο πόλεμος που εξαπολύουν σε Ιράν και Λίβανο σε αगाστή συνεργασία με τους Σιωνιστές-Ναζί, μάς σπρώχνουν πιο βαθιά στη

δίνη ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. ΗΠΑ/NATO/ΕΕ ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τσακίζουν τις κοινωνικές δαπάνες και ανάγκες, καταστρατηγούν δικαιώματα και ελευθερίες για να ενισχύουν την πολεμική μηχανή.

Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι άκρως επικίνδυνη. Αποτελεί τον πιο «πρόθυμο» σύμμαχο των δυτικών ιμπεριαλιστών: α) ξοδεύει πακτωλούς χρημάτων σε εξοπλισμούς (28 δισ. μέχρι το 2030) β) συμμετέχει ενεργά στις πολεμικές επιχειρήσεις (φρεγάτες, F-16, πυραυλικά συστήματα Patriot, στρατός κατοχής στη Γάζα) ενώ έχει μετατρέψει τη χώρα σε μια απέραντη, άνευ όρων βάση των σφαγέων ΗΠΑ-Ισραήλ.

Παρά το γεγονός ότι είναι «με την πλάτη στον τοίχο», βουτηγμένη στα σκάνδαλα, τη σήψη και τη διαφθορά (έγκλημα των Τεμπών, ΟΠΕΚΕΠΕ, κ.ά.) συνεχίζει με μίσος τις αντεργατικές επιθέσεις ώστε να ξηλώσει κάθε δικαίωμα και ελευθερία που κατακτήθηκε από τους αγώνες της Μεταπολίτευσης:

- **Βυθίζει το λαό στη φτώχεια και την εξαθλίωση** – με την ακρίβεια, την καταβράθρωση των μισθών και των συντάξεων, με την στεγαστική κρίση.

- **Ιδιωτικοποιεί τα πάντα** (Υγεία, Παιδεία, Ασφάλιση, Υποδομές κ.ά.), ενώ πλουτίζουν εργολάβοι και «αρπακτικά».

- **Έχει φέρει έναν εργασιακό Μεσαίωνα**, τσακίζοντας το δωρο, τις συλλογικές συμβάσεις, το δικαίωμα στην απεργία και τον συνδικαλισμό.

- **Απειλεί να μας οδηγήσει στο σφαγείο του πολέμου**, ενισχύοντας βάσεις

εξοπλισμούς και εμπλέκει άμεσα τη χώρα σε επικίνδυνες πολεμικές περιπέτειες.

- **Κυβερνά με την αστυνομοκρατία**, την καταστολή, τις διαρκείς διώξεις αγωνιστών και νέων.

Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις ενάντια στο έγκλημα των Τεμπών, η αλληλεγγύη στον απεργό πείνας Ρούτσι, οι αγροτικές κινητοποιήσεις, κάθε μικρός ή μεγάλος αγώνας ενισχύει την απομόνωση της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Μοναδικός τρόπος για να τιμωρήσουμε την εγκληματική κυβέρνηση και σύσσωμο το σάπιο πολιτικό προσωπικό είναι η οργανωμένη πάλη, η μαχητική υπεράσπιση της αξιοπρέπειας, των δικαιωμάτων/ελευθεριών. Με ενωτικούς-ανυποχώρητους αγώνες να αγωνιστούμε ενάντια στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, που ξερνά εξαθλίωση, πολέμους, περιβαλλοντική καταστροφή. Να παλέψουμε για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, τη μόνη που μπορεί να εφαρμόσει ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας και να ανοίξει τον δρόμο στην πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Πληροφορίες Επικοινωνίας:

ergatikipali@okde.gr | www.okde.gr

Αθήνα: 6988702166, 210-5247227
(Αγ. Κωνσταντίνου 57, 1ος όροφος
TK 10437)

Θεσσαλονίκη : 6978715949
(Μπαλαδώρου 11)

Ήπειρος: 6981949019

Πάτρα: 6946342176

Κρήτη: 6976226525

Συμπληρώνονται 90 χρόνια από τον σχηματισμό κυβέρνησης Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία, με πρωθυπουργό τον Λέον Μπλουμ από το Σοσιαλιστικό Κόμμα. Είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα εφαρμογής αυτής της καταστροφικής σταλινικής πολιτικής, που κατάφερε να μετατρέψει την επαναστατική δυναμική του 1936 σε μια βαριά ήττα για το γαλλικό προλεταριάτο το 1938.

Η πολιτική συγκυρία

Το κραχ του 1929, η άνοδος δικτατορικών και φασιστικών καθεστώτων και η πολεμική προετοιμασία είχαν αποδείξει περίτρανα ότι ο καπιταλισμός βρισκόταν σε μεγάλη κρίση και στο κατώφλι ενός νέου παγκοσμίου πολέμου. Στη Γαλλία, το σκάνδαλο Σταβίσι –όπου εμπλεκόταν το σύνολο του αστικού πολιτικού σκηνικού– αποτέλεσε αφορμή για να ανοίξει η «πύρρα» της όξυνσης όλων των ταξικών αντιθέσεων. Στις 7 Φλεβάρη 1934, η εργατική τάξη εμφανίστηκε μαζικά στο προσκήνιο με 24ωρη Γενική Απεργία και συγκεντρώσεις σε όλη τη χώρα. Ταυτόχρονα, όμως, τον τόνο έδωσε το αναπτυσσόμενο φασιστικό κίνημα, που με ένοπλες συμμορίες έκανε μια αποτυχημένη απόπειρα εισβολής στο κοινοβούλιο. Το ΚΚ Γαλλίας, ακολουθώντας ακόμα τη σεχταριστική πολιτική του «σοσιαλφασισμού» («τρίτη περίοδος» της Κομιντέρν) διέσπασε τις εργατικές συγκεντρώσεις, φτάνοντας ακόμα και σε κοινές εμφανίσεις στις διαδηλώσεις με τις φασιστικές οργανώσεις, αδυνατώντας τις γραμμές του εργατικού κινήματος και σπέρνοντας σύγχυση.

Προς το Λαϊκό Μέτωπο

Το καλοκαίρι του 1935, μετά από χρόνια ακραίας διασπαστικής πολιτικής και εξίσωσης των Σοσιαλιστών με τον φασισμό, υιοθετείται στο 7ο Συνέδριο της σταλινοποιημένης Κομιντέρν η πολιτική των Λαϊκών Μετώπων, της συνεργασίας (ουσιαστικά: υποταγής) με

Γαλλία, Ιούλιος 1936 90 χρόνια από το Λαϊκό Μέτωπο

τη «δημοκρατική» ή «αντιφασιστική» αστική τάξη. Το ΚΚΓ πραγματοποιεί άτακτη στροφή 180 μοιρών και υιοθετεί το απατηλό σύνθημα «Φασισμός ή Δημοκρατία». Ταυτόχρονα, εκμεταλλεύεται τον ελικρινή πόθο της εργατικής τάξης για ενότητα, στρεβλώνοντας και χρησιμοποιώντας τον ως εκλογικό άρμα. Η από κοινού διοργάνωση διαδήλωσης στις 14 Ιουλίου 1935 άνοιξε τον δρόμο της συγκρότησης του Λαϊκού Μετώπου μεταξύ όχι μόνο ΚΚΓ και Σοσιαλιστών αλλά και με το αστικό Ριζοσπαστικό Κόμμα. Ακολούθησε μια περίοδος πολιτικής και συνδικαλιστικής ενοποίησης του εργατικού κινήματος, με μεγάλο κερδισμένο τους Σοσιαλιστές, που πήραν την πλειοψηφία στη CGT (γαλλική ΓΣΕΕ) και την πρωτιά στις εθνικές εκλογές του 1936.

Μια προδοτική πολιτική

Η ουσία του Λαϊκού Μετώπου (στη Γαλλία και σε κάθε άλλη εφαρμογή του) είναι η υποταγή των συμφερόντων της εργατικής τάξης σε κάποια «προοδευτική» αστική τάξη ή μερίδα της, εξοβελίζοντας την πάλη για την εξουσία σε ένα μακρινό, νεφελώδες μέλλον. Στην περίπτωση της Γαλλίας, οι πρωτεργάτες του ήταν ξεκάθαροι ως προς αυτό. Σε κοινή δήλωση ΚΚΓ και Σοσιαλιστών (27 Ιουλίου 1934) είχαν θέσει ως στόχους του Μετώπου την «αντιφασιστική» δράση, με κορωνίδα την υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας. Επί της ουσίας, το ΚΚΓ, εγκατέλειψε την ανεξάρτητη πάλη και το πρόγραμμα της εργατικής τάξης. Καλλιέργησε αυταπάτες για τη δυνατότητα συμφιλίωσης των τάξεων μέσω του κοινοβουλίου-«διατητή», απέκρυψε ότι η ρίζα του φασισμού δεν βρίσκεται αλλού παρά στη δικτατορία του μεγάλου κεφαλαίου.

Από την επαναστατική δυναμική

στη διάλυση

Παρά αυτήν την εξαιρετικά μετριοπαθή στάση της ηγεσίας, η εργατική τάξη δεν είχε καμία διάθεση να μείνει αδρανής. Η εκλογική νίκη του Λαϊκού Μετώπου ήρθε ως «σήμα» για μια αγωνιστική έφοδο. Σύντομα, ένα κύμα απεργιών και καταλήψεων εργοστασίων και αγροκτημάτων σάρωσε τη Γαλλία. Η ηγεσία του Λαϊκού Μετώπου, βιαστική να καταθέσει τα διαπιστευτήριά της στην αστική τάξη, προχώρησε σε κάποιες μεταρρυθμίσεις (40ωρη εργασία, αύξηση μισθών και υποχρεωτικής εκπαίδευσης, άδεια με αποδοχές), προσπαθώντας ταυτόχρονα να κατασβήσει το κύμα απεργιών, προπαγανδίζοντας τη «νίκη» και την ανάγκη «να ξέρουμε πότε να κλείσουμε έναν αγώνα» (Μορίς Τορέζ, σταλινικός ηγέτης του ΚΚΓ). Στην πραγματικότητα, η ίδια η αστική τάξη «έτρεχε» να κάνει παραχωρήσεις, για να αποφύγει τον κίνδυνο. Δίχως συνολικό σχέδιο και κατάλληλη ηγεσία, το απεργιακό κύμα υποχώρησε το φθινόπωρο. Σύντομα, το βάθεμα της οικονομικής κρίσης θα οδηγήσει την αστική τάξη σε αντεπίθεση, αυτή τη φορά μέσω του ίδιου του Λαϊκού Μετώπου (δύο νομισματικές υποτιμήσεις και κύμα ακρίβειας, καταστολή απεργιών κ.ά.). Το απεργιακό κύμα θα επανέλθει άλλες δύο φορές, για να χτυπηθεί ανοιχτά και σκληρά. Συνολικά μέχρι το 1938 θα παραιτηθούν τέσσερις πρωθυπουργοί, ώσπου η εξουσία να επανέλθει στο Ριζοσπαστικό Κόμμα και ενισχυθούν οι φωνές για «επιστροφή στην κανονικότητα». Στο τέλος, λόγω της απογοήτευσης, υπήρξαν μαζικές αποχωρήσεις εργαζομένων από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, ενώ είχε ανοίξει ο δρόμος για την επιβολή του δωσίλογου καθεστώτος του Βισί με τη γερμανική εισβολή.

Συμπερασματικά

Το Λαϊκό Μέτωπο του 1936 αποτελεί τρανό παράδειγμα πώς ο φασισμός δε νικείται με τους «δημοκρατικούς» μηχανισμούς του αστικού κράτους. Αποτέλεσε τροχοπέδη στις επαναστατικές διεργασίες στη Γαλλία, προδίδοντας ταυτόχρονα την επανάσταση στην Ισπανία, επιταχύνοντας την άνοδο ολοκληρωτικών καθεστώτων και στις δύο χώρες. Εκ τότε έχουν εφαρμοστεί πολλές εκδοχές του Λαϊκού Μετώπου (πολύ χαρακτηριστική π.χ. η Χιλή του Αλιέντε το 1973), με καταστροφικές συνέπειες. Πιο πρόσφατη «εκδοχή» στην Ελλάδα αποτέλεσε ο ΣΥΡΙΖΑ και η συμμετοχή σε αυτόν πολλών οργανώσεων – αν και σε καμία περίπτωση δεν υπήρχε, ούτε από μακριά, μια επαναστατική διεργασία όπως π.χ. το 1936. Η προδοσία του ΟΧΙ και η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ το 2015 έστρωσε τον δρόμο στη νεκρανάσταση της ΝΔ.

Η πορεία προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, η άνοδος αυταρχικών καθεστώτων και η νεοφιλελεύθερη επέλαση φέρνουν την εργατική τάξη μπροστά σε θανάσιμους κινδύνους. Διάφοροι εμφανίζονται να σερβίρουν ξαναζεσταμένες λαϊκομετωπικές «συνταγές» με κενές υποσχέσεις. Στη Γαλλία, το λεγόμενο Νέο Λαϊκό Μέτωπο, δόθηκε ενάντια στην ακροδεξιά, διαλύθηκε γρήγορα και ντροπιαστικά. Στην Ελλάδα, Τσίπρας, ΠΑΣΟΚ και λοιποί «προοδευτικοί», υπόσχονται σήμερα «φιλολαϊκή πολιτική», οι ίδιοι που έτρεξαν να υποκλιθούν στα Μνημόνια και στηρίζουν ήδη την πορεία στον πόλεμο! Πολλές φορές, όπως και με τον παλιό ΣΥΡΙΖΑ, η υποταγή σε τέτοιες πολιτικές ή εκλογικά μέτωπα από δυνάμεις της άκρας αριστεράς γίνεται με φόβητρο τον Μητσοτάκη ή την ακροδεξιά και με πρόσχημα μια πλαστή «ενότητα». Η ορθότητα της πολιτικής των τροτσκιστών / επαναστατών μαρξιστών, που αντιπαράθετε σε αυτά το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, την ενότητα στη δράση και την ανεξαρτησία της εργατικής τάξης, αποδείχθηκε ιστορικά με τον πιο σκληρό τρόπο και παραμένει εξαιρετικά επίκαιρη.

Παντελής Πουλιόπουλος: Αθάνατος στη μνήμη του εργατικού κινήματος

Συμπληρώνονται 83 χρόνια από την εκτέλεση του Παντελή Πουλιόπουλου, ενός σπουδαίου μαρξιστή, πρωτοπόρου στην ιστορία του τροτσκιστικού κινήματος στην Ελλάδα και ιδρυτή της ΟΚΔΕ. Εκτελέστηκε στις 6 Ιουνίου 1943 μαζί με άλλους 105 κρατούμενους αγωνιστές και κομμουνιστές στο Νεζερό Λάρισας από τους ιταλούς φασίστες, ως αντίποινα για την ανατίναξη της γέφυρας του Κουρνόβου από τον ΕΛΑΣ. Παρά το γεγονός ότι πέθανε σε ηλικία μόλις 43 ετών, κατάφερε να αφήσει πίσω του σπουδαία πολιτική και θεωρητική κληρονομιά.

Γεννημένος στη Θήβα, 10 Μάρτη 1900 («με τον αιώνα» όπως έλεγε και ο ίδιος). Στα 18 του ξεκινάει τις σπουδές του στη Νομική στην Αθήνα, όπως και την τριβή του με την επαναστατική πολιτική, στο πνεύμα του μπολσεβικισμού που εξαπλωνόταν από τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του επιστρατεύεται στο Μικρασιατικό Μέτωπο το 1922, όπου και θα συλληφθεί λόγω της αντιπολεμικής του δράσης, με την κατηγορία της «εσχάτης προδοσίας». Έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στο κίνημα των Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Πολέμου. Το 1924, εκλέγεται στην ΚΕ του ΚΚΕ και αργότερα Γενικός Γραμματέας, με μια γραμμή πάλης ενάντια σε δεξιές-σοσιαλδημοκρατικές παρεκκλίσεις μέσα στο κόμμα. Με δικές του αναλύσεις προσεγγίζει τις θέσεις της ρωσικής Αριστερής Αντιπολίτευσης, διαμορφώνοντας μια αδιάλλακτη στάση υπέρ του επαναστατικού μαρξιστικού προσανατολισμού και ενάντια στην ανερχό-

μενη σταλινική γραφειοκρατία – γι' αυτόν τον λόγο θα διαγραφεί από το ΚΚΕ το 1927. Αφού για ένα μεγάλο διάστημα, μαζί με το περιοδικό *Σπάρτακος*, πάλεψε στη γραμμή της «αντιπολίτευσης στο εσωτερικό του ΚΚΕ και της Κομιντέρν», θα ιδρύσει το 1934 την ΟΚΔΕ ως ανεξάρτητη επαναστατική μαρξιστική οργάνωση, στην πορεία για την ίδρυση της 4ης Διεθνούς. Με τη δικτατορία του Μεταξά, θα συλληφθεί και φυλακιστεί το 1938 στην Ακροναυπλία.

Το 1942, μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λάρισας, από όπου και εκτελέστηκε. Μίλησε στα ιταλικά στους στρατιώτες του εκτελεστικού αποσπάσματος, καλώντας τους να μην υπακούσουν στις διαταγές, στο όνομα του αντιφασισμού, της διεθνιστικής αλληλεγγύης, του κοινού αγώνα των προλεταρίων για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Οι φαντάροι αρνήθηκαν την εκτέλεση, που τελικά έκαναν οι αξιωματικοί τους.

Ο Π. Πουλιόπουλος ήταν ένας πραγματικός επαναστάτης, σπουδαίος νομικός, με πλατιά μόρφωση, κατέχοντας πολλές ξένες γλώσσες και συμβάλλοντας στη μετάφραση σημαντικών μαρξιστικών έργων στα ελληνικά για την εκπαίδευση των αγωνιστών. Ο ίδιος έγραψε πολλά σημαντικά έργα, παραθέτουμε ιδιαίτερα δύο (κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις Εργατική Πάλη):

Πόλεμος κατά του πολέμου

Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, οι αποφάσεις του 1ου Πανελληνίου Συνεδρίου της Ομοσπονδίας Παλαιών Πολεμιστών

και Θυμάτων Στρατού σημαίνουν την πρώτη φορά στην Ελλάδα που οργανώνεται, συγκεντρώνεται και γενικεύεται ένας αντιπολεμικός και αντιμικραριστικός αγώνας. Γράφτηκαν από τον Π. Πουλιόπουλο και κυκλοφόρησαν σε βιβλιάρια-μυροσούρα. Στο Συνέδριο κυριαρχεί ένα διεθνιστικό αίσθημα αλληλεγγύης προς τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα των υπόλοιπων χωρών. Παίρνονται αποφάσεις που αφορούν τον ιμπεριαλισμό, τον χαρακτήρα του πολέμου, τον ρόλο των εργαζομένων, τα Βαλκάνια, την αντιδραστική Μικρασιατική Εκστρατεία, την ιδεολογία της αστικής τάξης περί «πατριωτικών ιδανικών», την αναγκαιότητα ενός αντιπολεμικού και ταξικού προγράμματος. Στο έργο αυτό ο Πουλιόπουλος προφήτευσε τους νέους πολέμους: «ο νέος πόλεμος θα ξεπεράσει σε φρικαλεότητες όλους τους πολέμους που έχει δει η ανθρωπότητα μέχρι σήμερα, κι αυτόν τον [Α'] Παγκόσμιο Πόλεμο». Αυτός ο νέος πόλεμος ήταν ο Β'ΠΠ και αυτό που διατύπωσε ο Π. Πουλιόπουλος σήμερα επιβεβαιώνεται ακόμη περισσότερο με τον κίνδυνο ενός Γ'ΠΠ.

Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;

Η σύγκρουση του Π. Πουλιόπουλου με τη σταλινική γραφειοκρατία κορυφώνεται το 1934, όταν με την 6η ολομέλεια του το ΚΚΕ σφραγίζει πλέον τη ρεφορμιστική στροφή του. Υιοθετεί σειρά πολιτικών και τακτικών, που θα αποτελέσουν πηγή μεγάλων προδοσιών για την εργατική τάξη («ολοκλήρωση του

αστικοδημοκρατικού μετασχηματισμού», Θεωρία των Σταδίων, Λαϊκό Μέτωπο, Σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα κ.ά.). Από την πλευρά των επαναστατών μαρξιστών / τροτσκιστών, θα αναλάβει ο Π. Πουλιόπουλος να απαντήσει με το μνημειώδες έργο του *Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα; Με εργαλεία τη θεωρία του ιμπεριαλισμού του Λένιν αλλά και τον νόμο της άνισης και συνδυσμένης ανάπτυξης του Τρότσκι*, έκανε μια πλήρη ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού και απέδειξε την αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα συντρίβοντας τα επιχειρήματα των σταλινικών.

Επίσης, έργα του άξια αναφοράς αποτελούν τα «Βασιλεία, Δημοκρατία, Κομμουνισμός», κείμενα για το Μακεδονικό και τα Λαϊκά Μέτωπα κ.ά. (στη συλλογή *Διαλεχτά Έργα*, εκδ. Εργατική Πάλη), το *Εθνικισμός και αγριανθρωπισμός* (απάντηση στον αστικό εθνικισμό, εκδ. Δρόμων) και πολλά ακόμα.

Η ΟΚΔΕ τιμά τον σπουδαίο επαναστάτη και ιδρυτή του ελληνικού τροτσκισμού, συνεχίζοντας την παρακαταθήκη του, συμβάλλοντας να μη χαθεί η συλλογική μνήμη των προσώπων που χάραξαν την ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος. Με την έκδοση των έργων του, τη σημαντική συμβολή στην *Επιτροπή για την Αποκατάσταση του μνημείου του Παντελή Πουλιόπουλου στη Θήβα*, τη διοργάνωση εκδηλώσεων και την αναφορά σε σημαντικές ημερομηνίες-επετείους. Το έργο του μάς δείχνει τον δρόμο σήμερα, απέναντι στην παρακμή του συστήματος, τη θηριωδία του Γ'ΠΠ – για τη σοσιαλιστική εναλλακτική χωρίς φτώχεια, εξαθλίωση, πολέμους.

Θεσσαλονίκη – Μάης 1936

Επιτυχημένη η ημερίδα μνήμης και δράσης της ΟΚΔΕ

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε η πολιτική ημερίδα της ΟΚΔΕ για τα 90 χρόνια από την εργατική εξέγερση του Μάη 1936 στη Θεσσαλονίκη το Σάββατο 23/5. Αρχικά έγινε συγκέντρωση στο Μνημείο του Καπνεργάτη, όπου η ΟΚΔΕ κατέθεσε στεφάνι προς τιμή των νεκρών αγωνιστών και ύστερα ακολούθησε πορεία μέχρι το ΕΚΘ, όπου και έγινε η πολιτική εκδήλωση. Σε αυτήν ομιλητές ήταν: Ο Δημήτρης Κατσορίδας, επιστημονικός συνεργάτης του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ, ο οποίος αναφέρθηκε στις διάφορες μορφές εξεγερσιακής δράσης και τα συμπεράσματα στο σήμερα. Ο Κώστας Παλούκης, ιστορικός, διδάκτορας στο ΔΠΠΑΕ, που μίλησε για τις κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες που οδήγησαν στον Μάη του 1936, τον ρόλο του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα των καπνεργατών, καθώς και για τις χαμένες επαναστατικές δυνατότητες της περιόδου λόγω της πολιτικής της ηγεσίας του ΚΚΕ. Εκ μέρους της ΟΚΔΕ, ο Γρηγόρης Καρβούνης, ιστορικός, παρουσίασε τις δύο διαφορετικές στρατηγικές μέσα στο εργατικό κίνημα του Μεσοπολέμου (και όχι μόνο): από τη μία την πολιτική του σταλινικού ΚΚΕ, που στηριζόταν στην σταλινοποιημένη Τρίτη Κομμουνιστική Διεθνή (πρώτα υπεραριστερή γραμμή της «τρίτης περιόδου», στη συνέχεια Λαϊκά Μέτωπα με αστικές δυνάμεις) – από την άλλη τη γραμμή των τροτσκιστών / επαναστατών μαρξιστών για ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης σε μια επαναστατική προοπτική.

Η εκδήλωση συγκέντρωσε αγωνιστές και αγωνίστριες, νέους, φοιτητές και εργαζόμενους, που παρακολούθησαν με ενδιαφέρον τις εισηγήσεις γύρω από ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της ταξικής πάλης στην Ελλάδα.

Στόχος της εκδήλωσης ήταν να αναδειχθεί η ιστορική σημασία του Μάη 1936, να φωτιστούν πλευρές που αποσιωπώνται από την αστική ιστοριογραφία αλλά και τις ρεφορμιστικές δυνάμεις, να εξαχθούν χρήσιμα πολιτικά συμπεράσματα για τους αγώνες του σήμερα. Σε μια περίοδο βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης, πολέμων, φτώχειας και επίθεσης στα δημοκρατικά δικαιώματα, η μελέτη μεγάλων επαναστατικών εμπειριών του εργατικού κινήματος αποκτά ιδιαίτερη αξία.

Η εκδήλωση ανέδειξε, πέρα από την ιστορική ανασκόπηση, τη διαχρονική πολιτική σημασία μιας τέτοιας κορυφαίας στιγμής της ταξικής πάλης στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου. Δεν περιορίστηκε σε

περιγραφή των γεγονότων, αλλά έθεσε κρίσιμα ζητήματα χαρακτήρα και κατεύθυνσης των εργατικών αγώνων.

Ο Μάης 1936 παραμένει κομβικό σημείο για την κατανόηση του ελληνικού εργατικού κινήματος, όχι απλώς ως μια μεγάλη απεργιακή κορύφωση, αλλά ως μια στιγμή όπου αναδείχθηκαν ζητήματα προεπαναστατικής κατάστασης ή και μιας δυναμικής κατάκτησης της εξουσίας. Η σημασία του δε βρίσκεται μόνο στην ένταση της κινητοποίησης, αλλά στο γεγονός ότι αποτυπώνει τις δυνατότητες και ταυτόχρονα τα όρια ενός κινήματος, που διέθετε δυναμισμό, αλλά όχι επαρκείς πολιτικούς και οργανωτικούς όρους, ουσιαστικά την κατάλληλη ηγεσία, για να αντιμετωπίσει το ζήτημα της απόκρουσης της δικτατορίας Μεταξά.

Αναδείχθηκε ότι οι μεγάλες εκρήξεις της ταξικής πάλης δεν προκύπτουν ποτέ σε κενό ιστορικό χρόνο. Αντίθετα, αποτελούν προϊόν συσσωρευσης κοινωνικών αντιθέσεων, επιδείνωσης των όρων ζωής και εργασίας, αλλά και βαθιάς κρίσης νομοποίησης των κυρίαρχων μηχανισμών εξουσίας. Σε αυτό το πλαίσιο, ο Μεσοπολέμος εμφανίζεται ως εποχή οξυμένων κοινωνικών αντιφάσεων, όπου η εργατική τάξη, παρά τις αδυναμίες της, οργανώνεται και αναπτύσσει δυναμικούς αγώνες. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στον ρόλο των καπνεργατών, της πιο συμπαγούς και μαχητικής μερίδας της εργατικής τάξης εκείνης της περιόδου. Η συμβολή τους δεν περιορίζεται μόνο στη συμμετοχή τους στους αγώνες, αλλά κυρίως στο ότι λειτούργησαν ως μοχλός διάχυσης εμπειρίας, αλληλεγγύης και οργανωτικών μορφών προς ευρύτερα τμήματα της εργατικής τάξης. Μέσα από τέτοιες διεργασίες, η ταξική συνείδηση δεν εμφανίζεται ως αφηρημένη έννοια, αλλά ως αποτέλεσμα πραγματικής εμπειρίας αγώνα και συλλογικής δράσης.

Παράλληλα, αναδείχθηκε το ζήτημα της σχέσης ανάμεσα στην αυθόρμητη μαζική κινητοποίηση και την πολιτική της

κατεύθυνση. Ο Μάης 1936 δείχνει χαρακτηριστικά ότι ακόμη και οι πιο μαζικές και μαχητικές εκρήξεις του εργατικού κινήματος μπορούν να συναντήσουν όρια και να ηττηθούν, όταν απουσιάζει το πολιτικό σχέδιο και η «αιχμή του δόρατος», η επαναστατική δύναμη / κόμμα που μπορεί να ανυψώσει τη δυναμική της σύγκρουσης σε μια διαδικασία συνολικής αμφισβήτησης της αστικής εξουσίας.

Στο πλαίσιο μιας τέτοιας ιστορικής αποτίμησης, γίνεται εμφανής η τάση αποσιώπησης από διάφορες πλευρές του ρόλου των τροτσκιστών στο εργατικό κίνημα, καθώς και η υποβάθμιση των διαφορετικών ρευμάτων που συγκρούστηκαν με τον σταλινισμό. Η κυρίαρχη αφήγηση (ουσιαστικά μια προπαγάνδα), που προωθήθηκε από το ΚΚΕ, ερμηνεύει τα γεγονότα μέσα από μια μονολιθική οπτική, αφήνοντας στο περιθώριο ή και διαγράφοντας οργανώσεις και αγωνιστές που δεν εντάσσονταν στη γραμμή του. Αυτή η στάση συνδέεται με μια συνολικότερη πολιτική κατεύθυνση, η οποία οδήγησε σε υποχώρηση από την επαναστατική στρατηγική και τακτική, σε προσαρμογές σε μια λογική του τύπου του Λαϊκού Μετώπου. Παρά τις φραστικές διακηρύξεις για την ταξική ανεξαρτησία και την επαναστατική προοπτική, εκεί οδηγεί π.χ. και η πλήρης αποσιώπηση από την Κομμουνιστική Απελευθέρωση όχι μόνο της σημασίας αλλά και της ύπαρξης των τροτσκιστών στον Μάη του 1936 (βλ. αφιέρωμα ΠΙΠΙΝ, απάντηση ΟΚΔΕ) – μια ανεπίτρεπτη παραχώρηση στον σταλινισμό και στο ΚΚΕ.

Η εκδήλωση ανέδειξε τελικά ότι ο Μάη του 1936 δεν έχει μόνο ιστορική αξία, αλλά και σύγχρονη πολιτική σημασία, σε μια εποχή όπου η εργατική τάξη βρίσκεται αντιμέτωπη με την υπερεκμετάλλευση, τη φτώχεια, τον πόλεμο, την καταστολή.

Για την ΟΚΔΕ, ο Μάης του 1936 αποτελεί μια από τις σημαντικότερες παρακαταθήκες του ελληνικού εργατικού κινήματος. Αποτελεί ζωντανό παράδειγμα της δύναμης που μπορεί να αναπτύξει η εργατική τάξη όταν οργανώνεται συλλογικά και παρεμβαίνει ανεξάρτητα στο πολιτικό προσκήνιο. Γι' αυτό ο Μάης 1936 αποτελεί φάρο για τους αγώνες του σήμερα, σε μια περίοδο όπου η κυβέρνηση της ΝΔ και οι αστικές δυνάμεις κλιμακώνουν την επίθεσή τους και επικρέμεται η απειλή ενός γενικευμένου πολέμου. Η απάντηση βρίσκεται στην οργάνωση στους χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης, στην ενότητα των εργαζομένων και της νεολαίας και στην πάλη για την οικοδόμηση μιας επαναστατικής δύναμης, για τη σοσιαλιστική διεξοδο.

Πέθανε η Ελένη Πορτάλιου

Με βαθιά συγκίνηση μάθαμε για το θάνατο της αγωνίστριας του αριστερού κινήματος Ελένης Πορτάλιου που έφυγε από κοντά μας στα 79 χρόνια της. Η συντρόφισσα Ελένη κατάγονταν από το Ρέθυμνο ήταν αρχιτεκτόνισσα, ακολούθησε πανεπιστημιακή καριέρα και αναδείχτηκε καθηγήτρια στο τμήμα αρχιτεκτονικής του ΕΜΠ. Έχει δημοσιεύσει πλήθος επιστημονικών άρθρων και παρεμβάσεων σε περιοδικά και εφημερίδες, και έχει συμμετάσχει σε συνέδρια και ερευνητικά προγράμματα στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Στη ζωή της αντιμετώπισε πολλές διώξεις από το αστικό κράτος ιδιαίτερα στην περίοδο της δικτατορίας και είχε αναπτύξει έντονη πολιτική και κοινωνική δράση, με συμμετοχή σε κινήματα για τα κοινωνικά δικαιώματα όπως και για το περιβάλλον για τις συνθήκες ζωής στην πόλη κ.λπ. Υπήρξε ενεργή σε συλλογικότητες υπεράσπισης του δημόσιου πανεπιστημίου και σε κινήσεις της ανανεωτικής, υπήρξε στέλεχος του ΚΚΕ Εσωτερικού, του ΚΚΕ Εσωτερικού – Ανανεωτική Αριστερά (ΚΚΕ Εσ.-ΑΑ) και του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ παρέμεινε μέχρι το τέλος εξαιρετικά ενεργή στο μαζικό κίνημα, στην Ελλάδα και διεθνώς.

Η ΟΚΔΕ συνεργάστηκε μαζί της στο Ελληνικό και παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ, μια συνεργασία που μένει βαθιά στη μνήμη μας για την αγωνιστικότητά της, τη σκέψη της το ήθος της και η ανιδιοτέλειά της.

Η ΟΚΔΕ τιμά την μνήμη της και εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στους δικούς της, στους συγγενείς της στους πολιτικούς της φίλους.

Πόλεμος στο Ιράν

Αλύγιστος ο άξονας της αντίστασης Απανωτά τα χαστούκια για τον Τραμπ

Σε παρατεταμένο πόλεμο φθοράς μετατρέπεται ο πόλεμος που κήρυξαν οι ΗΠΑ και οι Σιωνιστές στο Ιράν στις 28 Φεβρουαρίου, στον οποίο βγαίνουν κατά κράτος ηττημένοι. Το Ιράν αναδεικνύεται σε σημαντικό περιφερειακό παίχτη που αναβαθμίζει τη θέση του και, παρά τα ισχυρά πλήγματα που έχει δεχτεί, αναπληρώνει τις δυνάμεις του και επιβάλλει τα συμφέροντά του. Η απροθυμία-αδυναμία του προέδρου Τράμπ να παραδεχτεί την ήττα του στο Ιράν, και η προσπάθεια του ίδιου και του συνεταίρου του Νετανιάχου να αντισταθμίσουν τη «χασούρα» επελαύνοντας στο Λίβανο, σπέρνουν θάνατο και καταστροφή, συσφίγγουν τη στρατηγική συμμαχία Κίνας - Ρωσίας που ισχυροποιούν τη γεωπολιτική τους θέση, εκτοξεύουν το οικονομικό, στρατιωτικό και

πολιτικό κόστος για τους δυο γενοκτόνους συμμάχους και απειλούν να εκτροχιάσουν την παγκόσμια οικονομία.

Αδυνατεί να κρατήσει κανείς λογαριασμό για το πόσες φορές ο Αμερικανός πρόεδρος έχει απειλήσει με ολοκληρωτική καταστροφή του Ιράν, πόσες φορές ανακοίνωσε ότι την πέτυχε, πόσες φορές παράτεινε από μόνος του την εκεχειρία

που αναγκάστηκε να επιβάλλει στον εαυτό του στις 8 Απρίλη, πόσες φορές την παραβίασε επιφέροντας «αμυντικά» πλήγματα σε τάνκερ, εγκαταστάσεις, υποδομές και λιμάνια του Ιράν, και πόσες φορές διαβεβαίωσε ότι κοινοτοζυγώνει η Συμφωνία Ειρήνης ή έστω ένα μνημόνιο συνεννόησης, δηλαδή μια πρώτη φάση ανακωχής.

«Εκεχειρίες» και «Αμυντικές Επιθέσεις»

Πίσω από κάθε τέτοια εκδήλωση της ιδιάζουσας προσωπικότητας του Τράμπ βρίσκεται, καταρχήν, η μκαλιστική απόπειρα χειρισμού της οικονομικής κρίσης και των τιμών ενέργειας και, κατά δεύτερον, το αδιέξοδο της αμερικανικής ελίτ και του βαθύως κράτους της, δηλαδή η αδυναμία τους να επιβληθούν στο Ιράν και την Κίνα –παρά τους πακτωλούς χρημάτων που έχουν δαπανήσει σε υπερσύγχρονο στρατιωτικό εξοπλισμό τόσο στις ίδιες τις ΗΠΑ, όσο και για το μαντρόσκυλο τους στην περιοχή, το Ισραήλ.

Από πού να ξεκινήσει κανείς; Από τον άρον-άρον τερματισμό της «Επιχείρησης Ελευθερία»; Η αμερικανική επιδρομή στα ιρανικά λιμάνια –εν

μέσω εκεχειρίας και διαπραγματεύσεων– για το άνοιγμα των Στενών του Ορμούζ, ακυρώθηκε όταν οι χώρες του Κόλπου, με πρώτη τη Σαουδική Αραβία, απείλησαν με απαγόρευση χρήσης των βάσεων και του εναέριου χώρου τους. Από το χαστούκι που έφαγε ο Τράμπ στην Κίνα; Με όπλο την άμβλυση της στάσης του στο θέμα της Ταϊβάν, περίμενε ότι θα εκβίαζε τον Σι Τζινπίνγκ να πιέσει το Ιράν σε υποχωρήσεις. Αντ' αυτού, εισέπραξε ένα ξεκάθαρο «όχι» και μια ευθεία απειλή για κατά μέτωπο σύγκρουση, αν δεν αποδεχτεί τις κινεζικές απαιτήσεις. Μήπως από τις δηλώσεις μετά την επίσκεψη Πούτιν στην Κίνα, λίγες μέρες αργότερα; Όχι μόνο επιβεβαιώθηκε η στρατηγική συμμαχία των δύο χωρών (που επεδίωκε να διαρρήξει ο Τράμπ) και οι στενές εμπορικές-ενεργειακές τους σχέσεις (έως και η κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου 2.600 χλμ. μέσω Μογγολίας), αλλά και η αποφασιστικότητα τους να συμβάλουν στη δημιουργία ενός δικαίου συστήματος παγκόσμιας διακυβέρνησης απέναντι στο νόμο της ζούγκλας των ΗΠΑ. Ή μήπως από τις εκθέσεις των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών; Σύμφωνα με αυτές, οι Φρουροί της Επανάστασης αποκατέστησαν τη λειτουργικότητα σε 30 από τις 33 πυραυλικές εγκαταστάσεις στα Στενά του Ορμούζ και ανέκτησαν πρόσβαση στο 90% των υπόγειων αποθηκών και εκτοξευτών πυραύλων. Την ίδια ώρα, οι αμερικανικές βάσεις στον Κόλπο είναι σχεδόν ολοκληρωτικά κατεστραμμένες. Οι Αμερικανοί, έχοντας ξεμείνει από πανάκριβους Tomahawk και Patriot, αναζητούν πόρους για τις τεράστιες ανάγκες τους, μεταφέρουν οπτικά συστήματα από άλλες βάσεις και ανέβαλαν την παράδοση εξοπλισμών στην Ιαπωνία κατά 3 χρόνια.

Χεζμπολάχ, Χαμάς και Χούθι ετοιμοπόλεμοι

Λιγότερο εξόφθαλμες, αλλά εξίσου σημαντικές, είναι οι δυσκολίες που αντιμετωπίζει ο αμερικανο-σιωνιστικός άξονας στο Λίβανο. Εκεί η εκεχειρία είναι σε ισχύ από τις 2 Μαρτίου και, σε αυτό το διάστημα, οι νεκροί ξεπερνούν τους 3.500 χιλιάδες, οι εκτοπισμένοι το ένα εκατομμύριο και ολόκληρο το νότιο τμήμα της χώρας κάτω από τον ποταμό Λιτάνι έχει κυριολεκτικά ισοπεδωθεί, στα πρότυπα της Γάζας. Όμως οι σιωνιστές δεν έχουν καταφέρει να παγιώσουν τις θέσεις τους και πολύ περισσότερο δεν έχουν καταφέρει να εξαλείψουν ή έστω να περιορίσουν τη Χεζμπολάχ. Αντίθετα, χρησιμοποιώντας drones οπτικών ινών χαμηλού κόστους, που δεν είναι ανιχνεύσιμα από τα υπερσύγχρονα ισραηλινά ραντάρ, οι μαχητές της αντίστασης καταφέρνουν σημαντικά πλήγματα τόσο στα ισραηλινά στρατεύματα που επιχειρούν στο Λίβανο, όσο και στο

βόρειο Ισραήλ, του οποίου οι κάτοικοι παραμένουν εκτοπισμένοι και δυσχερηστές με την πολιτική ηγεσία. Η φυγή προς τα εμπρός που παρακολουθούμε, την ώρα που γράφεται αυτό το άρθρο, με τις επιθέσεις του ισραηλινού στρατού στην κοιλάδα Μπεκάα και την Τύρο, και με την ανακοίνωση της πρόθεσης του Νετανιάχου να προχωρήσει βορειότερα από τον Λιτάνι και να βομβαρδίσει τη νότια Βηρυτό, περιοχή-προπύργιο της Χεζμπολάχ, είναι αποτέλεσμα αυτού ακριβώς του αδιεξόδου. Αποτελεί, επίσης, μια προσπάθεια του Νετανιάχου να αντιμετωπίσει την εσωτερική κριτική που δέχεται (από συμπολίτευση και αντιπολίτευση) για την αναποτελεσματικότητά του και να βελτιώσει τη δεινή θέση του εν όψει των εκλογών που έχουν προγραμματιστεί για τον Οκτώβριο.

Στο ίδιο πλαίσιο, πρέπει να εξεταστούν οι δηλώσεις του για κατάληψη του 70% της Γάζας (60% μέχρι σήμερα) και η φρενίτιδα καταστροφών, εκτοπίσεων και επέκτασης των εποικισμών στη Δυτική Όχθη. Ό,τι και να ανακοινώνει το σιωνιστικό καθεστώς, όση προπαγάνδα κι αν χρησιμοποιεί εντός και εκτός Ισραήλ, δεν μπορεί να κρύψει ούτε τον εκφασισμό της ισραηλινής κοινωνίας, ούτε τον ηρωισμό του παλαιστινιακού λαού, ούτε την αποτυχία του να εξουδετερώσει οριστικά τη Χαμάς και τους μαχητές της αντίστασης που εξακολουθούν να αντιστέκονται και να επιφέρουν καίρια πλήγματα στο Ισραήλ.

Οι Χούθι, είναι το επόμενο διαπραγματευτικό χαρτί στο μανίκι του Ιράν. Εφόσον η επιθετικότητα των Αμερικανο-σιωνιστών συνεχιστεί, η κλιμάκωση από την πλευρά του Άξονα της Αντίστασης θα είναι το κλείσιμο του περάσματος στο Μπαμπ ελ Μαντέμ στην Ερυθρά Θάλασσα, στο δρόμο προς το Σουέζ και η απόλυτη ασφυξία του παγκόσμιου εμπορίου.

Και στο βάθος μια κάποια Συμφωνία

Τις τελευταίες μέρες κάνει το γύρο των μίντια η είδηση για το δήθεν άγριο κατσάδιασμα του Νετανιάχου από τον Τράμπ και τη μεταξύ τους ρήξη εξαιτίας της πρόθεσής του πρώτου να βομβαρδίσει τη Βηρυτό. Συγκαταλέγεται στα επικοινωνιακά σόου του Αμερικανού προέδρου και την προσπάθειά του να διατηρήσει ανοιχτούς τους διαύλους με το Ιράν, το οποίο, μετά τις τελευταίες «αμυντικές επιθέσεις» (στο λιμάνι Αμπάρ Αντάς, τα νησιά Χαργκ και Κεσμ, και σε ιρανικό τάνκερ) και τη στοχοποίηση της Βηρυτού, εφάρμοσε τις προειδοποιήσεις του για ανταποδοτικά χτυπήματα πλήττοντας το Κουβέιτ και το Μπαχρέιν και στη συνέχεια ανακοίνωσε ότι σταματάει κάθε είδους συνομιλίες μέχρι να υπάρξει πραγματική εκεχειρία σε Λίβανο και Παλαιστίνη

και μέχρι να αποσυρθούν τα ισραηλινά στρατεύματα.

Η πραγματικότητα είναι πως κανένας από τους στόχους που έθεσε ο Τραμπ ξεκινώντας αυτό τον πόλεμο δεν ευοδώθηκε. Αντίθετα, η αμερικανική οικονομία και κυριαρχία έχουν βρεθεί σε πολύ δυσμενέστερη θέση από πριν και καμία από τις προσπάθειές του να ανατρέψει τους αρνητικούς για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό συσχετισμούς δεν έχει πετύχει. Παρόμοια είναι η κατάσταση για το Νετανιάχου. Το σφυροκόπημα του Λιβάνου αποτελεί μια διέξοδο και για τους δυο, χωρίς, ωστόσο να μπορεί να αντισταθμίσει τη στρατηγική ήττα στο μέτωπο του Ιράν. Η αποδοχή των απαιτήσεων του ιρανικού καθεστώτος φαίνεται αναπόφευκτη, και μάλιστα όσο καθυστερεί τόσο δυσκολότερα γίνονται τα πράγματα για τον ίδιο τον Αμερικανό πρόεδρο, που η δημοτικότητά του έχει πέσει στο 30% και η αξιοπιστία του έχει γίνει ανέκδοτο, ενώ το Νοέμβριο έχει να αντιμετωπίσει τις ενδιάμεσες εκλογές. Ταυτόχρονα, όλο και δυσκολότερα γίνονται τα πράγματα για την αμερικανική και την παγκόσμια οικονομία, που συνθλίβονται κάτω από την ενεργειακή κρίση, την ακρίβεια και τον πληθωρισμό, με τις σοβαρότερες επιπτώσεις του πολέμου να μην έχουν ακόμα εκδηλωθεί.

Και ενώ ο Αμερικανικός πρόεδρος αναμασά ως όρους για την επίτευξη μιας κάποιας συμφωνίας –προϋποθέσεις που έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να επιβάλει, την απομάκρυνση του εμπλουτισμένου ουρανίου του Ιράν (είχε συμφωνηθεί ο περιορισμός του όταν οι ΗΠΑ εξαπέλυσαν την επίθεση) και το άνοιγμα των Στενών του Ορμούζ (ήταν ορθάνοιχτα πριν τον πόλεμο), το Ιράν είναι από την αρχή ξεκάθαρο και ανυποχώρητο στις απαιτήσεις του: τερματισμός του πολέμου σε όλα τα μέτωπα (συμπεριλαμβανομένου του Λιβάνου και της Γάζας) με ισχυρές εγγυήσεις (γιατί οι Αμερικανο-σιωνιστές δεν είναι να τους εμπιστευθείς)· πλήρης άρση των κυρώσεων που έχουν επιβληθεί στο Ιράν· αποδέσμευση των παγωμένων ιρανικών κεφαλαίων σε ξένες τράπεζες· οικονομικές αποζημιώσεις για τις ζημιές που προκάλεσαν οι Αμερικανο-σιωνιστές στη χώρα· κυριαρχικά δικαιώματα στα Στενά του Ορμούζ (δασμοί). Η μόνη υποχώρηση που δέχτηκαν να κάνουν οι Ιρανοί διαπραγματευτές για να διευκολύνουν την αποδοχή της συμφωνίας από τις ΗΠΑ ήταν να μεταθέσουν τη συζήτηση για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν σε μια επόμενη φάση διαπραγματεύσεων. Αλλά ο Τράμπ, η κουστωδία του και συνολικά το αμερικανικό κατεστημένο συνεχίζουν να αναζητούν τρόπους να ανατρέψουν την πικρή γι' αυτούς πραγματικότητα που μέρα με τη μέρα παγιώνεται.